ALALCOR
Preoteasa
Diavolului

PREOTEASA DIAVOLULUI

Consilier editorial: DOINA DORU

Titlul original al acestui volum este
GO ASK ALICE

© Prentice-Hall, Inc., 1971
© pentru versiunea română: Editura A. V. ALCOR — București, 1995

ANONIM

PREOTEASA DIAVOLULUI

jurnalul unei fete de 15 ani

Traducerea de
ELENA MIHAELA POPESCU

EDITURA A.V. ALCOR
BUCUREȘTI

Coperta de ADRIAN IONESCU

I.S.B.N : 973-96735-3-8

„PREOTEASA DIAVOLULUI“ este jurnalul intim al unei tinere de cincisprezece ani care se lasă atrasă de mirajul înșelător al drogurilor.

Această carte nu pretinde a fi o lucrare științifică despre lumea drogurilor și nici nu aduce soluții la această problemă, ci o cronică personală, distinctivă, care ne va permite, poate, să înțelegem ceva din acest univers din ce în ce mai complicat în care trăim.

Numele, datele, locurile și anumite evenimente au fost schimbate conform dorinței tuturor persoanelor implicate în această povestire.

Notă la ediția originală.

16 septembrie

Ieri credeam că sunt cea mai fericită ființă care există pe pământ sau în galaxie. Oare totul a fost ieri, sau în urmă cu milioane de ani lumină ?

Doar cu o zi înainte mi se părea că niciodată iarba nu fusese așa de verde, iar cerul atât de limpede și înalt.

Azi totul s-a prăbușit, iar eu aș vrea să mă dizolv în neantul stupid al universului încetând să exist. De ce, de ce nu pot s-o fac ? Voi putea să mai dau ochii cu Chanonn, Debbie și ceilalți colegi ? Cum ? Sunt sigură că a aflat toată școala !

Ieri am cumpărat acest caiet pentru jurnalul meu intim, gândindu-mă că am de spus lucruri atât de minunate, atât de formidabile și atât de personale încât voi fi incapabilă să vorbesc cu altcineva în afară de mine însămi despre asta.

Și iată că de fapt nu este nimic, totul este la fel de banal și stupid ca și existența mea. Pur și simplu nu înțeleg cum a putut Roger să-mi facă una ca asta, tocmai mie care l-am iubit dintotdeauna și am așteptat răbdătoare ca el să binevoiască să-și dea seama de existența mea. Ieri, când m-a întrebat dacă vreau să ieșim împreună, am crezut că o să mor de atâta fericire. Dumnezeule, chiar asta am crezut ! Acum întreaga lume e rece, cenușie și nu ia în seamă suferința mea, iar mama mă bate la cap

ca să-mi fac curat în cameră și să-mi aranjez lucrurile. Cum poate să-mi ceară să fac ordine, când eu aș vrea să mor? Nu am nici măcar dreptul să rămân singură cu durerea mea?

Dragul meu jurnal, trebuie să aștepți până mâine, altfel ar trebui să îndur o lungă predică despre purtarea mea copilărească și nu cred că aș putea suporta.

Pe curând.

17 septembrie

Școala a fost un coșmar. Îmi era teamă că am să-l întâlnesc pe Roger la fiecare colț de coridor și în același timp mă înnebunea gândul că s-ar putea să nu-l văd. Îmi repetam mereu: „poate că s-a întâmplat ceva și o să-mi explice". La prânz am fost nevoită să le spun fetelor că n-a venit la întâlnire. M-am prefăcut că nu-mi pasă, dar ah! Dragul meu jurnal sunt pur și simplu bolnavă! Mă simt distrusă. Nu știu cum de mai sunt capabilă să vorbesc, să zâmbesc, să învăț, să merg, acum când sunt atât de umilită și de nefericită! Cum a putut Roger să mă lovească în halul ăsta? Eu n-aș putea să fac rău nimănui pe lume. N-aș putea niciodată să rănesc pe cineva fizic sau moral; cum pot oamenii să-mi facă atâta rău? Până și părinții mei mă tratează ca pe o idioată, ca pe o ființă inferioară, ca pe un copil redus mintal. Cred că i-am dezamăgit și că ei așteptau altceva de la mine.

În orice caz, nu sunt deloc ceea ce aș fi vrut să fiu.

19 septembrie

Aniversarea tatei. N-a fost mare lucru.

20 septembrie

Aniversarea mea. Am cincisprezece ani. Și nimic.

25 septembrie

Dragul meu jurnal, n-am mai scris de o săptămână pentru că nu s-a întâmplat nimic deosebit. Aceiași profi idioți, care predau aceleași materii tâmpite, la aceeași școală plictisitoare. Cred, că de fapt nu mă interesează nimic. La început am crezut că în liceu o să fie grozav, dar nu-i decât o păcăleală, totul mă plictisește. Presupun că pe măsură ce cresc încep să devin blazată. Julie Brown a dat o petrecere surpriză, dar nu m-am dus. Sunt grasă, urâtă, diformă și respingătoare ; m-am îngrășat cu patru kilograme și nu mă mai încape nimic, pur și simplu nu mai am cu ce să mă îmbrac. Încep să mă simt nasoală de-a dreptul.

30 septembrie

Noutăți, dragul meu jurnal ! Ne mutăm ! Tata a fost numit profesor de științe politice la S.

Fantastic ! Toată viața va fi din nou ca atunci când eram mică. Poate că tata va merge din nou să predea în Europa în fiecare vară și noi îl vom însoți ca înainte. Ah, ce plăcut o să fie ! Ca în vremurile bune ! Chiar de astăzi

voi începe să țin regim de slăbire. Voi fi cu totul alta când ne vom instala în noua noastră casă.

Gata cu ciocolata, cu cartofii prăjiți, și cu prăjiturile, până nu voi da jos aceste cinci kilograme de grăsime dezgustătoare. Bineînțeles că îmi voi reînoi complet garderoba. Să-l ia dracu pe Roger! Dar între noi fie vorba, dragul meu jurnal, sunt tot cu inima neîmpăcată. Fără îndoială că-l voi iubi întotdeauna, dar poate că înainte de a pleca, când voi fi suplă, voi avea pielea proaspătă, un ten catifelat ca petalele de crin și trandafir, rochii elegante ca ale unui manechin, poate atunci îmi va da o nouă întâlnire. Ar trebui să-l refuz? Sau să-i trag clapa? Sau... am să fiu slabă și am să accept, așa cum mă tem că se va întâmpla?

Te implor, dragul meu jurnal, ajută-mă să fiu tare și hotărâtă. Ajută-mă să fac gimnastică în fiecare zi, dimineața și seara, amintește-mi să mă demachiez, să-mi curăț tenul, să nu mănânc prea mult, să fiu optimistă, încântătoare și veselă!

Mi-ar face o deosebită plăcere să fiu o persoană importantă sau măcar să mă invite și pe mine un băiat la plimbare din când în când! Poate că noua „eu" va fi diferită.

10 octombrie

Dragul meu jurnal, am slăbit un kilogram și jumătate și ne pregătim de plecare. Casa noastră a fost pusă în vânzare, iar mama și tata au plecat la S. pentru a vizita noua locuință. Eu am rămas aici cu Tim și Alexandra și, o să te miri, dar asta nu mă enervează câtuși de puțin!

Suntem toți trei foarte entuziasmați din cauza mutării, iar ei fac tot ceea ce le spun, mă ajută la bucătărie și la toate celelalte... adică aproape la toate. Cred că tata își va lua postul în primire pe la jumătatea trimestrului. Este bucuros ca un băiețel. Când ne așezăm cu toții în jurul mesei, glumim și facem mii de proiecte. Este formidabil! Tim și Alex vor cu orice preț să-și ia toate jucăriile și toate amintirile. Eu personal, aș vrea să am lucruri noi, să schimb totul, să nu-mi păstrez decât cărțile, pentru că ele fac parte din viața mea. La zece ani am avut un accident de mașină și am stat atâta timp în gips încât cred că fără ele aș fi fost moartă de mult. Nici astăzi nu-mi dau seama dacă unele amintiri sunt reale sau sunt întâmplări din cărți. Și totuși... este formidabil! Viața e nostimă, minunată, pasionantă și abia aștept să văd ce mă mai așteaptă acum și în viitor.

16 octombrie

Mama și tata s-au întors astăzi. Ura, avem o casă nouă! Este o casă veche în stil spaniol, pe care mama îl adoră! Abia aștept s-o văd! Nu mai am răbdare până când ne mutăm! Nu mai pot aștepta! Au făcut câteva fotografii cu noua noastră casă, dar nu vor fi gata decât în trei-patru zile. Abia aștept, abia aștept să le văd, nu mai pot, ... dar cred că am spus asta de cel puțin o mie de ori!

17 octombrie

Acum și școala mi se pare mai interesantă. Am luat un *A* la algebră, iar în rest am numai *A* și *B*. Algebra

este cea mai grea, așa că dacă trec de ea înseamnă că mă pot descurca și la celelalte materii ! În general am noroc când smulg câte un *C* la mate, oricât m-aș strădui. Deși mi se pare ciudat, totuși am impresia că atunci când un lucru merge bine, toate celelalte vin de la sine. Mă înțeleg bine chiar și cu mama. Aproape. Mi se pare că nu mă mai sâcâie ca înainte. Nu reușesc să-mi dau seama care din noi s-a schimbat. Oare eu sunt mai mult așa cum ar vrea ea să fiu, sau ea a devenit mai puțin exigentă ?

M-am întâlnit și cu Roger pe culoarul școlii, dar nu m-a afectat cu nimic. M-a salutat și s-a oprit să-mi vorbească, dar eu am trecut prin fața lui cu fruntea sus. Tipul ăsta nu-mi mai poate face nici cel mai mic rău ! Și când mă gândesc că n-au trecut decât trei luni...

22 octombrie

Scott Lossee m-a invitat să merg vineri la cinema. Am slăbit cinci kilograme. Am ajuns la cincizeci și șapte, dar aș vrea să mai dau jos încă cinci. Ca de obicei, mama mi-a spus că greșesc, că aș fi prea slabă, dar ea nu înțelege ! Am dreptate ! Am dreptate ! Știu ce fac ! A trecut atâta timp de când nu am mai pus gura pe bomboane și prăjituri încât le-am uitat gustul. Vineri seară cred că-mi voi permite câțiva cartofi prăjiți...

26 octombrie

A fost destul de amuzantă ieșirea cu Scott. După film am fost să luăm masa și am mâncat șase cartofi

prăjiți, crocanți, delicioși, divini. O, ce viață ! Pentru Scott nu am aceleași sentimente ca pentru Roger. Presupun că el a fost prima mea iubire adevărată, dar sunt mulțumită că s-a terminat. Și totuși, abia cincisprezece ani și prima mea mare și unică iubire e deja sfârșită ! Într-un fel e destul de tragic. Poate că ne vom regăsi într-o zi, când vom fi amândoi la universitate. Sper din toată inima ca asta să se întâmple. În vara trecută, la petrecerea surpriză dată de Marion Hill, cineva a adus o revistă play-boy, unde era povestea unei fete care se culcase prima dată cu un băiat, iar eu mă gândeam numai la Roger.

Nu credeam că voi putea face dragoste cu altcineva în afară de el, niciodată, niciodată... Jurasem că dacă nu-l voi putea avea pe Roger, voi muri virgină. Nu prea știu cum gândea el, dar eu n-aș fi suportat să mă atingă un alt băiat. Mai târziu la bătrânețe poate că îmi voi schimba părerea. Mama spune că atunci când fetele cresc, hormonii le invadează sângele și le măresc dorința sexuală. Eu cred că mă dezvolt mai încet decât celelalte fete. Cu siguranță că așa este. Le-am auzit pe colege povestind lucruri ciudate despre băieții de la școală, dar eu nu sunt ca ele, eu sunt eu și pe urmă dragostea fizică mi se pare atât de incomodă și de jenantă...

Mă gândesc tot timpul la profa de gimnastică. Ne învață dansul modern și ne spune mereu că asta face corpurile noastre mai sănătoase și mai puternice pentru ziua când vom avea copii, iar după asta repeta la nesfârșit că totul trebuie să fie grațios, grațios, grațios. Nu-mi imaginez cum ar putea dragostea sau o naștere să fie grațioasă.

Trebuie să plec. Pe curând.

10 noiembrie

Dragul meu prieten, îmi pare rău că te-am neglijat, dar am avut multe lucruri de făcut în perioada asta. Săptămâna trecută ne-am vândut casa familiei Dulburrow, care au șapte copii. Aș fi preferat s-o vindem unor oameni care să nu aibă așa o liotă de plozi. Mi se strânge inima la gândul că cei șase băieți vor alerga pe scară, ștergându-și labele murdare și lipicioase de pereți și că-și vor târâ pantofii plini de noroi pe frumoasa mochetă albă a mamei.

Dacă mă gândesc la toate astea, îmi piere cheful să plec ! Mi-e teamă ! Am trăit toată viața în casa asta, cincisprezece ani, 5530 de zile. Aici în camera mea, am râs și am plâns, am gemut și am bombănit, aici am iubit și am urât oameni și lucruri ; ea face parte din viața mea, din mine însămi. Oare lucrurile vor fi la fel când în jurul nostru vor fi și alți pereți ? Vom avea aceleași gânduri, vom încerca aceleași emoții ? Ah ! dragii mei părinți, poate că noi comitem o greșeală gravă, lăsând în urma noastră o parte prea mare din noi înșine !

Dragul meu jurnal, te botez cu lacrimile mele ! Știu că trebuie să plecăm și că va veni ziua când va trebui să părăsesc casa părinților mei pentru a locui în alta care va fi a mea. Dar îți promit că te voi lua cu mine oriunde mă voi duce.

30 Noiembrie

Dragul meu jurnal,

A trecut cam mult de când n-am mai trăncănit amândoi. Bunicii au venit la noi pentru două zile și am

vorbit de vremurile bune de odinioară. Tata a stat acasă tot timpul. Bunica a pregătit caramel ca atunci când eram mici, iar tata a venit și el cu noi la bucătărie. Am râs mult, Alex și-a pus caramel în păr, iar bunicului i s-a lipit caramel de proteză și ne-am prăpădit de râs. Bunicii sunt supărați că plecăm așa departe de ei. Cred că și noi suntem. Nimic nu va mai fi la fel fără ei, care veneau des să ne viziteze. Sper că tata are motive serioase ca să se ducă așa departe.

4 Decembrie

Dragul meu jurnal,

Mama îmi interzice să mai țin regim. Între noi fie vorba, eu cred că asta mă privește pe mine, nu pe ea. Este adevărat că sunt răcită de două săptămâni, dar n-am răcit din cauza regimului. Cum poate să fie atât de stupidă ? Azi dimineață mâncam ca de obicei la micul dejun o jumătate de grape-fruit și ea mă obliga să înghit un sandviș enorm, cu ouă prăjite și șuncă. Asta înseamnă cel puțin 400 de calorii, dacă nu cinci sau chiar șase sute. Doamne, cât poate să fie de nesocotită ! Nu înțeleg de ce nu mă lasă să trăiesc așa cum vreau eu. Nici ei nu-i place să fiu grasă ca un munte de slănină și nici celorlalți, iar eu pur și simplu mă detest. Oare dacă-mi bag un deget pe gât voi putea să dau afară tot ce-am mâncat ? Ea zice că va trebui să încep să mănânc seara imediat ce am ajuns la greutatea ideală — tocmai atunci când am reușit să nu mai am poftă de mâncare. Dumnezeule,

ce problemă și părinții ăștia! Tu nu ai asemenea griji, dragul meu jurnal, tu nu mă ai decât pe mine. Dar nu cred că asta e un noroc fiindcă n-aș putea spune că reprezint cine știe ce afacere.

10 Decembrie

Dragul meu jurnal, atunci când te-am cumpărat, îmi promisesem să scriu cu religiozitate, în fiecare zi, pe paginile tale albe, dar în banala mea existență nu se întâmplă nimic interesant. Zilele se scurg la fel de monoton ca o ploaie de toamnă și uneori sunt atât de nervoasă și plictisită încât nu am puterea de a face ceea ce trebuie. Nu sunt deloc o bună prietenă, nici măcar pentru tine. Dar, să știi, mă simt mult mai aproape de tine decât am fost vreodată de Marie, Debbie sau Sharon, care sunt cele mai bune prietene ale mele. Totuși, trebuie să recunosc, că în compania lor nu sunt eu însămi. În mare parte, sunt o altă persoană care încearcă să se integreze și să spună ceea ce trebuie, să facă ceea ce trebuie, să fie acolo unde trebuie atunci când trebuie și să se îmbrace cum trebuie, adică la fel cu toate celelalte. Câteodată mă gândesc că fiecare fată încearcă să fie umbra celorlalte. Vrem să avem toate aceleași discuri, aceleași pulovăre, aceleași rochii, totul, chiar dacă aceste lucruri nu ne plac. Copiii din generația mea sunt ca niște roboți fabricați în serie, dar eu nu vreau să fiu un robot.

14 Decembrie

Am cumpărat cea mai încântătoare broșă, pentru cadoul de Crăciun al mamei. M-a costat nouă dolari și jumătate, dar merită. Are o perlă de cultură, ceea ce înseamnă că este adevărată, deci seamănă cu mama. Fină și strălucitoare la suprafață, dar solidă și puternică în interior. Sper să-i placă. Mi-ar place atât să o iubească — și să mă iubească și pe mine ! Încă nu știu ce voi cumpăra pentru tata și Tim, dar cu ei este mai simplu. Mi-ar place să găsesc pentru tata un port-stilou aurit, sau ceva pe care să-l pună pe birou și să se gândească la mine de fiecare dată când îl privește, chiar și în mijlocul uneia dintre acele conferințe, teribil de importante, la care iau parte toate creierele lumii. Dar ca de obicei, nu am bani să cumpăr nici măcar un sfert din ceea ce aș vrea.

17 Decembrie

Lucy Martin m-a invitat la petrecerea de Crăciun și trebuie să contribui cu o piftie. Va fi grozav de amuzant, cel puțin așa sper ! Mi-am făcut o rochie albă de lânită, foarte drăguță. De fapt, mama m-a ajutat s-o fac. Sper că voi fi capabilă, într-o zi, să cos la fel de bine ca ea. Câte odată mă întreb dacă atunci când avea vârsta mea era și ea îngrijorată fiindcă băieții nu o plăceau, iar fetele nu-i erau prietene intime. Oare și pe vremea aceea băieții erau tot atât de obsedați de sex ca astăzi ? Am vorbit cu

prietenele mele despre băieții cu care ieșim și se pare că toți sunt la fel. Nici una din noi n-a mers până la capăt, dar știm că multe fete din școală nu șovăie s-o facă. Mi-ar place să pot vorbi cu mama despre toate astea pentru că am impresia că majoritatea copiilor vorbesc aiurea, sau cel puțin mie nu-mi vine să cred tot ce spun ei.

22 Decembrie

Serata de la familia Martin a fost perfectă. Dick Hill m-a însoțit la întoarcere. Tatăl lui îi împrumutase mașina și, înainte de a ajunge acasă am făcut turul orașului, luminat feeric, și am cântat colinde. Pare cam demodat, dar mie nu mi s-a părut așa, din contră, m-am simțit minunat. Când am coborât din mașină m-a îmbrățișat cu tandrețe și asta a fost tot. Recunosc că am fost puțin derutată fiindcă nu știu dacă îi plac cu adevărat sau mă tratează ca pe o simplă colegă. Presupun că orice s-ar întâmpla sunt incapabilă să mă simt în siguranță. Mi-ar face plăcere să am un prieten, pentru că aș avea cu cine să ies și cu cine să vorbesc, dar părinții mei nu sunt de acord. Și, între noi fie vorba, până acum n-am găsit pe nimeni care să se intereseze prea mult de persoana mea. Mă tem că asta nu se va întâmpla niciodată. Se pare că nu prea am succes la băieți. Dar tu știi, dragul meu prieten, cât aș fi vrut să fiu frumoasă, strălucitoare, bogată, plină de talent și să am succes. Viața mea ar fi fost cu totul alta, plăcută și agreabilă.

25 Decembrie

Crăciunul ! Un Crăciun sfânt, minunat, fericit, magnific. Îmi vine să cânt de atâta fericire ! Am primit cărți, discuri, o fustă adorabilă și o mulțime de alte lucruri. Iar mama este încântată de broșă ! Și-a prins-o imediat la rochia de seară și nu s-a mai despărțit de ea după aceea. Sunt atât de fericită că-i place ! Mai erau acolo bunicul și bunica, unchiul Arthur, tanti Jeannie și copii lor. A fost formidabil. Crăciunul este cea mai frumoasă perioadă a anului. Toată lumea iubește și este iubită, dorită, chiar și eu ! Aș vrea ca toate zilele să semene cu asta. Mi-ar fi plăcut ca această zi să nu se mai sfârșească niciodată. Nu numai pentru că este o mare sărbătoare, dar este ultimul Crăciun în această casă încântătoare.

La revedere dragă casă, împodobită cu lumini și ghirlande aurite. Te iubesc ! Îmi vei lipsi mult !

1 Ianuarie

Aseară am fost la revelion la familia Scott. Câțiva băieți au băut cam mult. Am plecat devreme de la ei, motivând că nu mă simt prea bine, dar în realitate eram prea preocupată de faptul că peste două zile ne mutăm. Sunt sigură că nu voi putea închide ochii până atunci. Ce aventură ! Să ne mutăm, să mergem să trăim într-o altă casă, într-un alt oraș și chiar în alt stat, toate deodată ! Tata și mama cunosc câțiva profesori de la Universitate și măcar au vizitat casa cea nouă. Am văzut și eu fotografiile dar mi se pare străină și rece. Sper că, totuși, o

să ne placă și că până la urmă ne vom obișnui cu ea. Dragul meu jurnal, nu cred că aș îndrăzni să spun acest lucru altcuiva decât ție, dar sinceră să fiu, nu cred că mă voi putea descurca într-un oraș necunoscut. Reușeam s-o fac acolo unde cunoșteam pe toată lumea și unde eram cunoscută de toți. Până acum nu m-am gândit niciodată la asta deși știam că nu prea am mare lucru de oferit într-o situație nouă. Doamne, ajută-mă să mă adaptez, să nu fiu respinsă de societate, să mă fac acceptată de cei din jurul meu, ajută-mă să nu mă simt o străină și să nu devin o povară pentru părinții mei !

Bine că mă smiorcăi din nou ca o tâmpită, dar nu-mi pot opri lacrimile, așa cum nu pot face nimic ca să împiedic această plecare. Bietul meu jurnal, iată-te din nou umezit ! Ce bine că un caiet nu poate face guturai.

4 Ianuarie

Am ajuns ! Nu e decât ora unu și zece, 4 ianuarie, dar Tim și Alex s-au certat deja, mama a răcit la stomac sau pur și simplu e răscolită de toată această agitație ; în orice caz, tata a fost nevoit să oprească de două ori pe drum, pentru că mama se simțea rău. Când am ajuns, nu aveam curentul electric conectat și tata era cât pe ce să întoarcă și să mergem acasă. Mama făcuse un plan unde marcase amplasarea mobilei, dar cei care au adus-o n-au înțeles nimic din el, și totul este cu fundul în sus. Așa că ne vom înfășura în pături și vom dormi cum vom putea. Ce bine că am lanterna de buzunar cu mine, cel puțin pot să scriu. Între noi fie vorba, casa mi se pare străină

și bântuită de stafii, dar cred că este doar o impresie pe care o dă lipsa perdelelor de la geamuri. Mâine, la lumina zilei, totul va fi mai puțin lugubru. În orice caz, nu poate fi mai rău ca acum.

6 Ianuarie

Sunt dezolată că n-am scris de două zile, dar n-am avut timp nici să răsuflu. Încă n-am terminat de pus perdelele și de despachetat toate lucrurile. Casa e magnifică. Pereții sunt acoperiți cu lambriuri, iar pentru a intra în salon trebuie să cobori două trepte. Vreau să-mi cer scuze de la fiecare cameră pentru că am vorbit așa de urât în seara când am ajuns aici. ASTĂZI trebuie să merg la noua școală și sunt foarte neliniștită. Aș fi vrut ca Tim să fie la liceu. Un frate mai mic e mai bun decât nimic, dar el este încă la școala primară, și deja a făcut cunoștință cu un băiat de vârsta lui care locuiește pe aceeași stradă cu noi; ar trebui să mă bucur pentru el dar sunt prea tristă ca s-o fac. Alex este încă la grădiniță și una din educatoare are o fată de aceeași vârstă cu ea și locuiește chiar lângă noi. Alex va putea să meargă la ea după ore. Ce noroc să ai prieteni în apropiere! Pentru mine, ca de obicei, nimic! Absolut nimic, și probabil este ceea ce merit. Mă întreb dacă fetele de aici se îmbracă la fel ca pe la noi. Doamne, sper că nu voi fi prea diferită de ele, sper să nu mă arate cu degetul! Ah, cât aș vrea să am o prietenă! Dar acum aș face mai bine să afișez

un zâmbet amabil, mă cheamă mama și trebuie să reacționez cu o atitudine corespunzătoare.

Unu, doi, trei, iat-o pe martiră!

6 Ianuarie — seara

Ah, dragul meu jurnal, câtă suferință! Este îngrozitor, este cel mai rece și neprimitor loc din lume. Nimeni nu mi-a adresat o vorbă toată ziua. În pauza de prânz m-am refugiat la infirmerie, pretextând că mă doare capul. Apoi am plecat la ultima oră și m-am dus la patiserie unde am mâncat o porție dublă de cartofi prăjiți și o ciocolată mare. Trebuia să dau un sens vieții. În timp ce mâncam ciocolata, eram supărată pe mine fiindcă m-am purtat așa de copilărește. Deși sunt groaznic de nefericită, trebuie să recunosc că și eu mă purtam la fel cu colegele noi care veneau de la alte școli, le ignoram prezența sau le studiam curioasă. Așa că acum e rândul meu și cred că o merit, dar, vai! asta nu mă face să sufăr mai puțin. Simt durerea până și sub unghii, în degetele de la picioare și la rădăcina părului.

7 Ianuarie

Cina de seară a fost cumplită. Alex vorbea într-una de noua ei prietenă Tricia. Tim a luat autobuzul împreună cu băiețelul vecinilor, a asistat la trei cursuri și spune că fetele de aici sunt mai drăguțe decât cele de la vechea școală. M-a asigurat că toate s-au învârtit în jurul lui, dar întotdeauna se întâmplă așa când e vorba de

cineva nou venit. Mama a fost invitată la un ceai și a găsit că toată lumea este încântătoare, agreabilă și amabilă. (Ce bine!) Doar eu, întocmai ca apa și uleiul, nu reușesc să mă acomodez. De multe ori mă simt străină în propria mea familie pe care o observ din exterior. Oare cum pot fi atât de sălbatică deși provin dintr-un mediu atât de sociabil, amical și adaptabil? Bunicul a fost politician și era întotdeauna canditatul favorit iar bunica îl însoțea peste tot. Atunci, eu ce am? Sunt oaia neagră a familiei? Sunt rățușca cea urâtă? Sunt o eroare?

14 Ianuarie

De o săptămână întreagă nimeni nu face altceva decât să mă privească lung cu un fel de curiozitate ostilă, întrebându-mă parcă „Tu ce cauți aici?". Am încercat să mă refugiez în lumea cărților și a muzicii, prefăcându-mă că nu-mi pasă. Cred că, de fapt, nici nu-mi pasă prea mult, și apoi nu văd cum s-ar schimba situația dacă aș acorda importanță acestui lucru. M-am îngrășat cu aproape două kilograme, dar nici de asta nu-mi pasă. Mama era îngrijorată fiindcă am devenit taciturnă; dar despre ce aș putea să vorbesc? Dacă aș urma regula ei de aur: „dacă nu ai nimic drăguț de spus, mai bine taci", ar trebui să nu deschid gura decât pentru a mânca și deja mănânc prea mult.

8 Februarie

Ei bine, de când suntem aici m-am îngrășat cu mai mult de șapte kilograme, am fața buhăită și părul atât

de gras, încât trebuie să-l spăl în fiecare seară pentru a arăta cât de cât convenabil. Tata nu este niciodată acasă, mama mă bate toată ziua la cap: „Fii mai veselă, coafează-te mai bine, ridică-ți părul, fii pozitivă, zâmbește, fii și tu un pic mai drăguță și mai prietenoasă"... dacă-mi repetă că am o atitudine negativă și copilăroasă, îmi vine să vomit. Nu mai pot îmbrăca rochiile pe care le-am făcut înainte de a veni aici, și știu că lui Tim îi este rușine cu mine. Când este cu prietenii lui mă insultă și se leagă de părul meu hippy. Încep să mă satur de acest oraș, de această școală în generel, de familia mea și de mine însămi în special.

18 Martie

În sfârșit mi-am găsit o prietenă la școală. Este la fel de neîmpăcată cu ea ca și mine, și tot atât de neîndemânatică. Se adevărește proverbul: „cine se aseamănă, se adună". Într-o seară Greta a venit la mine acasă să mă ia la cinema, iar părinții mei au fost foarte drăguți și politicoși cu ea dar pe urmă încântătoarea mea mamă a făcut o remarcă grosolană la adresa prietenei mele urâte și neinteresante. Mă întreb de ce nu-și privește mai bine urâta și neînsemnata ei fiică. Dar ar însemna să cer prea mult de la eleganta și încântătoarea soție a marelui profesor care va ajunge, probabil, peste câțiva ani, președintele universității!

Am impresia că și ei sunt un pic jenați și neîmpăcați cu ei înșiși, așa cum sunt și eu de când am devenit prizoniera acestui loc oribil.

10 Aprilie

O, ce fericire, mama mi-a promis că voi putea petrece vacanța la bunici. Din momentul acesta voi începe să țin regim ! Bineînțeles, că mi-a pus și condiții ; m-ar fi mirat să fie altfel. Trebuie să iau numai note bune la școală.

20 Aprilie

Școala aproape s-a sfârșit, iar eu nu mai am răbdare să aștept. Tim este insuportabil iar mama este tot timpul, dar tot timpul pe urmele mele : „Nu face asta, nu face aia, fă așa, fă invers... știi că ar trebui să... uite că te comporți ca un copil !"

Știu că mă compară mereu cu Tim și Alex și că nu sunt la înălțimea exigențelor ei. Se pare că fiecare familie își are idiotul sau idioata ei — și ghici cine este aceasta la noi în casă ?

Este normal să existe rivalitate între frați ; dar la noi asta întrece orice limită. Îi ador pe Tim și Alex, dar au și ei defectele lor, iar eu nu-mi dau seama dacă îi detest sau îi iubesc mai mult pentru asta. Același lucru este valabil și în cazul părinților, dar cel mai bine se aplică în cazul meu.

5 Mai

Toți profii pe care îi am acum sunt, fără excepție, niște tâmpiți. Am citit undeva că un om are în viața lui

doi profesori buni care îl ajută și îl stimulează să dea un sens vieții. Presupun că eu i-am avut pe amândoi la grădiniță !

13 Mai

Astăzi m-am întors pe jos de la școală și am făcut cunoștință cu o fată care locuiește lângă noi, o cheamă Beth Baum. Este foarte drăguță. Este timidă, ca și mine, și preferă cărțile în locul oamenilor. Tatăl ei este medic și la fel ca tata nu este niciodată acasă, iar mama ei o sâcâie tot timpul, dar cred că toate mamele sunt la fel. Mă întreb cum ar arăta casele, grădinile sau lumea dacă ele ar fi altfel. Oh, Doamne, sper că nu voi deveni și eu o mamă cicălitoare, dar fără îndoială așa se va întâmpla ; altfel nu văd cum se va împlini tradiția acestei lumi.

19 Mai

Astăzi am trecut pe la Beth când am ieșit de la școală. Casa lor este superbă și au o menajeră care stă tot timpul acolo. Beth este evreică. Până acum n-am avut niciodată o prietenă evreică, și nu știu de ce credeam că ele sunt altfel. Habar n-am de ce aveam această impresie ; în fond suntem cu toții oameni, dar credeam... iar vorbesc aiureli, ca întotdeauna !

Beth este o elevă foarte conștiincioasă și este preocupată de notele pe care le ia la școală, așa că ne-am făcut temele împreună, apoi am ascultat muzică și am băut Coca-Cola fără calorii (și ea vrea să slăbească). Îmi

place de ea și este foarte plăcut să ai o prietenă interesantă pentru că, fie vorba între noi, Greta a început să mă plictisească. Mereu îmi vine să-i corectez greșelile de exprimare, să-i spun să se îmbrace ca lumea și să stea dreaptă. Cred că semăn cu mama mai mult decât mi-am închipuit! Nu sunt o snoabă, dar cred că o prietenie adevărată nu se poate baza pe milă sau pe dorința de a împiedica pe cineva să se înnece. Legăturile dintre oameni trebuie să fie fondate pe gusturi și preocupări comune și chiar pe medii comune. AH! mama ar fi foarte fericită și mândră de modul meu de gândire! Ce păcat că nu mai putem comunica! Eu încerc să-i spun ceva și ea înțelege pe dos, sau ea îmi spune un lucru iar eu cred că încearcă să-mi facă observație și să mă certe, deși, în fond, sunt sigură că nu e cazul. Îmi amintesc că, atunci când eram mică puteam sta de vorbă cu ea, dar acum parcă am vorbi două limbi diferite, nu putem deloc să ne înțelegem una pe alta. Pur și simplu nici una din noi nu găsim cuvinte potrivite. Așa e viața.

22 Mai

Beth a venit la mine și ne-am făcut temele împreună. Părinților și fraților mei le-a plăcut de ea, i-au sugerat chiar să telefoneze acasă pentru a cere permisiunea să rămână la noi până mai târziu. Vom merge la cumpărături cu mama și apoi vom cina împreună. Astăzi este joi, așa că magazinele sunt deschise până târziu. Beth s-a dus să-și ia lucrurile, iar eu am urcat să mă schimb. Vom trece pe la ea să o luăm, dar nu m-am putut opri

să nu scriu, atât sunt de fericită ! E ceva atât de minunat și fantastic încât nu pot s-o țin numai pentru mine !

24 Mai

Beth este o prietenă minunată. Cred că este cea mai bună prietenă pe care am avut-o de când eram mică. Cu ea pot vorbi despre orice, chiar și despre religie. Religia ebraică este diferită de a noastră. Ei se duc sâmbăta la slujbă, sau cam așa ceva, și așteaptă și acum venirea lui Christos sau a lui Messia. Beth își adoră bunicii și ar vrea să-i cunosc și eu. Spune că ei sunt evrei ortodocși și că mănâncă felurile de mâncare cu lapte într-o farfurie și carnea separat în altă farfurie. Aș vrea să-mi cunosc mai bine religia și să pot vorbi cu Beth despre ea.

3 Iunie

Azi am vorbit cu Beth despre sexualitate. Bunica ei i-a spus că dacă o fată și un băiat, evrei, se căsătoresc și cineva spune că fata nu e virgină și o poate dovedi, atunci băiatul nu este obligat să o ia în căsătorie. Noi ne-am întrebat cum se poate dovedi așa ceva. Ea spune că preferă s-o întrebe mai degrabă pe bunica decât pe mama ei, dar eu cred că aș prefera s-o întreb pe mama. Numai că mama nu cunoaște obiceiurile evreiești.

Beth mi-a spus că are coșmaruri, se visează în rochie de mireasă, în fața altarului și cineva îi șoptește ra-

binului că ea nu mai este virgină, iar atunci băiatul cu care urma să se căsătorească îi întoarce spatele și pleacă. O înțeleg perfect, cred că și eu aș avea același coșmar dacă aș fi în locul ei. Este hotărâtă s-o întrebe pe bunica ei cum se poate ști acest lucru, dar deocamdată nu are curaj. Sper să-mi spună și mie pentru că sunt tare curioasă să știu.

10 Iunie

Dragul meu jurnal, școala se va termina curând, iar eu aș vrea să dureze mereu. Mă simt atât de fericită împreună cu Beth! Nu avem deloc succes la băieți nici una nici alta, dar uneori Beth este obligată să se întâlnească cu fiii prietenelor evreice ale mamei sale. După părerea ei, este destul de plictisitor și băieților nu le place de ea mai mult decât îi plac ei, dar așa sunt familiile de evrei: doresc să-și căsătorească copii tot cu evrei. Beth vrea să ieșim într-o seară împreună și speră să găsească și pentru mine un partener, „un tânăr evreu drăguț" cum spune mama ei. Este convinsă că băiatul va fi încântat de faptul că eu nu sunt evreică, și va avea impresia că îi joacă o farsă mamei sale. Cred că deja îmi place de el.

13 Iunie

Ura! Școala s-a terminat! Dar trebuie să recunosc că sunt puțin tristă...

15 Iunie

Beth mi-a făcut cunoștință cu un băiat care se numește Sammy Green. Au venit să mă ia de acasă, dar el a fost incredibil de politicos cu părinții mei care, bineînțeles, au rămas impresionați. Mi-ar place teribil să le spun că, odată urcați în mașină, Sammy a și început să mă pipăie. Și asta pentru a le demonstra că uneori mai greșesc și părinții. Câteodată mă întreb cum de s-au descurcat până la vârsta lor destul de avansată. Seara a fost mai degrabă stupidă. Sammy nici măcar nu m-a lăsat să văd filmul liniștită. Oricum filmul era dezgustător, iar Beth și cu mine ne-am refugiat mult timp la toaletă după terminarea lui și am stat de vorbă. Ne era cam rușine să ieșim, dar cum nu puteam petrece noaptea acolo, până la urmă am ieșit în holul cinematografului. Băieții vroiau să discute despre film, dar noi nu i-am băgat în seamă.

18 Iunie

Ce știre îngrozitoare! Beth va petrece șase săptămâni într-o tabără de vacanță. Părinții ei pleacă în Europa și au înscris-o într-o tabără evreiască. Am sufletul zdrobit, iar Beth simte la fel ca mine. Am încercat să vorbim cu părinții noștri, dar a fost în zadar, nici măcar nu vor să ne asculte. Cred că-mi voi petrece vacanța la bunici, așa cum era prevăzut, dar asta nu mă mai încântă deloc.

23 Iunie

Beth și cu mine mai avem doar două zile de stat împreună. Despărțirea ni se pare ca o așteptare a morții. Mă înțeleg atât de bine cu ea încât mi se pare că o cunosc dintotdeauna. Trebuie să mărturisesc că au fost zile când eram geloasă și pe băieții cu care mama ei îi aranja să se întâlnească. Sper că nu este ceva ciudat ca o fată să aibă astfel de sentimente pentru altă fată. Oh, sper că nu ! Este posibil să fiu îndrăgostită de ea ? Nu, ar fi culmea, chiar și pentru mine ! Dar pur și simplu este cea mai dragă prietenă pe care am avut-o și o voi avea vreodată.

25 Iunie

Gata, s-a terminat ! Beth pleacă la prânz. Aseară ne-am luat rămas bun plângând și îmbrățișându-ne ca niște copii speriați. Beth este la fel de singură ca mine. Mama ei a țipat tot timpul la ea că se comportă ca o proastă. Părinții mei cel puțin mă înțeleg și mă compătimesc. Bineînțeles că își dau seama cât de singură mă voi simți. Mama m-a luat cu ea la cumpărături și mi-a permis să cheltuiesc cinci dolari pentru un mic colier de aur cu o inscripție personală, gravată în interior, iar tata mi-a spus că îi voi putea telefona lui Beth de două ori. Cred că am noroc.

2 Iulie

Dragul meu jurnal,

Sunt la bunica și niciodată în viață nu m-am plictisit mai mult ca acum. Cred că am să înnebunesc ! De când sunt aici citesc o carte pe zi și deja sunt sătulă. E aiurea, fiindcă la școală așteptam cu nerăbdare momentul când voi putea să stau în pat, să lenevesc fără să fac nimic și să citesc, să citesc, să citesc, să mă uit la televizor și să fac ce-mi place. Dar acum mi s-a acrit ! Ah ! Sheron s-a mutat, Debbie iese toată ziua cu prietenul ei, iar Marie este în vacanță cu părinții. N-au trecut decât cinci zile de când sunt aici și va trebui să mai rabd măcar o săptămână înainte de a le spune că vreau să mă întorc acasă. Oare cum voi putea suporta fără să înnebunesc ?

7 Iulie

Azi mi s-a întâmplat ceva ciudat. Da, da ! Am fost în oraș cu bunicul să cumpărăm un cadou pentru aniversarea lui Alex și când să plătim tocmai a intrat Gill Peters. Mi s-a părut bizar faptul că s-a oprit să stea de vorbă cu mine. Nu o mai văzusem de la plecarea noastră, iar eu nu făcusem niciodată parte din gașca ei, care era mai degrabă o gașcă șic. Oricum ar fi, mi-a spus că după liceu vrea să meargă la universitatea unde predă tata și că este nerăbdătoare să plece din gaura asta pentru a merge într-un oraș plin de viață și în care se întâmplă atâtea lucruri. Am încercat s-o fac să creadă că la noi viața este foarte veselă, sofisticată și elegantă, dar sinceră

să fiu, eu nu cred că diferența este prea mare. Totuși a trebuit să mint, fiindcă mi-a spus că mâine seară are invitați și că o să-mi telefoneze. Ah, sper că o va face!

8 Iulie

Dragul meu, dragul meu jurnal, sunt atât de fericită încât îmi vine să plâng! S-a întâmplat! Gill mi-a telefonat la zece și treizeci și două de minute. Știu asta exact fiindcă eram lângă telefon cu ceasul în mână încercând să-i transmit semnale telepatice. A invitat câțiva prieteni pentru o petrecere-autograf, și mulțumesc cerului, mi-am luat albumul cu mine. Nu va fi la fel ca al lor pentru că fotografiile lor nu sunt în albumul meu, dar nici ale mele în albumele lor. Voi îmbrăca taiorul alb cu pantaloni, iar acum trebuie să-mi spăl părul și să-l ondulez pentru că vreau să arăt cât se poate de bine.

10 Iulie

Dragul meu jurnal,

Nu știu dacă ar trebui să fiu fericită sau rușinată. Știu doar că ieri mi s-a întâmplat cel mai incredibil și mai extraordinar lucru din viața mea. În scris poate să pară periculos și morbid, dar în realitate este formidabil, minunat, miraculos.

Prietenii lui Gill erau așa de drăguți, destinși, încât m-am simțit imediat în largul meu. M-au acceptat imediat ca și cum aș fi făcut întotdeauna parte din gașca lor și toată lumea era veselă și relaxată. Atmosfera era adora-

bilă. Era șic, șic, șic ! Pe urmă Gill și cu unul din băieți au adus pahare cu Coca-Cola pentru toată lumea. Atunci, puștii s-au întins imediat pe jos, pe perne, pe canapea și pe fotolii. Jill mi-a făcut cu ochiul spunând : „În seara asta vom face mici nebunii, ca atunci când eram copii" iar Bill Thompsn, care era lângă mine, a început să râdă în timp ce spunea „Ce păcat că trebuie să fie cineva care să aibă grijă de copii".

M-am uitat la el, iar el mi-a zâmbit. Nu voiam să par caraghioasă întrebându-l ce vrea să spună. Toată lumea a băut, încet, și toți se priveau unii pe alții. Eu o urmăream pe Jill, gândindu-mă că trebuie să fac ce face ea. Deodată am simțit ceva ciudat, ca și cum o furtună s-ar fi stârnit în mine. Îmi amintesc că după ce s-au adus paharele au mai fost puse două sau trei discuri și la un moment dat toată lumea se uita la mine. Aveam mâinile umede și simțeam picături de sudoare ce se scurgeau din păr pe ceafă. Camera părea anormal de liniștită, iar când Jill s-a ridicat să tragă draperiile un gând mi-a trecut fulgerător prin minte : „Încearcă să mă otrăvească ! De ce, de ce vor să mă otrăvească ?"

Îmi simțeam corpul încordat, mușchii crispați, simțeam o teamă bizară care mă sufoca, nu mai aveam aer. Când am deschis ochii mi-am dat seama că Bill mă prinsese de umeri. „Ai noroc", spunea el încet ca un disc care se rotește la viteză redusă. „Dar nu fi îngrijorată, te voi supraveghea eu. O să fie o călătorie plăcută, relaxează-te, o să fie grozav". M-a mângâiat tandru pe față și pe gât murmurând : „Voi veghea ca să nu ți se întâmple nimic rău". Deodată totul părea că se repetă la nesfârșit

ca un ecou. Am început să râd ca o nebună. Era lucrul cel mai caraghios, cel mai absurd pe care-l auzisem vreo dată. Apoi am văzut pe tavan desene care se schimbau încet ca și cum aș fi privit printr-un ochean magic. Bill m-a tras lângă el punându-mi capul pe genunchii lui, în timp ce eu priveam culorile care se amestecau și se roteau pe tavan. Imense pete roșii, albastre și galbene se învârteau ca într-un carusel formând desene stranii, dar fascinante. Aș fi vrut să împărtășesc și celorlalți minunata lume a culorilor care se derulau în fața ochilor mei, dar simțeam moliciunea de pastă a cuvintelor care ieșeau din gura mea și gustul lor de culoare ; cuvintele aveau gust de culoare.

M-am ridicat și am făcut câțiva pași tremurători. Simțeam că mi se face frig și aș fi vrut să i-o spun lui Bill, dar nu puteam decât să râd. Deodată între hohote s-au instalat mulțimi de gânduri. Descoperisem limbajul original, adevărat și perfect, limbajul primei perechi lăsate de Dumnezeu pe pământ, Adam și Eva, dar dacă încercam să explic acest lucru, cuvintele nu puteau prinde nici măcar umbra gândurilor mele. Le pierdeam. Descoperirea aceasta, care ar fi trebuit salvată pentru posteritate, se ascundea în cele mai întunecoase cotloane ale minții mele. Eram dezolată că nu puteam aduce la lumină acest lucru de o inestimabilă valoare, acest minunat unicat. În cele din urmă n-am mai încercat să vorbesc, nu mai puteam, am căzut jos și am închis ochii, dar în acest moment muzica a început să mă absoarbă fizic. Puteam să o miros, să o ating, să o gust și să o aud în același timp. Simțeam că mă dizolv în muzică. Nimic, niciodată,

nu fusese atât de frumos. Făceam parte din fiecare instrument. Fiecare notă muzicală avea forma și culoarea ei specifică, total diferită de celelalte. Adunam în mine toată înțelepciunea secolelor și nu aveam cuvinte pentru a descrie ceea ce simțeam. Vedeam lucrurile din jurul meu care luau o sută de dimensiuni. Era atât de frumos încât nu mai puteam privi; am închis ochii, care mă dureau de atâta frumusețe. Deodată am simțit că plutesc într-o altă sferă, într-o altă dimensiune. totul în jur se precipita spre mine și se îndepărta rapid tăindu-mi răsuflarea, ca într-un ascensor care coboară prea brusc. Nu mai puteam distinge realul de ireal. Oare eram culoare, muzică, astru, sau făceam parte din toate în același timp. dar oricum asta nu mai avea nici o importanță pentru că totul era minunat. Pentru prima dată în viața mea scăpasem de complexe. Dansam ca o nebună în fața tuturor, mă distram, eram în sfârșit fericită. Simțurile îmi deveniseră atât de ascuțite încât puteam auzi cea mai slabă respirație din casa vecină, și puteam mirosi până și aroma prăjiturii cu ciocolată pe care cineva o pregătea la câțiva kilometri depărtare de noi.

Timpul care s-a scurs până când am revenit înapoi pe pământ mi s-a părut o eternitate. Când m-am uitat în jurul meu, i-am văzut pe toți ridicându-se. Am întrebat-o pe Jill ce se întâmplase și mi-a spus că în zece din cele paisprezece pahare de Coca-Cola, fusese pus L.S.D. și nimeni nu știa ce va avea în paharul lui. Oh! Ce fericire pentru mine să fiu printre câștigători! Ce noroc!

Când m-am întors acasă, bunicii se culcaseră, luminile erau stinse, iar Jill m-a ajutat să urc în camera mea,

să mă dezbrac și să mă culc. Am dormit fericită și mulțumită fără să dau importanță durerii de cap datorată cu siguranță râsului nebunesc. Ce seară formidabilă, splendidă ! A fost fantastic ! Totuși nu cred că voi reîncepe. Am auzit atâtea povești oribile despre droguri.

Acum când mă gândesc la asta nu înțeleg cum de nu mi-am dat seama ce se întâmpla. Dar totul era atât de bizar și de excitant încât nu am vrut să mă mai gândesc la nimic... Cred că dacă știam aș fi murit de frică ! Așa, că sunt fericită că ei mi-au jucat această festă, oricum mă pot simți liberă de orice acuzare pentru că nu eu luasem această decizie, și apoi toată povestea s-a terminat și n-am să mă mai gândesc la ea.

13 Iulie

Dragul meu jurnal,

De două zile încerc să-mi scot din cap ideea că am devenit o drogată și că din moment ce am luat L.S.D. fac și eu parte din categoria celor despre care se spun toate acele lucruri murdare și disprețuitoare. Cu toate astea sunt foarte curioasă și de-abia aștept să încerc o dată și „iarba", o singură dată — promit ! Trebuie neapărat să mă conving dacă este adevărat ceea ce se spune ! Tot ce am citit despre L.S.D. a fost cu siguranță scris de persoane care habar n-au despre ce vorbesc ; la fel trebuie să fie și cu marihuana. Oricum Jill mi-a telefonat dimineață să-mi spună că pleacă în week-end la o prietenă, dar mă caută când se întoarce.

I-am spus că am petrecut o seară formidabilă, ceea ce cred că i-a făcut plăcere. Sunt sigură că dacă voi bate

un apropo discret, va înțelege că doresc să fumez iarbă. După ce mă voi întoarce acasă voi uita lumea drogurilor, dar trebuie să recunosc că este plăcut să știi exact cum stau lucrurile și să fii la curent cu ele. Bineînțeles că nu vreau să afle toată lumea că m-am drogat, așa că va trebui să cumpăr o casetă cu încuietoare aurită, ca să te am sub cheie, dragul meu jurnal. Nu-mi pot permite riscul de a da cineva peste tine, mai ales acum ! Cred chiar că te voi lua cu mine la bibliotecă, atunci când voi merge să studiez cărți despre droguri. Mulțumesc lui Dumnezeu că există cataloage, pentru că n-aș îndrăzni niciodată să cer astfel de cărți ! Oricum este vacanță și am să fiu aproape singură acolo.

14 Iulie

Astăzi mergând spre bibliotecă m-am întâlnit cu Bill. Voi ieși cu el în seara asta și abia aștept să văd ce se va întâmpla. Este o lume cu totul nouă cea care o explorez acum și nici nu-ți dai seama câte porți se deschid în fața mea. Mă simt ca Alice în țara minunilor. Cred că și Lewis Carrol era un pic drogat.

20 Iulie

Bunul meu prieten, dragul meu jurnal, am petrecut cea mai incredibilă, fantastică și pasionantă săptămână din viața mea ! Mi s-au întâmplat cele mai extraordinare lucruri ; este mai mult decât aș fi îndrăznit eu să visez. Îți amintești când ți-am spus că voi ieși cu Bill ? Ei bine,

vineri m-a făcut să cunosc „torpilele", iar duminică „speed"-ul. Amândouă sunt ca și cum te-ai plimba prin Calea Lactee pe o stea căzătoare, dar de o mie de ori mai excitant. La început mi-a fost puțin teamă de „speed" deoarece trebuie injectat în brat și eu am avut întotdeauna oroare de injecții, dar de data asta este cu totul diferit și sunt atât de nerăbdătoare să mai încerc încă o dată. Am dansat cum niciodată în viața mea n-am crezut că aș putea dansa; nu mă mai recunoșteam, parcă nu eram eu! Mă simțeam bine, eram fericită, liberă, o ființă cu totul nouă într-o lume mai frumoasă, perfectă. A fost cu adevărat fantastic!

23 Iulie

Dragul meu jurnal, bunicul a avut o criză cardiacă aseară dar, mulțumesc lui Dumnezeu, n-a fost prea gravă. Biata bunica e înnebunită de grijă, însă își păstrează calmul ca întotdeauna. De când sunt aici nu mi-au făcut nici măcar o singură observație; sunt mulțumiți de faptul că mă distrez, așa că mă lasă să fac ce vreau. Dragii de ei! Dacă ar ști, li s-ar ridica sprâncenele până la rădăcina părului.

Bunicul va trebui să stea la pat câteva săptămâni, așa că trebuie să fiu atentă să nu-i deranjez, altfel risc să fiu trimisă acasă. Dar poate că, dacă am s-o ajut mai mult pe bunica, or să creadă chiar că au nevoie de mine.

Sper ca bunicul să nu pățească nimic; îl iubesc așa de mult! Știu că într-o zi și el și bunica vor muri, dar cred că mai este mult până atunci. E curios, dar până

acum nu m-am gândit deloc la moarte. Presupun că într-o zi voi muri și eu. Mă întreb dacă există într-adevăr o altă viață după moarte. Oh, sper că da! Dar nu asta este ceea ce mă îngrijorează. Știu bine că sufletul nostru se ridică la Dumnezeu, dar când mă gândesc la corpurile care putrezesc în pământul rece, mâncate de viermi, mă îngrozesc. Cred că aș prefera să fiu incinerată, atunci când voi fi moartă. Când mă voi întoarce acasă la noi, le voi cere părinților mei să-mi promită că dacă voi muri, mă vor incinera. Sunt sigură că ei și-ar respecta promisiunea și trebuie să recunosc că am mare noroc să am o familie atât de minunată. Ar trebui să le trimit chiar astăzi o scrisoare și cred că le voi spune că vreau să mă întorc acasă imediat. Vreau să scap de Bill, de Jill și de gașca lor. Chiar dacă mă simt minunat atunci când iau droguri, știu că, în fond, asta este un lucru rău și că nu trebuie să mai reîncep niciodată. Niciodată! Jur că de azi înainte mă voi comporta în așa fel încât toți cei care mă cunosc să fie mândri de mine, iar eu să pot fi mândră de mine însumi!

25 Iulie

Bunicul se simte din ce în ce mai bine. M-am ocupat de bucătărie și curățenie pentru ca bunica să poată fi tot timpul alături de el. Au apreciat mult lucrul acesta, iar eu îi ador.

Ora 6,30

Jill mi-a dat telefon să mă invite la ea, dar i-am spus că sunt nevoită să stau acasă până ce bunicul se va

simți mai bine. Sunt fericită că am avut un motiv s-o refuz.

28 Iulie

Tata și mama telefonează în fiecare zi de când bunicul este bolnav. M-au întrebat dacă vreau să mă întorc acasă, ceea ce mi-ar face mare plăcere, dar cred că trebuie să mai stau cel puțin până săptămâna viitoare, să-i ajut pe bunici.

2 August

Mă plictisesc de moarte, dar cel puțin îi aduc un sprijin moral bunicii. Măcar atâta să fac și eu pentru ea, după tot ce a făcut ea pentru mine. Bill a telefonat din nou, iar bunica a insistat să ies cu el. Cred că am să accept, dar de data asta îl voi lăsa doar pe el să facă plimbarea, în timp ce eu îl voi supraveghea.

3 August

Aseară Bill invitase la el șase puști. Părinții lui erau plecați și urmau să se întoarcă după miezul nopții. Toți voiau să facă „o călătorie în acid", și m-am gândit că aș putea face și eu o ultimă călătorie. Sigur că acasă nu voi mai lua chestii din astea. Oh, a fost delirant, mai interesant decât până acum. Nu-mi dau seama de ce fiecare călătorie este mai formidabilă decât precedenta, dar exact așa se întâmplă. Ore întregi am admirat măreția exotică

a mâinii mele drepte. Puteam vedea mușchii, celulele, porii. Fiecare vas sangvin mă fascina și încă mai sunt sub vraja acestei minuni.

6 August

Asta este ! S-a întâmplat inevitabilul ! De aseară nu mai sunt virgină ! Într-un fel îmi pare rău, pentru că îi promisesem lui Roger că va fi primul și unicul bărbat din viața mea, dar el nu este niciodată aici ; nu l-am văzut de când am venit. Așa că este foarte posibil ca el să se fi schimbat și să fi devenit un mare imbecil.

Mă întreb dacă este la fel de excitant, de minunat, la fel de nedescris, să faci dragoste fără acid. Întotdeauna am crezut că asta nu durează decât un minut sau că este la fel ca la câini, dar e cu totul altceva. De fapt, aseară am plecat în călătorie încet. M-am așezat într-un colț și mă simțeam oarecum ostilă, și dintr-o dată, mi-a venit să dansez ca o nebună și să fac dragoste. Bill nu fusese pentru mine decât un băiat drăguț care se ocupa de mine când aveam nevoie de ajutor, dar deodată toate inhibițiile mele au dispărut și am vrut să-l seduc, ceea ce n-a fost prea greu, fiindcă el nu s-a lăsat rugat. Trebuie să recunosc că în acel moment nimic nu părea real.

Întotdeauna am crezut că prima dată când voi face dragoste va fi ciudat și dureros, dar asta n-a fost decât un aspect al atmosferei nebunești, strălucitoare și fantastice care mă înconjura. Nici acum nu reușesc să deosebesc prea bine realul de ireal.

Mă întreb dacă toți ceilalți au făcut dragoste... Nu, ar fi prea bestial și indecent! Oare ce-ar gândi Roger, dacă ar ști — și părinții mei, Tim și Alex, bunicul și bunica ?...

Dacă se descoperă ? Ei bine, sunt îndrăgostită de Bill, dar în acest moment nici nu-mi mai amintesc figura lui. Este îngrozitor, nu mai știu ce-i cu mine, sunt dezgustată... și dacă am rămas însărcinată ? Ah, dacă aș avea cu cine să vorbesc, cineva care să mă înțeleagă !...

Nici nu m-am gândit până acum că aș putea fi însărcinată. Oare se poate întâmpla de prima dată ? S-ar căsători Bill cu mine dacă aș aștepta un copil ? S-ar gândi că sunt o imbecilă, o ușuratecă care se culcă cu oricine ? Bineînțeles că nu s-ar căsători cu mine, n-am decât cincisprezece ani ! Va trebui să avortez, sau să fac ceva. Aș fi disperată dacă ar trebui să părăsesc școala, cum a făcut M. anul trecut. Săptămâni în șir nu s-a vorbit decât despre asta. Oh, Doamne, te implor, fă în așa fel încât să nu fiu însărcinată !

Am să-i telefonez mamei de îndată ! Am s-o rog pe bunica să-mi cumpere bilet de avion și mâine mă voi întoarce acasă. Îl detest pe Bill Thompson și toată banda lui ! Nu știu cum am putut să mă las antrenată de astfel de oameni, dar eram așa de fericită la început că m-au acceptat și iată acum îmi este rușine... ca și când s-ar mai putea schimba ceva !

7 August

Tata și mama consideră că ar trebui să stau aici cel puțin o săptămână. Eu n-am putut spune nimic, pentru

că bunica are nevoie de mine. Dar nu voi mai răspunde la nici un telefon și nu mă voi întâlni cu nimeni.

După-amiază

Jill a telefonat, dar am rugat-o pe bunica să-i spună că nu mă simt bine. În fond, era purul adevăr, iar bunica a observat și ea. Sunt îngrozită, mi-e teamă, sunt terorizată așa cum n-am crezut că voi putea fi vreodată.

9 August

Pământul a încetat să se mai învârtească! Viața mea este complet distrusă! După cină, eram cu bunica în grădină, când am auzit pe cineva la poartă. Era Roger cu părinții lui! Tocmai se întorseseră din vacanță și auzind de boala bunicului au trecut să-l vadă.

Eram înnebunită! Roger este mai frumos decât mi-l aminteam eu și îmi venea să mă arunc plângând în brațele lui și să-i povestesc tot ce mi s-a întâmplat. Dar ne-am strâns simplu mâna, iar eu m-am dus la bucătărie să aduc pahare. Mai târziu, după ce am stat puțin de vorbă, bunica m-a trimis după aperitive, iar Roger m-a urmat! Roger m-a invitat chiar să ies cu el. Aș fi vrut să mor în clipa aia, iar după ce ne-am întors în grădină a început să-mi explice că el va merge la o școală militară un an și jumătate, până când va fi gata pentru universitate. Mi-a mărturisit că îi este un pic teamă să plece singur pentru prima dată și mi-a spus că ar vrea să fie inginer aeronautic și să lucreze cu noile tehnici ale aviației.

Are idei minunate ! Ca în Jules Verne ! Își face o mulțime de proiecte, vrea să intre în armată...

Apoi m-a sărutat, ceea ce-mi doream și visam încă de când eram la grădiniță. M-au sărutat și alți băieți, dar nu a fost același lucru. În sărutul lui era tandrețe, dorință, respect și admirație. Este cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat până acum. Când mă gândesc la el am o strângere de inimă. Dacă ar afla ce-am făcut de când sunt aici ? Cum ar putea să mă ierte ? Cum ar înțelege? Dacă aș fi catolică, poate că aș putea să mă oblig la o penitență teribilă, ca să-mi răscumpăr greșeala. Mi s-a spus mereu că Dumnezeu iartă păcatele, dar cum m-aș putea ierta eu însămi ? Și cum ar putea Roger să mă ierte ?

10 August

Roger a telefonat azi de patru ori, dar n-am vrut să vorbesc cu el. Bunicul și bunica vor să mai rămân câteva zile cu ei, până când mă voi simți mai bine, dar EU NU MAI POT ! Și nu mă pot întâlni cu Roger înainte de a-mi pune ordine în idei. Doamne, cum am putut să intru în încurcătura asta ? Când mă gândesc că mi-am pierdut virginitatea doar cu patru zile înainte de a-l revedea, simt că înnebunesc. Ce ironie amară ! Dar chiar și fără asta, oare ar fi înțeles el călătoriile în acid ? M-ar mai fi acceptat după asta ? Înainte nu-mi făceam griji deloc, dar acum... Este prea târziu !

Trebuie să vorbesc cu cineva. Trebuie să găsesc pe cineva care să înțeleagă drogurile și efectele lor. Mă

întreb dacă aș putea găsi la universitate vre-un profesor, un fost coleg al tatălui meu. Oh ! Nu ! Cu siguranță că i-ar spune și atunci aș da într-adevăr de belea ! Dar aș putea spune că pregătesc o lucrare despre droguri, pentru ora de științe, însă nu pot face asta înainte de începerea cursurilor. Cred că voi lua unul din somniferele bunicului, altfel nu cred că voi putea adormi. De fapt, ar trebui să-mi fac provizii, el are o mulțime și sunt sigură că acasă voi avea nevoie de ele.

13 August

Nu mă pot opri din plâns. Tata și mama au telefonat astăzi și mi-au spus că sunt mândri de mine, mândri de fiica lor. Nu găsesc cuvinte pentru a exprima ceea ce simt.

14 August

Bunica m-a însoțit la aeroport. Crede că m-am certat cu Roger și a încercat să mă liniștească repetându-mi că totul va fi bine, că o femeie trebuie să știe să sufere, să fie răbdătoare și indulgentă. Dacă ar ști ! Tata, mama, Tim și Alex m-au așteptat la aeroport, mi-au spus că sunt palidă și că arăt cam obosită ; au fost cu toții foarte drăguți și atenți cu mine. E bine să te întorci acasă.

Trebuie să uit tot ce mi s-a întâmplat. Trebuie să o iau din nou de la zero ; în definitiv nu am decât cincisprezece ani și nu pot înceta să exist. De când cu boala bunicului nu mai vreau să mor. Mi-e frică ! Ce ironie a

sorții ! Mă tem să trăiesc și în același timp mi-e frică de moarte !...

16 August

Mama mă îndoapă toată ziua, Îmi pregătește mâncărurile mele preferate dar eu nu mai vreau nimic de la viață. Roger mi-a trimis o scrisoare lungă și mă întreabă dacă mă simt bine, dar nu am nici curajul, nici forța și nici puterea să-i răspund. Toată lumea este teribil de îngrijorată din cauza mea, dar trebuie să spun că și eu sunt la fel de îngrijorată, fiindcă nu știu încă dacă sunt însărcinată sau nu. Oricum acest lucru nu-l voi afla decât peste zece-douăsprezece zile. Doamne, fă să nu fiu ! Mă tot întreb cum de am fost atât de idioată dar nu găsesc nici un răspuns. Trebuie să recunosc că pur și simplu sunt iresponsabilă, tâmpită sau nebună !

17 August

Am luat ultimul somnifer din cele luate de la bunicul și mă simt ca o cârpă. Nu reușesc să dorm, sunt extrem de nervoasă, iar mama insistă să merg neapărat la doctorul Langley. Poate că o să mă ajute. Sunt gata să fac orice, pentru a scăpa de starea asta mizerabilă.

18 August

Azi dimineață am fost la doctorul Langley și i-am spus că nu pot dormi. Mi-a pus o mulțime de întrebări, m-a întrebat de ce nu pot să dorm, dar eu i-am repetat

într-una că nu știu de ce. În cele din urmă s-a dat bătut și mi-a prescris somnifere. Sincera să fiu nu de ele am nevoie, de fapt simt nevoia să evadez. Când simt că nu mai pot, iau un comprimat și mă abandonez neantului. În situația de față orice este mai bun decât nimic.

20 August

Somniferele pe care mi le-a prescris doctorul Langley nu sunt atât de puternice ca ale bunicului, așa că sunt obligată să iau câte două, sau trei odată. Poate că și faptul că sunt foarte nervoasă are o oarecare influență. Simt că nu mai rezist, nu știu cât am să mai pot suporta; dacă nu se întâmplă nimic în viitorul apropiat, cred că am s-o iau razna.

22 August

Am rugat-o pe mama să-l caute din nou pe doctorul Langley, am de gând să-i cer tranchilizante. Nu pot dormi deloc și nu mai pot suporta tensiunea asta nervoasă. Sper că o să-mi recomande tranchilizante. Trebuie ! Trebuie !

23 August

Tranchilizantele sunt într-adevăr grozave. Am luat unul după-amiază, înainte ca poștașul să-mi aducă o nouă scrisoare de la Roger și în loc să fiu tulburată de acest lucru, m-am așezat liniștită la birou și i-am răspuns la scrisoare, punându-mi sufletul pe tavă, dar bineînțeles

fără să pomenesc nimic de călătoriile mele în acid și mai ales de Bill și de această sarcină de care mă tem. Mă întreb dacă n-aș putea să-i fac o surpriză lui Roger, făcându-l să plece și el într-o călătorie neașteptată, așa cum am plecat și eu ? Poate că asta l-ar face să înțeleagă mai bine situația. Aș vrea să am curajul să fac acest lucru. Ah, cum aș vrea să pot îndrăzni ! Am impresia că am fost închisă undeva timp de secole, poate că și din cauza somniferelor și a tranchilizantelor, și acum aș vrea să urlu să mă eliberez. Cred că nu mai sunt întreagă la minte, nu mai știu ce vorbesc, ce gândesc ! Ah, cât aș vrea să am cu cine sta de vorbă !

26 August

Oh, ce zi fericită ! Ce minunat ! Mi-a venit ciclul ! Niciodată în viață n-am fost mai fericită ca acum ! Pot să arunc la gunoi somniferele și tranchilizantele, voi fi din nou eu însămi ! Ce bucurie copleșitoare !

6 Septembrie

Beth s-a întors din vacanță, dar nu mai este aceeași. A cunoscut un băiat evreu cu care se întâlnește tot timpul. Sunt mereu împreună. Cred că sunt un pic geloasă, fiindcă Roger locuiește așa departe și pentru că a început școala. Alex și prietenii ei sunt enervant de gălăgioși, iar mama a început iar să mă bată la cap toată ziua. Azi mi-am cumpărat niște mocasini foarte șic, iar magazinul unde i-am găsit era cu adevărat adorabil. Tot de acolo

am luat și o vestă cu franjuri și niște pantaloni formidabili. Chris, fata care lucrează la magazin, mi-a explicat cum să-mi aranjez părul (ceea ce am și făcut în seara asta) și acum stă țeapăn. E fantastic! Arată foarte bine, numai că mamei nu-i place. M-am dus să-i arăt noua mea coafură și ea a spus că am un aer de hippy, și că împreună cu tata va trebui să aibe cu mine o discuție foarte serioasă. În timp ce ea vorbea, mi-a trecut prin cap ideea că aș putea să-i învăț eu câte ceva pe amândoi, pentru că presupun că dragostea pe care o fac ei nu se compară deloc cu nebunia minunată pe care am gustat-o eu din plin. Și oricum, ei nu sunt niciodată mulțumiți de mine și cred că orice aș face eu nu va fi niciodată pe placul Domniilor lor.

7 Septembrie

Aseară a fost o scenă teribilă! Tata și mama mi-au spus cu ochii în lacrimi că mă iubesc și că sunt foarte îngrijorați de atitudinea mea de când m-am întors din vacanță. Că felul meu de a fi i-a pus pe gânduri. Nu le place noua mea pieptănătură și ar vrea să-mi fac o coadă de cal ca o fetiță cuminte. Nu le place nici cum mă îmbrac, nici cum mă comport... și au vorbit, au vorbit, fără să încerce să asculte măcar un cuvânt din ceea ce aș fi vrut și eu să le spun. De altfel de cum au deschis gura ca să-mi vorbească despre îngrijorarea lor am avut chef să le spun tot ce mi s-a întâmplat. Îmi doream mai mult decât orice pe lume ca ei să mă înțeleagă, dar ca de obicei ei au continuat să vorbească fără încetare, iar

eu a trebuit să tac și să ascult, pentru că nu sunt capabili să înțeleagă nimic. Dacă părinții ar vrea să ne asculte și pe noi ! Dacă ne-ar lăsa măcar să deschidem gura în loc să vorbească fără oprire ! Ei nu știu decât să ne certe, să ne corecteze și să strige în permanență la noi. Am impresia că ei vorbesc doar ca să vorbească, în timp ce noi copii ne retragem mereu în colțișorul nostru, singuri, fără să avem cu cine comunica. Totuși eu am noroc, fiindcă îl am pe Roger...

9 Septembrie

Încă o zi mizerabilă, încă o decepție. Roger pleacă la școala militară și nu se întoarce decât de Crăciun, și nici atunci nu e sigur ! Tatăl și bunicul lui au fost la aceeași școală și presupun că are obligația morală să facă la fel, dar eu am nevoie de el și aș vrea să fie lângă mine, nu la școala aia imbecilă unde îi învață să meargă în cadență ! Acum între noi va fi un continent întreg !

I-am scris o scrisoare pe zece pagini și i-am spus că îl voi aștepta, deși în ultima lui scrisoare îmi spunea că ar trebui să ies și să mă distrez puțin. Cum ar vrea el să mă distrez în groapa asta infectă ?

10 Septembrie

Scrisoarea lui Roger m-a deprimat așa de tare, încât m-am dus la magazinul unde lucrează Chris, să mă uit la rochii. Ea era în pauză, așa că ne-am dus vis-a-vis să bem o Cola, și i-am spus cât sunt de tristă din cauza lui Roger.

M-a înțeles imediat. E într- adevăr drăguț să ai pe cineva cu care să stai de vorbă și să te înțeleagă. Când ne-am întors la magazin, mi-a dat o chestie micuță, un fel de bomboană roșie, și mi-a spus să merg acasă, să înghit bomboana și să ascult muzică. Mi-a explicat: „Această inimioară te va ajuta să-ți revii!" și a avut dreptate. Cred că în ultimul timp am luat prea multe somnifere și tranchilizante și nu știu de ce tâmpitul ăla de doctor nu mi-a dat ceva care să mă remonteze în loc de pilulele astea care mă fac atât de apatică. Azi după-amiază eram în plină formă, parcă reînviasem. Mi-am spălat părul, mi-am aranjat camera, am făcut tot ce-mi cerea mama să fac de zile întregi. Singura problemă este că acum ar trebui să mă culc și nu-mi pot calma energia. I-aș scrie lui Roger, dar i-am scris deja ieri o scrisoare gigant și dacă mai scriu una, o să creadă că am înnebunit. Cred că voi fi nevoită să iau un somnifer ca să mă potolesc. Asta e viața! Pe curând.

12 Septembrie

Tata și mama nu mai încetează cu bodogăneala, spun că sunt o fată drăguță și că mă port ca o aiurită și se tem că am început să frecventez cercuri dubioase. De fapt ei sunt atât de ultra-conservatori încât nu-și dau seama de nimic. Chris și cu mine vorbim mult despre părinții noștri și despre familie. Tatăl ei este director la o societate de alimentație și călătorește mult — deseori în compania altor femei decât soția lui, după cum mi-a spus Chris. Mama ei face parte dintr-o mulțime de clu-

buri și este convinsă că orașul s-ar prăbuși dacă ea s-ar opri un singur minut ca să stea de vorbă cu fiica ei. „Mama este un stâlp al societății", mi-a spus Chris, „ea susține pe toată lumea în afară de mine, iar tatălui meu nu-i pasă de existența mea".

Chris nu ar avea nevoie să lucreze, dar nu suportă să stea acasă. I-am spus că și eu sunt în aceeași situație, iar ea va încerca să-mi găsească ceva de lucru. Nu-i drăguț ?

13 Septembrie

Ura ! În sfârșit simt că trăiesc ! Am un serviciu ! Chris a vorbit ieri cu patronul ei și a fost de acord să mă angajeze. Nu-i fantastic ? Voi lucra cu Chris joia și vinerea seara, și toată ziua de sâmbătă și voi putea să-mi cumpăr tot ce-mi poftește sufletul. Chris este mai mare decât mine cu un an, dar este o fată formidabilă și mă înțeleg bine cu ea ; cred că mă înțeleg mai bine decât cu Beth. Presupun că se pricepe la droguri, fiindcă mi-a dat niște inimioare când eram cu moralul la pământ. În curând va trebui să vorbesc cu ea despre asta.

21 Septembrie

Dragul meu jurnal și prieten, sunt dezolată că te-am neglijat, dar am avut mult de lucru, cu noul meu servici și cu școala care începe. Dar tu rămâi cel mai scump prieten al meu, cel mai bun confident, chiar dacă eu și Chris suntem pe aceeași lungime de undă. Nu suntem

niciodată obosite și suntem fetele cu cel mai mare succes din liceu. Am o alură fantastică, mi-am păstrat silueta și de fiecare dată când îmi este foame sau mă simt obosită, hop, înghit un benny[1]. Avem atâta energie și vitalitate încât am putea să dăm și altora din ea. Părul îmi este strălucitor, arăt senzațional și coafura mea îi înnebunește pe băieți. Încă n-am găsit unul care să-mi placă, dar asta nu e rău, pentru că îl aștept pe Roger.

23 Septembrie

Dragul meu jurnal, cu siguranță părinții mei vor să mă înnebunească. Trebuie să iau tablete de dexy[2] și benny ca să fiu în formă la școală, când ies cu prietenii și când îmi fac lecțiile, dar când stau acasă trebuie să iau tranchilizante.

Chris are o prietenă la San Francisco pe care o va ruga să ne găsească ceva de lucru. Părinții lui Chris sunt pe punctul de a divorța și se ceartă tot timpul când sunt împreună, iar ea s-a săturat de toată situația asta. Eu cel puțin nu trebuie să suport asemenea discuții.

În ultimul timp Roger spune că este prea ocupat ca să-mi scrie mai des, ceea ce este cam aiurea. Cum spune și Chris, departe de ochi, departe de inimă.

[1]Comprimat de benzedrină
[2]Dexedrină — un excitant

26 Septembrie

În sfârșit aseară am fumat iarbă și este mai fantastic decât îmi imaginam. Ieri, când am ieșit de la magazin, Chris mi-a făcut cunoștință cu un prieten de-al ei care știa că încercasem acidul, dar că voiam să cunosc și efectul hașișului.

Mi-a spus să nu-mi fac idei, pentru că nu seamănă cu alcoolul, iar eu i-am spus că n-am băut niciodată alcool. Am gustat un pic de șampanie la câte o aniversare sau am scurs ultimile picături din pahare când părinții dădeau câte o petrecere. Acest lucru a stârnit hohote de râs iar Ted, prietenul lui Chris a afirmat că nu consumă alcool pentru că este mult mai ușor să facă rost de iarbă. Ted ne-a povestit că a observat că era mai ușor să ia bani de la părinți fără ca ei să observe, dar dacă gusta din alcoolul lor, făceau un scandal monstru, ca și cum ar fi avut semne pe sticle pentru a verifica dacă se atinge cineva de ele.

După aceea, Richie mi-a arătat cum trebuie să fumez. Eu, care nu fumasem niciodată o țigară, am aspirat primul fum așa de tare încât era să mor sufocată. Richie mi-a spus să fumez cu gura deschisă pentru a avea aer, dar nici așa n-a mers. Atunci Ted s-a dus să-mi aducă o narghilea. Mi s-a părut foarte exotic, dar cum nu reușeam să aspir fumul, mă simțeam frustrată pentru că ceilalți erau deja euforizați. Dar, până la urmă, am reușit și m-am simțit cu adevărat grozav de fericită și liberă ca o pasăre care se înalță spre cer. Eram atât de destinsă! Era într-adevăr minunat! Mai târziu Richie s-a dus în camera

lui de unde a adus o blăniță de capră și ne-am plimbat pe ea cu picioarele goale. Senzația era extraordinară, indescriptibilă, îmi simțeam tot corpul învăluit în blană. Și dintr-o dată am auzit sunetul silențios al perilor mătăsoși frecându-se unii de alții și de picioarele mele. Niciodată nu mai auzisem un astfel de sunet și îmi amintesc că am încercat să fac o dizertație pe această temă, explicând cum fiecare fir de păr emitea un sunet diferit și perfect. Dar bineînțeles că nu puteam. Era prea frumos.

Pe urmă am luat o alună și mi-am dat seama că niciodată nu mai mâncasem ceva atât de sărat. Parcă eram din nou fetița care înota în Marele Lac Sărat, dar aluna aceasta era și mai sărată. Simțeam că stomcul, ficatul, intestinele îmi erau pline de sare. Visam să mănânc o piersică sau o căpșună și să mă las invadată de dulceața lor. Deodată am început să râd nebunește. Eram încântată să mă deosebesc de ceilalți. Toată lumea era nebună, numai eu eram singura ființă perfect echilibrată. Îmi aminteam că citisem undeva că o mie de ani de umanitate nu reprezentau pentru Dumnezeu decât o secundă și mi-am spus că am găsit în sfârșit soluția. Trăiam o mie de vieți într-o singură oră. După asta mi s-a făcut foarte sete și simțeam nevoia să bem sau să mâncăm ceva dulce, așa că am coborât la cofetărie, râzând și glumind pe tema trotuarelor prea înalte și a lumii care își schimba forma și culoarea. Nu știu dacă eram atât de drogați pe cât pretindeam, dar era nostim. Am râs și am glumit în cofetărie ca și cum eram stăpânii lumii întregi și am fi fost deținătorii tuturor tainelor universului. Spre miezul nopții Richie m-a condus acasă, iar părinții mei, care nu se cul-

caseră încă, au fost încântați să-l cunoască pe tânărul distins și politicos cu care ieșeam. Nici măcar n-au făcut comentarii despre ora destul de târzie la care m-am întors. E de necrezut!

P.S.

Richie mi-a dat țigări de marihuana să fumez când voi fi singură și sunt în al noulea cer. Nu-i așa că este drăguț, drăguț, drăguț?

5 Octombrie

Chris și cu mine intenționăm să ne părăsim slujba, fiindcă nu mai avem timp să facem tot ceea ce dorim.

Sunt profund îndrăgostită de Richie, iar Chris este îndrăgostită de Ted, și vrem să petrecem cât mai mult timp împreună cu ei. Partea proastă este că stăm rău cu lovelele, așa că eu și Chris am început să vindem iarbă. Bineînțeles că nu vindem decât celor care se drogheză deja și care ar cumpăra de la altcineva dacă n-am fi noi.

Ted și Richie sunt la universitate și trebuie să învețe mai mult decât noi la liceu și ei n-au timp să se ocupe de vânzare. Și apoi băieții se lasă prinși mai ușor decât fetele. La început nu-mi era foarte ușor să-mi păstrez sângele rece când eram acasă, dar din moment ce acum sunt tipa lui Richie, trebuie să-l ajut.

8 Octombrie

L-am convins pe Richie c-ar fi mai ușor să vindem acid decât iarbă, deoarece îl putem lipi pe bomboane sau

pe guma de mestecat, fără ca cineva să-şi dea seama de trucul nostru.

Richie este atât de atent şi drăguţ cu mine, iar când facem dragoste este ca şi cum tunetele şi fulgerele s-ar amesteca la un loc cu lumina şi curcubeul. Mă amuz cu drogurile, dar sunt într-adevăr vrăjită de acest băiat. Am face absolut orice unul pentru altul. El va termina medicina, iar eu voi face tot ce pot să-l ajut. O să fie mai greu, dar o să reuşim. Când mă gândesc că mai are încă opt sau zece ani de studii... şi este deja în anul doi la universitate ! Mama şi tata îl cred încă la liceu. Eu nu am chef să-mi mai continui studiile. Cred că tata o să înnebunească când o să afle, dar sunt sigură că pentru mine e mai important să muncesc şi să-l ajut pe Richie. Când voi termina liceul, îmi voi căuta un servici şi voi locui împreună cu el.

Îl ador pe acest tip. Sunt nebună după el ! Abia aştept să mă întâlnesc cu el. Mă tachinează, spunându-mi că sunt nimfomană, fiindcă îl implor să facem dragoste fără să fim drogaţi. Mi-a promis că va fi ceva cu totul nou. Sunt atât de nerăbdătoare !

(?)

Richie şi cu mine nu ieşim niciodată în oraş. Totul se petrece ca într-un ritual : vine să mă ia de acasă, discută câteva minute cu părinţii mei, apoi alergăm spre apartamentul unde locuieşte împreună cu Ted.

Mi-ar place să putem fi împreună în fiecare seară, dar nu mă lasă să vin la el decât atunci când are să-mi

dea destul acid, iarbă și barbiturice ca să mă țină tare până când îl revăd din nou. Știu că studiază mult și că trebuie să mă mulțumesc să-l văd din când în când, dar am impresia că rărește vizitele. Poate că are dreptate când spune că m-am implicat prea mult ; în orice caz mai mult decât el. Cred că-și face griji pentru mine. Aș vrea să-mi dea voie să-mi iau pilula, iar el să nu mai muncească atâta. Recunosc că ceea ce am acum este fantastic și nu văd cum mi-aș putea dori mai mult.

17 Octombrie

Azi m-am întors la școală. Nu mă jenez să distribui droguri la ieșirea din liceu pentru că marfa este destul de greu de procurat, iar puștii vin să-mi ceară. Chris și cu mine ne aprovizionăm de la Richie. El poate obține orice : barbiturice, iarbă, amfetamine, L.S.D., D.M.T., orice. Cu puștii de liceu e una, dar azi i-am vândut zece pachete de L.S.D. unui pici de la școala primară, care nu avea nici măcar nouă ani. Știu c-o să le vândă mai departe, dar copiii ăștia sunt totuși prea mici ! Când mă gândesc la copii de zece ani care se droghează, mi se face rău ! Știu bine că dacă vor droguri găsesc și în altă parte, dar eu n-am să le mai dau, gata, s-a terminat !

De când m-am întors de la școală mă tot gândesc întinsă în pat și m-am hotărât să-l conving pe Richie să vorbească cu tata, sunt sigură că la notele lui ar putea obține o bursă.

18 Octombrie

Dacă ar exista premii și medalii pentru prostie cu siguranță că aș fi decorată. Chris și cu mine ne-am dus la Richie și Ted, și i-am surprins pe nemernicii ăștia pe cale de a face dragoste amândoi. Nu-i de mirare că Richie își rărise vizitele. Iar eu vindeam droguri ca să-l ajut ! Ah, îmi vine să intru în pământ de rușine ! Nu-mi vine să cred c-am vândut droguri unor copii de zece ani. Mă detest pentru ceea ce am făcut. Sunt rușinea familiei mele și am oroare de mine. Nu valorez mai mult decât lepădătura de Richie.

19 Octombrie

Chris și cu mine am petrecut toată ziua în parc ca să punem lucrurile la punct. Ea se droghează de un an, iar eu din 10 iulie — ca să fiu mai exactă. Ne-am spus că va fi imposibil să ne revenim dacă rămânem aici, așa că o să plecăm la San Francisco. Trebuie neapărat să-l denunț pe Richie poliției. Nu sunt geloasă și nici nu vreau să mă răzbun, dar simt că trebuie să fac ceva pentru a-i proteja într-un fel pe ceilalți copii.

Toate măgăriile pe care mi le-a spus Richie despre faptul că oricum, chiar și fără noi ei tot ar găsi droguri dacă vor, sunt niște tâmpenii. Lui nu-i pasă de nimeni și de nimic, nu se gândește decât la el, iar singurul mod de a-mi răscumpăra greșeala este să-l împiedic să mai atragă și alți copii. Drama constă în faptul că toți copii care cumpără și se droghează, vând și ei mai departe ; este ca

un bulgăre de zăpadă care pe măsură ce se rostogolește devine din ce în ce mai mare și mă întreb dacă se va opri vreodată. Am fi vrut să nu fi avut niciodată legătură cu drogurile, dar acum am jurat amândouă să o luăm de la capăt și să nu ne mai atingem de ele în viața noastră. Suntem sincere și am făcut un jurământ sacru și solemn. La San Francisco nu cunoaștem pe nimeni care se droghează și ne va fi ușor să ne dezintoxicăm.

(?)

Este foarte trist să te furișezi noaptea, afară din casă, dar Chris și cu mine nu vedem altă soluție. Autobuzul trebuie să plece la 4,30 dimineața, iar noi trebuie să-l prindem. Vom merge mai întâi la Salt Lake City și de acolo la San Francisco. Îmi este într-adevăr teamă de ceea ce mi-ar putea face Richie dacă mă găsește. Trebuie să-și fi dat seama că eu l-am denunțat, deoarece în scrisoarea mea am relevat poliției locurile pe care le cunoșteam și cum îmi plasa drogurile. Ah ! Aș vrea să intre în închisoare toți traficanții și vânzătorii de droguri !

Adio, casă dragă, adio buna mea familie ! Dacă plec este pentru că vă iubesc prea mult și nu vreau să știți ce ființă josnică și slabă am devenit. Am să vă scriu o scrisoare, dragii mei, dar nu voi putea găsi niciodată cuvinte pentru a vă spune cât îmi sunteți de sacri.

26 Octombrie

Iată-ne la San Francisco într-un mizerabil apartament minuscul, sufocant și urât mirositor. Suntem

amândouă murdare după atâtea ore de mers cu autobuzul și cum Chris tocmai face baie la capătul coridorului, scriu aceste rânduri așteptând ca ea să termine și să pot intra eu. Cred că avem destui bani pentru a putea rezista o perioadă de timp până ne găsim de lucru. Am păstrat 130 $ pe care ar fi trebuit să-i dau lui Richie, iar Chris a scos din cont 400 $. Acest cuib de șobolani pe care l-am găsit ne costă 90 $ pe lună, dar măcar avem un adăpost și ne vom putea căuta de lucru. Sunt sigură că, după ce ne vom găsi o slujbă, vom pleca de aici. Am inima grea când mă gândesc la părinții mei, dar ei știu că sunt împreună cu Chris și sunt sigură că se gândesc la ea ca la fată bună care nu mă va îndepărta de la drumul drept. Oh, Doamne ! Unde e drumul drept ?

27 Octombrie

Chris și cu mine am căutat de lucru toată ziua, am citit toate anunțurile din ziar, am foat la toate adresele posibile, dar de fiecare dată eram prea tinere sau prea neexperimentate, ori nu aveam referințe, sau... Niciodată în viața mea n-am fost atât de epuizată. Bineînțeles că nu mai aveam nevoie de nici o pilulă pentru a adormi, chiar și pe salteaua asta infectă.

28 Octombrie

Pereții miros, totul este rânced și umed, iar într-un colț al camerei este chiar un fel de mușchi, dar grație lui Dumnezeu sper să nu rămânem prea mult aici. Cel puțin

așa sper, deși astăzi n-am avut mai mult noroc decât ieri în ceea ce privește serviciul și nici pe prietena lui Chris n-am putut s-o găsim.

29 Octombrie

Am găsit un post de vânzătoare într-un mic magazin de lenjerie. Plata este proastă, dar cel puțin vom avea bani de mâncare. Chris caută în continuare și când va găsi o slujbă bună, voi pleca și eu de aici și voi căuta altceva. Chris speră că peste un an să deschidem magazinul nostru. Va fi minunat! Și dacă totul va merge bine, la sfârșit îi vom invita pe părinții noștri, care vor fi mândri de noi!

31 Octombrie

Chris nu și-a găsit încă de lucru. Caută în fiecare zi, dar am stabilit amândouă, de comun acord, să nu accepte orice. Trebuie să găsească ceva într-un magazin de lux, unde să poată învăța tot ceea va trebui să știm, ca să meargă magazinul nostru, când îl vom avea. În fiecare seară sunt atât de epuizată încât adorm imediat ce m-am așezat în pat. Nu credeam că este atât de obositor să stai în picioare toată ziua și să servești cliente enervante și plictisitoare.

1 Noiembrie

Chris și cu mine ne-am petrecut toată ziua plimbându-ne prin Chinatown și Golden Gate Park, apoi am luat autobuzul până în port. Este un oraș minunat,

încântător, dar mi-ar place mai mult să fiu acasă. Bineînțeles că nu-i pot spune lui Chris una ca asta.

3 Noiembrie

Chris a găsit în sfârșit de lucru ! Este vânzătoare la cel mai formidabil magazin pe care l-am văzut vreodată ! M-am dus până acolo după servici și mi-am cumpărat o pereche de sandale. Ea va putea învăța totul, cum se vinde, cum se cumpără, cum se arnajează o vitrină, pentru că în magazin nu sunt decât două fete. Sheila este patroana magazinului și este femeia cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată. Are tenul curat, alb ca zăpada, gene lungi — false, bineînțeles — părul negru și strălucitor și este foarte înaltă. Nu înțeleg de ce nu s-a făcut manechin, sau crainică la TV. Magazinul ei este într-un cartier foarte stilat, iar prețurile sunt foarte mari, chiar dacă lui Chris i se face reducere, dar n-am putut rezista dorinței de a-mi cumpăra ceva după toate economiile pe care a trebuit să le facem.

5 Noiembrie

Când mă gândesc la familia mea simt că am o greutate pe suflet. Mă întreb cum se simte Chris ? Nu îndrăznesc să-i spun nimic ca să nu mă creadă imbecilă, deși nu cred că ar greși prea mult dacă mi-ar zice-o. Sinceră să fiu m-aș întoarce acasă imediat, dar frica de Richie mă face să rămân. Sunt sigură că ar face tot posibilul să-mi facă rău fiindcă e teribil de vindicativ. Acum

când mă uit înapoi și îl văd în adevărata lui lumină, mă întreb cum am putut să fiu atât de tâmpită și cum de m-am lăsat păcălită de vorbele lui frumoase ? Doamne cât de idioată și naivă am putut să fiu ! Dar bine că s-a terminat. Niciodată nu voi mai pune mâna pe droguri. Asta a fost principala cauză a încurcăturii în care mă aflu acum ; aș da oricât să pot întoarce timpul înapoi și să nu fi fost niciodată pusă în astfel de situație. Ce păcat că toate aceste regrete sunt tardive și fără nici o valoare. Trebuia să mă fi gândit la asta înainte.

8 Noiembrie

Mă scol, mănânc, muncesc, pic epuizată în pat, ăsta este programul meu zilnic. Nici măcar nu mai sunt în stare să fac baie în fiecare zi. Sunt epuizată și este groaznic de enervant să aștepți de fiecare dată să se elibereze baia.

10 Noiembrie

Am plecat de la magazinul unde lucram și voi începe să caut de lucru în altă parte. Sheila mi-a dat o listă cu magazinele unde mă pot duce, dând numele ei ca referință. Sper să găsesc ceva mai de Doamne-ajută. Cred că eu și Chris am înnebunit de-a binelea. Ne-am cumpărat un televizor de ocazie pe care am dat 15 $, nu merge prea grozav, dar casa e mai veselă acum.

11 Noiembrie

Dragul meu jurnal, e minunat! N-ai să crezi, dar am găsit de lucru la prima oră, în al doilea magazin în care am intrat. Mario Mellani confecționează bijuterii minunate și multe din ele sunt încrustate cu pietre prețioase. Avea nevoie de o persoană tânără care să servească drept decor pentru bijuteriile lui. Sunt flatată că m-a ales pe mine. Domnul Mellani este gras, foarte vesel, are soție și opt copii care locuiesc la Sansalito și m-a invitat deja la el acasă ca să-i cunosc familia și să luăm masa împreună.

13 Noiembrie

Ador noul meu loc de muncă. Domnul Mellani și ai lui sunt pentru mine ca o nouă familie. Are acest magazin luxos într-un cartier incredibil de scump și totuși își aduce dejunul în fiecare zi într-o pungă de hârtie și îl împarte cu mine. Spune că asta îl împiedică să mănânce prea mult și să se îngrașe. Chris și cu mine suntem invitate duminică la el. E formidabil! Va fi minunat să mă întâlnesc din nou cu niște copii mici! Are un fiu, Roberto, de vârsta lui Tim și un alt băiețel mai mic cu trei zile decât Alex. El crede că sunt orfană și într-un fel e adevărat. Știi, dragul meu jurnal, aș putea să ies în fiecare seară, dacă n-aș fi atât de sătulă după povestea cu Richie. Magazinul domnului Mellani este în holul unui hotel de prima mână unde se învârt o mulțime de bărbați bogați împreună cu soțiile lor bătrâne și grase, îmbrăcate în hai-

ne scumpe de vizon sau zibelină. Bărbații urcă să-și instaleze în camere soțiile și apoi coboară să facă avansuri fetelor tinere. Mai sunt de asemenea o mulțime de reprezentanți care trec prin magazin și se interesează de altceva în loc de marfă. Nici nu mi-a trebuit prea mult timp să mă obișnuiesc și să-i miros de cum intră pe ușă.

16 Noiembrie

Ieri am fost la domnul Mellani, împreună cu Chris și am petrecut o zi superbă. Familia Mellani locuiește într-un cartier îndepărtat, aproape la țară aș putea spune, la capătul liniei de autobuz, pe o colină acoperită cu arbori seculari. Doamna Mellani și copii sunt exact ca familiile italiene pe care le vezi la cinema și gătește minunat. Copiii, chiar și cei mari, își sărută mereu părinții, afectuoși. Mario are șaptesprezece ani și când a plecat de acasă cu niște prieteni și-a îmbrățișat toată familia de parcă ar fi plecat pentru totdeauna.

Am avut o zi minunată, dar toate astea m-au făcut să regret și mai mult lipsa familiei mele.

19 Noiembrie

Chris s-a întors de la servici nebună de bucurie. Sheila ne-a invitat la o serată, sâmbătă seara. Va începe târziu fiindcă lucrăm până la ora nouă, dar suntem încântate deoarece ni se pare teribil de șic și sofisticat să mergi la o serată la ora zece și jumătate.

20 Noiembrie

Mâine mergem la Sheila. Mă întreb cine o să vină! Chris îmi vorbește tot timpul de vedete de cinema și TV care vin la magazin și pe care Sheila îi cunoaște personal. Cel puțin așa crede Chris din moment ce i-a văzut sărutându-se și i-a auzit vorbindu-și cu „dragă" și „scumpule". Trebuie să fie grozav să fii prietena unei vedete! Ieri am văzut-o pe T. fiindcă a venit la magazinul domnului Mellani și a cumpărat un inel superb. Este atât de bătrână! Recunosc că de fapt nu am văzut-o decât o singură dată la TV într-un film foarte vechi unde juca rolul unei nebune.

22 Noiembrie

Ah! Astăzi este ziua cea mare! Ce fericire! Mă întreb dacă nu ne vor considera cam prostuțe dacă bem Cola în loc de șampanie sau mai știu eu ce. Poate că n-or să-și dea seama. Trebuie să mă grăbesc să ajung la magazin s-o iau pe Chris. La ora asta tramvaiul e plin și nu pot merge agățată pe scară fiindcă o să-mi distrug coafura.

23 Noiembrie

S-a întâmplat din nou și nu știu dacă trebuie să plâng sau să mă bucur. Cel puțin acum am fost cu toții

adulți și asta ne privește pe noi. Presupun că anumite persoane nu ne-ar considerea adulte pe mine și pe Chris, dar toată lumea crede că avem optsprezece ani așa că nu are importanță. Singurul lucru care mă liniștește este că cel puțin acum nu am amestecat în treburile noastre copii de nouă ani.

Sheila are un apartament extraordinar, cu o vedere spectaculară. Ușa imobilului este foarte somptuoasă. Am luat ascensorul pentru a urca la ea, încercând să afișăm un aer blazat, dar după gaura aia de șobolani în care trăim, aici totul ne-a lăsat cu gura căscată. Chiar și ascensorul cu care urcam ne-a impresionat, cu tapetul lui negru cu auriu.

Apartamentul este ca o poză din revistă. Doi pereți uriași de sticlă domină tot orașul. Încercam să mă comport cât mai firesc, dar aveam senzația în permanență că mă aflu într-un decor de film. Sheila ne-a sărutat pe obraji și ne-a condus într-o cameră mare unde erau îngrămădite o mulțime de perne multicolore în jurul unei măsuțe lungi din sticlă și bronz aurit. Lângă șemineu era un fotoliu enorm acoperit cu un fel de blană.

Au început să sosească cele mai frumoase ființe pe care le-am văzut vreodată. Bărbații erau ca niște statui de bronz ale unor zei greci, iar femeile erau de o frumusețe că-ți tăia răsuflarea. Nu știu cum, la un moment dat am realizat că eu și Chris eram totuși cele mai tinere și mai strălucitoare dintre ele, iar celelalte, cu toate toaletele lor sofisticate, erau bătrâne. Sunt sigură că nu puteau

pleca dimineața de acasă fără tone de machiaj pe față. Așa că nu aveam de ce să ne simțim prost.

În acel moment am simțit mirosul. Era atât de puternic încât m-am oprit la jumătatea frazei pe care o rosteam. Chris era la celălalt capăt al camerei, dar am văzut-o cum privea în jurul ei și am înțeles că și ea simțise. Când m-am întors un bărbat mi-a servit hașiș și totul a fost atât de neașteptat încât îmi doream să intru în pământ, să fiu bătută sau sfâșiată în bucăți.

Era imposibil să refuz. După aceea serata mi s-a părut fantastică. Lumina, muzica, sunetele și San Francisco — toate făceau parte din mine, iar eu mă topeam în ele. Era o călătorie incredibilă și nu pot să-mi dau seama cât a durat. Chris și cu mine am rămas la Sheila și nu ne-am revenit până a doua zi după-amiază, când ne-am întors între cei patru pereți mizerabili ai locuinței noastre. Sunt puțin neliniștită pentru că nu știu exact ce s-a întâmplat. Nu-mi dau seama dacă am fumat hașiș, deoarece este foarte greu de procurat. Sper să nu mai trec încă o dată prin faza aia nenorocită dacă îmi vine sau nu. Un lucru e sigur: dacă trebuie să reîncepem circul, am să iau anticoncepționale. Nu pot suporta nesiguranța și pe urmă ar fi de-a dreptul groaznic dacă... dar nici nu vreau să mă gândesc.

(?)

Sheila organizează aproape zilnic serate și noi suntem mereu invitate. Încă n-am întâlnit pe cineva care să-

mi placă, dar este timp și după aceea rămânem întotdeauna să rămânem la ea, ceea ce este mult mai bine decât am fi obligate să ne întoarcem la noi. Chris a aflat că Sheila este fosta soție a lui G. și că din pensia alimentară pe care o primește își poate întreține prietenii, plătindu-le toate drogurile pe care aceștia le vor. Ce bine trebuie să fie când ai atâția bani! Cred că eu aș trăi mai bine decât ea.

3 Decembrie

Ieri seară a fost cea mai dezgustătoare noapte din viața mea ratată și putrezită. Nu eram decât patru, iar Sheila și Rod, prietenul ei de moment, ne-au dat heroină. La început ne-a fost frică, dar ne-au convins că tot ce se spune despre ea sunt doar niște povești oribile. Presupun că eram destul de excitată și nerăbdătoare văzându-i cum pregătesc dozele. HORSE este o senzație fantastică, diferită de celelalte. M-am simțit deodată moale, adormită, incredibil de ușoară, de parcă pluteam peste realitatea zilnică. Dar chiar înainte de a fi prea drogată pentru a-mi da seama ce se întâmplă, am văzut-o pe Sheila și pe imbecilul ei de prieten schimbând macazul și trecând pe *Speed*. Îmi amintesc că mă întrebam de ce se enervaseră când au văzut că noi suntem aproape adormite, dar abia mult mai târziu, după ce ne-am trezit, am înțeles că fusesem violate pe rând într-un mod brutal și sadic. Mizerabila de Sheila, împreună cu Rod, prevăzuseră și premeditaseră totul! Când ne-am revenit, Chris și cu mine ne-am târât spre casă cum am putut și am discutat

îndelung. Ne-am săturat de toate mizeriile care merg mână în mână cu drogurile. De acum înainte vom fi atente și ne vom supraveghea reciproc. L-am condamnat pe Richie pentru că era un homosexual nenorocit, dar aș fi putut fi un pic mai indulgentă și ținând cont de rahaturile pe care le lua pentru a se droga, nu e de mirare că și-a pierdut controlul.

tot 3 Decembrie

Chris și cu mine am vorbit din nou și am hotărât să plecăm. Făcând socotelile, mai avem șapte sute de dolari, așa că vom putea să ne deschidem un magazin într-un cartier periferic. Gata cu drogurile, ne-am săturat !

Singurul lucru de care îmi pare rău este că îl părăsesc pe domnul Mellini, care a fost așa de drăguț cu mine, dar nici eu, nici Chris nu vrem să mai auzim de Sheila... Cred că am să-i las un bilet „Mulțumesc. Țin la dumneavoastră".

5 Decembrie

Am petrecut zece ore pe zi pentru a căuta un magazin de închiriat, așa că până la urmă ne-am decis să mergem în zona Berkely. Acolo toți puștii poartă bijuterii fanteziste și, înainte de a pleca, Chris și-a notat numele furnizorilor și sunt sigură că eu sunt capabilă să creez chestii originale, după ce l-am urmărit pe domnul Mellani

cum lucrează. Ar fi nostim dacă prietena mea Chris s-ar ocupa de vânzări și eu de creație.

6 Decembrie

Am găsit în sfârșit ceea ce căutam! Este un mic apartament, la parter, aproape de Berkeley, care acum a devenit cartier comercial, așa că vom putea locui într-o cameră și bucătărie, iar salonul și camera de zi ne vor servi drept magazin și atelier. Mâine vom începe amenajările și vom începe să revopsim pereții. Avem la stradă o vitrină fantastică, iar după ce vom zugrăvi nu va fi rău deloc.

Vom face tot felul de șmecherii pentru a crea un cadru cât mai șic, de exemplu vom acoperi masa cu fetru, care nu este scump și vom pune o țesătură — imitație de leopard — pe pereți, sigur dacă ne ajung banii. Ar fi foarte drăguț dacă am avea un cămin, dar ne vom strădui să facem totul cât mai plăcut și mai confortabil. Nu am cheltuit nici un ban pentru a aranja gaura de șobolani din care am plecat.

9 Decembrie

Am fost mult prea preocupată pentru a scrie. Am muncit douăzeci de ore pe zi. Eu și Chris ne-am amuzat spunându-ne că am avea nevoie de un dexie, dar nu vrem să mai dăm niciodată dovadă de slăbiciune. N-am reușit să facem nimic în camerele în care locuim, dar magazinul este adorabil. Mai mulți puști au trecut să ne spună că

e formidabil și să ne întrebe când deschidem. Nu avem posibilitatea să punem covoare, așa că pe jos am vopsit cu roz-banan, iar pereții sunt roz pal și alb, cu dungulițe roșii și violet pe lemnărie. E într-adevăr senzațional! În locul țesăturii leopard am găsit o imitație de blană albă și este pur și simplu divin. Chris și-a petrecut toată ziua la angrosiști, iar mâine deschidem magazinul!

10 Decembrie

S-a dovedit că Chris are fler și știe exact ce să cumpere, pentru că astăzi am câștigat deja 20 $. Mâine Chris trebuie să se ducă din nou după marfă la angrosiști.

12 Decembrie

Robinetele curg, chiuveta și WC-ul se înfundă mai tot timpul și nu avem în permanență apă caldă, dar asta nu are prea mare importanță.

Puștii din cartier își pierd timpul în fața televizorului pe care noi l-am instalat în magazin. Toate cele cinci scaune de bucătărie (al șaselea este iremediabil stricat) formează un colț intim și încântător în această încăpere. Astăzi câțiva puști ne-au sugerat să avem în frigider stocuri de Coca-Cola și sucuri de fructe și să percepem o taxă de cincizeci de cenți, în care să includem și dreptul de a se uita la televizor. Credem că ideea va merge și trebuie să încercăm. Aveam intenția, dacă lucrurile ar merge bine în continuare, să cumpărăm peste câtva timp un casetofon stereo, de ocazie. Salo-

nul este cu adevărat mare și jumătate din el este suficient pentru magazin. Cea mai mare parte a puștilor care vin la noi nu prea stau grozav cu banii, dar cumpără marfa doar pentru dreptul de a petrece aici o parte din timp.

13 Decembrie

Astăzi băiatul unui vecin, ne-a propus să cumpărăm casetofonul lui la un preț de 25 $, deoarece își dorea unul nou. Suntem pur și simplu încântate. Ne-am petrecut noaptea făcându-i o husă roșie tivită cu auriu. Ce surprinși vor fi mâine puștii ! Deși sunt groaznic de obosită, sunt fericită și liniștită și mă duc la culcare refuzând să mai gândesc la ai mei, mai ales acum când se apropie Crăciunul.

15 Decembrie

În această dimineață Chris plecase devreme la angrosiști, iar eu ascultam muzică la casetofon în timp ce făceam menajul. Deodată camera s-a umplut de melodia cântecului *„Nu mă părăsi"* și imediat am simțit lacrimile curgându-mi pe obraz, ca și cum în capul meu s-ar fi deschis două mari robinete. Este îngrozitor ! Cred că mă voi întoarce acasă, după Crăciun sau poate înainte. Trebuie să uit afacerea asta mizerabilă cu Richie și să mă întorc acasă imediat pentru a putea relua școala în cursul acestui trimestru.

Chris poate păstra magazinul, bineînțeles, numai în cazul în care nu vrea să se reîntoarcă cu mine, dar deocamdată nu vreau să-i vorbesc despre asta.

17 Decembrie

Lucrurile au început să devină prea monotone pentru mine și Chris. Toți puștii ăștia idioți care nu fac altceva decât să vorbească despre problemele lor și despre droguri au început să mă calce pe nervi. Asta îmi amintește de faptul că bunicul din partea tatei, înainte de a muri, vorbea tot timpul numai despre durerile lui. Discuțiile acestor tâmpiți au asupra mea același efect agasant. Nu vorbesc niciodată despre ce ar vrea să facă în viață, nici despre familiile lor sau despre cei pe care-i iubesc ; de fapt despre nimic altceva în afară de această preocupare legată de cât vor plăti anul viitor pentru droguri, despre cine mai are ultimele rămășițe și de la cine și-ar mai putea procura. Toată aiureala asta mă calcă pe bătături. Câteodată mă întreb dacă a avut loc cu adevărat o revoluție în această țară.

Când îi auzi vorbind, totul pare atât de rezonabil și pasionant... ar vrea să ia totul de la zero, să avem o țară nouă, iubiri noi, pace și înțelegere. Dar când stai singur și te gândești, toate aceste teorii te fac să ai o senzație ciudată.

Ah ! Nu mai știu nimic, nu mai știu nici la ce mă gândeam ! Nu pot să cred că într-o zi mamele se vor lua

la bătaie cu fetele, iar tații cu fii lor — și asta pentru a crea o lume nouă. Probabil că toate astea se vor termina înainte ca eu să intru la universitate și nu voi apuca să văd niciodată această zi.

18 Decembrie

Astăzi am închis pur și simplu magazinul și am ieșit să ne plimbăm. Este prima dată când ieșim împreună după aproape o săptămână și toți puștii ăia și problemele lor începuseră să ne plictisească.

Eu și Chris am luat autobuzul până în centru și pe urmă ne-am plimbat liniștite și ne-am permis chiar să ne plătim o masă într-un restaurant franțuzesc. Asta ni se părea minunat, după ce atâta timp ne târâsem tot timpul în „jeanșii" noștri vechi și soioși. Vitrinele, decorate pentru Crăciun, ne făceau sufletul greu și deși ne simțim bine împreună nu am scos nici una din noi un singur cuvânt. De fapt nu mai aveam nimic să ne spunem. Am încercat să las impresia că situația nu mă afectează prea mult, dar ție, dragul meu jurnal, îți pot spune adevărul. Mă simțeam îngrozitor de singură și aveam inima sfâșiată. Detest acest mod de viață și tot ce reprezintă el; am impresia că mă risipesc. Vreau să mă întorc acasă și să-mi regăsesc familia și școala. Nu mai vreau să-mi pierd timpul cu toți copiii ăștia aiuriți, care pot merge acasă de Crăciun sau pot telefona părinților atunci când vor. Eu de ce să nu pot? În general n-am făcut nimic mai mult decât ei. Toți cei care se droghează duc o viață mizera-

bilă, mulțumindu-se să trăiască prin cele mai infecte cotloane. Și asta pentru că asemenea lucruri merg de obicei mână în mână.

22 Decembrie

Am telefonat acasă. Mama a fost atât de fericită să mă audă, încât a izbucnit în plâns, așa că n-am înțeles mai nimic din ceea ce spunea. Mi-a propus să-mi trimită bani sau mai bine să-l trimită pe tata să mă caute, dar i-am spus că nu am nevoie de nimic și că voi veni acasă chiar atunci seara, cu primul avion. Nu știu dacă luasem această decizie de mai multe săptămâni, de mai multe luni sau de-o eternitate. Cât de tâmpiți putem fi uneori!

23 Decembrie

Ieri seară am crezut că am ajuns în rai. Avionul a avut întârziere, dar mama, tata, Tim și Alex m-au așteptat la aeroport și toți am plâns ca niște copii, fără nici o jenă. Bunicii au sosit și ei în cursul zilei de azi și își vor petrece sărbătorile de Crăciun împreună cu noi. Nici o persoană din lume n-a mai fost înconjurată cu atâta tandețe ca mine. Aveam impresia că sunt fiica risipitoare care s-a reîntors la casa părintească și am jurat că nu voi mai pleca niciodată. Părinții lui Chris erau și ei la aero-

port. Plecarea ei a fost un șoc ce i-a făcut să se împace și să nu se mai gândească la divorț.

Mai târziu

Sunt atât de fericită că mică noastră afacere a mers. Mark, unul din băieții care veneau la noi la magazin, ne făcuse niște fotografii în culori și familia mea a fost foarte impresionată de ceea ce realizasem amândouă. Bineînțeles că n-am scos o vorbă despre ce ni se întâmplase la San-Francisco, iar mama a fost încântată să audă că n-am pus niciodată piciorul în Haight-Ashbury, deși acolo nu se întâmplă absolut nimic. După-amiază am cerut de la informații numărul de telefon al lui Richie și Ted, dar nu figurau în evidența lor. Atunci am presupus că au ieșit din circulație și m-am simțit ușurată.

24 Decembrie

Atmosfera din casă este foarte plăcută. Miroase a prăjituri, tarte, biscuiți și caramele. Bunica este o bucătăreasă excelentă și de la ea am învățat foarte multe lucruri. Bineînțeles că am împodobit bradul și am decorat toată casa cu crenguțe de vâsc. Vreau ca în acest an să avem cel mai frumos Crăciun și să fim mai fericiți ca niciodată. I-am telefonat lui Chris să văd ce face și mi-a spus că este fericită fiindcă părinții și mătușa Doris, care locuiește cu ei, fac absolut tot ce pot ca ea să se simtă

bine. Ah, cât mă bucur că părinții ei s-au împăcat și că este împreună cu familia sa.

Cred că mama avea dreptate când spunea despre mine și Chris că amândouă suntem niște negativiste. Oricum bine că s-a terminat și că lucrurile au ieșit cât se poate de frumos.

25 Decembrie

Dragul meu jurnal, astăzi este Crăciunul și aștept cu nerăbdare ca ai mei să se scoale și să desfacem cadourile. Dar, înainte de asta, vreau ca în această sfântă zi să-mi dedic mie personal câteva minute.

Cred că ar fi timpul să-mi fac un examen de conștiință și să iau unele decizii asupra viitorului meu și asta pentru a putea cânta și eu din toată inima alături de ceilalți: „Veniți voi cei statornici, veseli și triumfători!", pentru că de data asta sunt cu adevărat triumfătoare!

26 Decembrie

Este a treia zi de Crăciun și simt cum mă apasă o tristețe fără margini. Cu toate astea sunt mulțumită că anul acesta le-am ajutat pe mama și pe bunica la treabă. Mă simt mai matură și asta îmi face plăcere. Ai mei m-au acceptat ca pe o ființă cu o personalitate bine determinată. Nu mai sunt tratată ca un copil, mi se dă importanță și simt că sunt și eu cineva.

După părerea mea adolescența este o perioadă infectă, care te face să nu te simți niciodată stăpân pe tine. Cei mari te tratează ca pe un copil, dar în schimb așteaptă de la tine să reacționezi matur, ți se dau ordine ca unui mic animal și pe urmă vor să te comporți ca un om în toată firea. Este o perioadă penibilă, dificilă și fără nici o valoare. Sper să am puterea de a depăși aceste momente dezagreabile. Știu că totuși nu voi avea niciodată acea forță de caracter care te poate ajuta să treci peste toate astea.

28 Decembrie

Printre felicitările de Crăciun pe care le-am găsit astăzi în salon era una și de la părinții lui Roger. Citind-o, mi-am dat seama cât de asemănătoare sunt familiile noastre și asta m-a făcut să mă simt groaznic de nefericită. Dar trebuie să termin odată cu gândurile astea și să nu mă mai torturez singură. Cu siguranță că nu a fost decât o slăbiciune trecătoare și fără nici o importanță.

29 Decembrie

Părinții mei s-au hotărât să organizeze revelionul la noi și vor să-i invite pe toți colegii tatei. Bunica va face friptură de pui și prăjitură cu portocale. Delicios! Bineînțeles că am făcut-o să-mi promită că mă va lăsa să o ajut la bucătărie și Chris vine și ea la petrecere. Formidabil!

30 Decembrie

Vacanța continuă și pregătirile de revelion sunt pe terminate, iar eu sunt fericită de dimineața până seara.

31 Decembrie

În curând un nou an minunat va începe pentru mine. Cât de bucuroasă sunt că am scăpat din cloaca aia infectă în care intrasem. Câteodată am impresia că nimic din toate astea nu s-a întâmplat și că totul n-a fost decât un vis urât. Îmi place să privesc în urmă la viața mea așa cum ai întoarce paginile unui calendar, mai puțin la ultimile șase luni. Mă întreb cum a fost cu putință ca aceste lucruri îngrozitoare să mi se întâmple tocmai mie, care provin dintr-o familie atât de bună și de atentă. Dar trecutul e mort și anul care vine va fi diferit, plin de promisiuni și de viață. Aș vrea să existe un mijloc prin care să fac să dispară aceste șase luni de coșmar din viața mea, dar cum nu pot, tot ce-mi rămâne de făcut este să îngrop aceste lucruri în cel mai întunecos și inaccesibil colț din minte unde se va acoperi, poate, de praful uitării. Dar voi putea cu adevărat să fac asta ?

Trebuie să cobor și să le ajut pe mama și pe bunica. Avem de făcut un milion de lucruri înainte de sosirea musafirilor. Hai ! La treabă !

1 Ianuarie

Revelionul a fost de o veselie nebună. Nu mi-am imaginat niciodată că prietenii tatălui meu pot fi atât de interesanți și de nostimi. Bineînțeles că bărbații au vorbit de câteva procese neverosimile și de hotărârile incredibile pe care le-au luat judecătorii, dar trebuie să recunosc că am rămas cu gura căscată ascultându-i.

O bătrână multimilionară, excentrică, lăsase toată averea sa celor două pisici care purtau zgărzi încrustate cu diamante în timp ce umblau pe acoperiș sau scotoceau prin tomberoane. În testament ea a pretins ca pisicile să fie lăsate libere, pentru a se putea întoarce la instinctele lor naturale. Atunci tribunalul a desemnat patru gardieni care să le supravegheze zi și noapte. În timp ce ei vorbeau, mă gândeam că toată această istorie caraghioasă și exagerată nu poate fi adevărată, dar nu eram prea sigură. Oricum erau niște povestitori extraordinari. Cei care aveau copii povesteau toate șmecheriile pe care aceștia le fac, iar tata cu siguranță le-a povestit despre afacerea mea și a lui Chris. Săracul tata, de unde să știe el că eu n-aș mai face așa ceva niciodată. La miezul nopții toată lumea și-a pus pe cap cofuri de hârtie și am făcut o hărmălaie groaznică bătând fiecare în ce i-a venit la îndemână. Pe urmă s-au așezat la masă și eu, împreună cu Chris și bunica, i-am servit. Nu ne-am culcat până la patru dimineața. După ce au plecat invitații, toată familia, împreună cu Chris, ne-am pus în pijamale și ne-am apucat să facem ordine în casă. Cred că ăsta a fost cel mai grozav moment. Bunicul spăla vasele în chiuvetă ; spuma

detergentului îi ajunsese până la subțiori, dar el cânta de ne spărgea timpanele și zicea că nici o mașină de spălat vase nu-l poate întrece la viteză. Tata alerga ca un titirez, în toate părțile, aducând teancuri de farfurii, lingându-se pe degete. Era cu adevărat caraghios, iar noi nu ne mai opream din râs. Mă întreb dacă și ceilalți invitați, s-au distrat la fel de bine ca și noi și dacă Chris n-ar fi preferat, poate, să petreacă revelionul împreună cu părinții ei... dar aceștia fuseseră invitați în altă parte.

Presupun că întotdeauna există anumite lucruri pe care nu le vom cunoaște niciodată, dar în fond ele nu au așa mare importanță.

4 Ianuarie

Mâine mă voi întoarce la școală. Am impresia că au trecut secole de când am plecat, deși n-a trecut decât o jumătate de trimestru. Dar de acum înainte, dragul meu jurnal, voi ști să apreciez lucrurile la adevărata lor valoare.

Vreau să învăț să vorbesc spaniola ca o adevărată andaluză. Până acum mi se părea că limbile străine sunt de o idioțenie, dar acum știu cât de important este să poți comunica cu oamenii din lumea întreagă.

5 Ianuarie

Chris are sala de clasă sub a mea, dar vom lua dejunul împreună. Oare o să-mi fie greu să reiau totul de la capăt?

6 Ianuarie

Dumnezeule, ce șoc oribil! Joe Driggs m-a acostat întrebându-mă dacă nu mai am ceva iarbă. Sinceră să fiu uitasem că-i dădusem și lui de câteva ori. Doamne, sper să nu mai afle și alții. N-aș suporta să mai vină cineva să-mi ceară. La început, Joe n-a vrut să creadă că m-am lăsat. Se vedea pe el că suferea îngrozitor și m-a implorat să-i dau orice. Sper că George nu știe nimic din asta.

7 Ianuarie

Astăzi nu m-a mai întrebat nimeni de droguri. Sper din toată inima ca Joe să fi ieșit din criză.

8 Ianuarie

Este vorba să plecăm într-o excursie în acest week-end și am întrebat-o pe mama dacă ar putea veni și Chris cu noi. I-am spus numai faptul că o gașcă de golani din școală încercau să ne vândă droguri și că avem nevoie de ajutorul și susținerea familiei cel puțin un timp. De asemenea i-am spus că sunt sigură că nu voi mai fi tentată de ele, dar că îmi face plăcere să știu că nu mă mai amenință nici un risc. Mama a fost foarte fericită că i-am spus și mi-a promis că, împreună cu tata, va încerca să aranjeze câteva ieșiri pentru week-end urile viitoare și că va lua legătura cu părinții lui Chris ca să discute cu ei despre asta.

Trebuie să recunosc că mi s-a încălzit sufletul când am văzut că pot discuta cu mama toate problemele ! Am într-adevăr o familie fantastică !

11 Ianuarie

Am petrecut week-end-ul la munte împreună cu Chris și cu familia mea. A fost formidabil. Tata a făcut rost de această vilă de la un tip cu care lucra. A reușit să descopere de unde se dă drumul la căldură și cum se branșează apa și totul a fost în ordine. Peste noapte a nins și dimineața a trebuit să dăm zăpada cu lopețile și să degajăm mașina, dar a fost cu adevărat plăcut. Tata ne-a promis că va vorbi cu colegul lui cât mai curând și că va încerca să închirieze de la el această casă. Ar fi fantastic să venim aici în toate week-end-urile.

13 Ianuarie

George m-a invitat vineri seara în oraș. Sunt sigură că a făcut asta mai mult pentru a mă iscodi.

14 Ianuarie

Lane m-a agățat în pauza de prânz și m-a implorat să-i găsesc un nou furnizor, fiindcă al său dispăruse, iar el suferea enorm. I-am spus că nu știu, dar mi-a răsucit mâna la spate și m-a făcut să-i promit că-i voi găsi o doză în seara asta. Când am scăpat, avem vânătăi pe mână și eram groaznic de speriată. Chris mi-a sugerat să-l întreb

pe Joe, dar nu vreau să am de-a face sub nici o formă cu gașca lui. Îmi este atât de frică încât mă simt rău, cred că într-adevăr sunt bolnavă de frică.

15 Ianuarie

Draga și nevinovata mea mamă! Lane mi-a telefonat de două ori aseară și a insistat să-mi vorbească, dar mama a simțit că ceva nu este în regulă, i-a spus că sunt bolnavă și că nu puteam sub nici o formă să fiu deranjată. În același timp m-a sfătuit să nu mă duc astăzi la școală... Este de-a dreptul incredibil! Nici nu pot să-mi revin! Tocmai ea care ținea atâta să nu lipsesc de la nici un curs! În orice caz îi sunt recunoscătoare că se ocupă de mine și-mi face plăcere să pot discuta cu ea. Mă întreb dacă Lane este la curent cu ceea ce s-a petrecut între Richie și mine?

17 Ianuarie

George m-a luat cu el la o petrecere organizată la școală, dar seara a fost infectă deoarece Joe și Lane m-au sâcâit tot timpul. George voia să știe ce se petrece și am fost obligată să-l mint spunându-i că Lane este gelos deoarece mă invitase și el, dar îl refuzasem. Mulțumesc lui Dumnezeu că muzica era atât de asurzitoare încât abia ne puteam auzi. Nu puteam să-i spun adevărul lui George și îmi face plăcere să fiu lăsată în pace.

20 Ianuarie

Tata are mult de lucru și nu poate veni cu noi la munte săptămâna asta, dar chiar și fără el o să avem destule de făcut. Mama mi-a promis că mă ajută să-mi fac un compleu, taior-pantalon, dintr-un material asemănător cu pielea.

21 Ianuarie

Gloria și Babs m-au așteptat astăzi după ore și au vrut să mergem împreună spre casă. Nu știam cum să fac să scap de ele fără să fiu grosolană, mai ales că îmi place să mă înțeleg cu toată lumea. Am avut noroc că mama a trecut cu mașina pe lângă noi chiar când ajunsesem la colțul străzii d'Elm, și eu i-am făcut semn cu mâna. Pe parcurs, până am ajuns acasă, mama n-a încetat să-mi repete că Gloria și Babs sunt niște fete foarte drăguțe și că ar fi încântată să am niște prietene ca ele, în loc să fiu tot timpul cu Chris. Dacă ar ști ea ! Dacă ar ști ea care este adevărul !

24 Ianuarie

La dracu, la dracu, la dracu și iar la dracu ! Iar am luat droguri. Nici nu-mi dau seama dacă aș vrea să țip de bucurie sau să mă îmbrac într-un sac și să-mi torn cenușă în cap. Toți imbecilii ăștia care cred că nu vor deveni dependenți dacă încearcă de câteva ori, îmi fac

greață cu ignoranța lor. Eu am început să iau droguri pe 10 iulie și de fiecare dată când m-am lăsat, am urlat și am tremurat crezând c-am să mor și nu mă gândeam decât la ce aș putea să iau ca să scap de frisoanele astea, la ce poate fi asemănător cu drogul. Și acum, când cred că după ce am luat din nou le pot lăsa așa dintr-o dată, mă simt tot atât de tâmpită ca și ei.

Suntem atât de stupizi și ne dăm mari drogându-ne și crezând că ne amuzăm pur și simplu, când de fapt nu facem altceva decât să luăm doză după doză. Dacă ai apucat să iei o singură dată, viața ta nu mai este posibilă fără ele. Este o viață dezgustătoare, de sclav, dar cu toate astea trebuie să recunosc că nu-mi pare rău c-am făcut-o din nou. Fericire ! Fericire ! Niciodată n-am fost mai fericită ca aseară ! De fiecare dată parcă este mai bine, iar Chris este alături de mine. Când mi-a telefonat aseară rugându-mă să trec pe la ea, am înțeles imediat că s-a întâmplat ceva. Părea așa de pierdută ca și cum nici nu mai știa pe ce lume se află, dar când am ajuns și am respirat mireasma incredibilă a ierbii, m-am așezat pe jos în camera ei, am plâns și am fumat. Era atât de frumos și de minunat încât ne-am întrebat cum de am rezistat atâta timp fără droguri. Niciodată n-am găsit cuvintele potrivite pentru a exprima această minunată senzație pe care o poți avea. Mai târziu, i-am telefonat mamei și i-am spus că îmi voi petrece noaptea la Chris deoarece se simte un pic deprimată. Deprimată ? Nici o persoană din lume în afară de un drogat nu poate ști ce înseamnă contrariul acestui cuvânt.

26 Ianuarie

Chris este îngrozită, dar eu sunt încântată că am început din nou : este jocul nostru, jocul nostru cu lumea ! Lumea ne va aparține ! Săracul și demodatul George, va dispărea din viața mea ca un prost. A trecut să mă caute după ore, dar nu mă mai interesează. Nu am nevoie de el nici măcar ca șofer !

30 Ianuarie

Astăzi l-am văzut pe Lane și este cu adevărat extraordinar. A găsit o nouă legătură și poate să-mi furnizeze tot ce vreau. I-am spus că prefer stimulentele. De ce să cobor, când pot să urc deasupra norilor. Nu este adevărat ?

6 Februarie

Viața pe care o duc acum este cu adevărat incredibilă. Timpul mi se pare etern și totul se petrece într-un ritm trepidant, iar asta mi se pare nemaipomenit. Mama este încântată de faptul că m-am schimbat în bine, că sunt din nou acasă și că foarte mulți colegi mă caută la telefon. De ce s-o prăpădi atât ?

13 Februarie

Dumnezeule ! Ieri seară Lane a fost prins. Nu-mi dau seama cum, dar presupun că cineva i-a cam iscodit

pe micii săi colegi. M-am felicitat în gând că n-am fost acolo. Părinții mei, care sunt atât de naivi și de încrezători, nu mă lasă să întârzii prea mult în cursul săptămânii. După cum spun ei, nu vor să fiu pusă în situații penibile de mojiciile unor anumiți bărbați. Dar oricum, nu-mi fac griji prea mari pentru Lane. Are doar șaisprezece ani și nu vor putea să-i facă mare lucru ; probabil că va încasa o bătaie strașnică.

18 Februarie

Sursa noastră este mai puțin sigură acum când Lane stă în banca lui, dar Chris și cu mine nu ne-am terminat încă resursele și în fine ne vom descurca. Cred că am să încep să iau anticoncepționale ; e mai bine decât să-mi fac griji. Numai că pariez că va fi mai greu să fac rost de pilule decât de droguri, ceeea ce dovedește cât de tâmpită e lumea în care trăim !

23 Februarie

Dragul meu jurnal,

Ce istorie ! Ieri seară s-a făcut o percheziție la Chris în timp ce părinții ei nu erau acasă, dar Chris și cu mine ne-am jucat perfect rolul.

Curcanul în albastru dădea trist din cap, în timp ce noi juram cu mâna pe inimă că habar nu aveam de nimic. Dumnezeule ! Bine că n-au venit când amândouă aveam capul plin de droguri. Mă întreb : oare cum ne-am fi descurcat ?

24 Februarie

Nu prea îmi convine situația, dar asta este ! Mama se agită ca o cloșcă și face mereu aluzii dicrete. Cred că-i este frică să nu fi pățit-o scumpa ei fetiță. Oricum, bănuiește ceva și vrea să mergem neapărat să-l consultăm pe doctorul Langley. Să te strici de râs, nu alta ! Nu mi-a spus nimic direct, dar îmi cam bate apropouri. M-am prefăcut o clipă, jucând comedia ignoranței și a inocenței : am căscat ochii mari, ca și cum habar nu aveam despre ce vorbea, iar finalul a fost grozav, deoarece până la urmă tot ea s-a simțit vinovată că a putut gândi așa ceva despre mine.

(?)

Astăzi am fost pusă într-o situație riscantă, pentru că tata și mama mi-au spus că luni mă trimit la un psihanalist. Dar cred că asta nu-i decât o cacialma ca să nu ajung pe mâna judecătorului. Totul cred că a pornit de la tevatura pricinuită de trimiterea lui Lane într-un centru de dezintoxicare. După cât se pare, este la a treia recidivă. Nu știam. În tot cazul, eu n-am de ce să mă tem, fiindcă n-am căzut niciodată în plasă. Chiar dacă m-ar fi prins, pentru mine cel puțin, ar fi fost prima dată. Presupun că am avut baftă !

27 Februarie

Ai mei mă supraveghează toată ziua de parcă aș avea șase ani. Trebuie să mă întorc de la școală direct acasă, ca și cum aș fi o mucoasă de grădiniță. Azi dimineață mama mi-a ordonat: „Să vii de la școală direct acasă. Ai înțeles?" Aiurea! Ca și cum aș lua ceva la trei după-amiaza! Deci lucrurile nu stau chiar atât de rău!

Mai târziu

După-amiază am vrut să merg să-mi cumpăr niște creioane colorate ca să termin harta la geografie și tocmai vroiam să ies pe ușă când mama l-a strigat pe Tim și i-a spus să mă însoțească! Ei, nu, asta le întrece pe toate! Să fiu supravegheată de fratele meu mai mic! Eram gata să mă iau cu el la harță și să-l întreb de ce merge cu mine. Dar n-am făcut-o. Știu acum cum trebuie să procedez! Probabil că o s-o fac, dacă nu mă lasă în pace. Am să-l trimit poate, și pe el, într-o călătorie cum fac eu! Asta ar fi ceva!

1 Martie

Mă apucă toate pandaliile! În curând o să-mi iau iar lumea în cap, să plec unde-oi vedea cu ochii, ca să nu mă mai sâcâie nimeni! Simt că în curând voi claca! Nervii îmi sunt întinși la maximum și toată lumea stă cu ochii pe mine. Am impresia că nici la WC nu mai pot merge singură, iar toată această supraveghere mă scoate din minți.

2 Martie

Astăzi am fost la psihiatru. Era un omuleț mic, oribil și atât de gras, încât aveam impresia că fundul îl trage spre dușumea.

Oh ! tată, i-aș recomanda niște amfetamine, i-ar tăia pofta de mâncare și l-ar ridica nițel la ceruri ! Asta nu m-a împiedicat să văd cum în spatele ochelarilor, ochii-i sclipeau de curiozitate și aștepta să audă de la mine o poveste picantă. Cel mai împuțit lucru mi se pare faptul că am ajuns până aici.

5 Martie

Jacqie mi-a pasat două pliculețe pe când împărțea lucrările la engleză. Seara, după ce toți vor adormi, am să le iau singură. Ah, cât sunt de nerăbdătoare !

(?)[1]

Și iată-mă, tată, la Denver, când mai eram încă ametită. Am ieșit din casă și am ajuns până aici făcând autostopul. Acum totul este calm, destins și ireal pentru că este încă devreme. Nu am decât cei 20 $ pe care i-am ciupit din buzunarul pantalonilor tatei, dar nu aveam de unde să iau alții.

[1]Ceea ce urmează nu mai e datat. Notele au fost scrise pe foi volante, pe spatele plicurilor sau pe pungi de hârtie.

(?)

Sunt împreună cu doi puști pe care i-am întâlnit, dar lor li se pare aici totul mai degrabă mort așa că ne hotărâm să plecăm spre Oregon și să vedem ce se întâmplă la Coos Bay.

Am la mine destule doze pentru a mă descurca încă cincisprezece zile, sau pentru o eternitate, ce mai contează.

1 Martie

N-am alte boarfe la mine decât cele pe care le-am luat când am plecat de acasă, iar acum sunt atât de împuțite, încât am impresia că mi se lipesc de piele. Când am plecat ieri din Denver ningea, dar în Oregon timpul era umed și ploaia asta e atât de pătrunzătoare, că m-a făcut fleașcă ! Este oribil ! Cred că am căpătat un guturai tâmpit și simt că am febră, mi-a venit ciclul și nu am nici măcar tampaxuri. Mă simt ca un rahat și mi-ar place să am cu ce să mă înțep.

(?)

Noaptea trecută am dormit în parc sub un tufiș, dar astăzi plouă și n-am reușit să regăsesc gașca cu care am venit de la Denver. Într-un târziu am intrat într-o biserică și l-am întrebat pe paracliser unde este preotul, că nu știam ce să mai fac. Acesta mi-a spus să mă așez și să aștept ca ploaia să înceteze. Pe urmă paracliserul mi-a

spus să merg la un centru al Armatei Salvării. Cel mai bun lucru pe care pot să-l fac, deoarece am febră, sunt udă toată și mă simt groaznic de obosită și murdară. Am încercat să mă servesc de hârtia de la toaletă ca să-mi pun un tampon, dar, Doamne, e o tâmpenie. Ah ! Măcar de-aș avea cum să mă înalț la ceruri !

Biserica în care am intrat este mică, drăguță, liniștită și foarte curată. Nu mă simt la locul meu aici, sunt atât de străină și atât de singură încât trebuie să o întind de aici și să caut centrul ăla — sau ce e — despre care mi-a vorbit paracliserul, chiar dacă mai plouă.

Sper ca împuțita asta de hârtie igienică pe care am folosit-o în loc de tampax să nu-mi cadă în mijlocul drumului.

Mai târziu

Centrul ăsta este formidabil ! Mi-au făcut baie și mi-au dat haine curate, șosete și vată, pe urmă mi-au dat să mănânc, deși le-am spus că n-am de gând să mă împac cu regulamentul lor strict.

M-au rugat să rămân la ei câteva zile, până îmi contactează părinții. Mi-au spus că vor încerca să aranjeze lucrurile și că vor face în așa fel încât să mă întâlnesc cu ai mei. Dar părinții mei nu mă vor lăsa nici să fumez, nici să iau droguri și cred că nu voi renunța, dar oricum tipii ăștia sunt cu adevărat simpatici.

Au vrut chiar să mă interneze în spital pentru a-mi trata răceala.

Mă simt ca o jigodie împuțită ! Toată lumea de aici este amabilă, iar doctorul care m-a consultat a fost atât

de cumsecade încât mi-a dat ceva ca să mă remonteze. Îmi plac aiuriții ăștia de aici, care forfotesc în toate părțile, găsindu-și ceva de făcut.

(?)

Deci este... habar n-am în ce zi suntem. Am cunoscut o fată, Doris, în sala de așteptare la doctor, care mi-a spus că pot veni la ea, deoarece perechea cu care stătea și gagiul ei au șters-o noaptea trecută.

Pe urmă doctorul m-a chemat în cabinet, mi-a făcut o injecție și mi-a dat un flacon de vitamine. Dă-ți seama, vitamine ! Mi-a spus că sunt subalimentată, ca majoritatea puștilor din mahala. Trebuie să recunosc că pare un tip grozav. În timp ce-mi vorbea, avea aerul că se teme pentru mine și m-a rugat să mai revin peste câteva zile. Când i-am spus că sunt lefteră, a început să râdă și mi-a spus că ar fi fost surprins să constate că am ceva lovele.

(?)

Bine că în sfârșit a încetat ploaia asta mizerabilă. Doris și cu mine ne-am fâțâit toată ziua prin Coos Bay. Peste tot sunt numai magazine ! I-am vorbit lui Doris de prăvălia pe care eu și Chris am avut-o în Berkley, și mi-a spus că ar vrea să facem și noi la fel când vom face rost de ceva bani, dar în fond asta nu mai contează. Doris avea ceva iarbă și pentru un timp ne puteam descurca. Suntem îngrozitor de prăpădite amândouă, dar ne simțim

formidabil împreună, cu toate că eu de-abia îmi târâi fundul.

(?)

Este de-a dreptul drăguță această viață ! Ador Coos Bay, și îmi face plăcere când iau droguri ! Oamenii de aici, din cartierul nostru cel puțin, sunt frumoși, frumoși ! Pot vorbi cum vreau, să mă îmbrac cum îmi place, și nimănui nu-i pasă. Nu fac altceva toată ziua decât să privesc vitrinele magazinelor, sau să mă duc în stația de autobuz și să mă uit la oamenii care vin și pleacă și asta e grozav ! Am găsit o dugheniță care tipărește postere și vreu s-o ajut pe Doris să acopere pereții camerei ; dar va trebui să mai facem rost de ceva parale. Am trecut pe la Cofee House, și la Digger și pe la Psychedelic Shop. Mâine vom merge să vedem și restul orașului. Doris a venit aici de două-trei luni și cunoaște deja toate locurile și pe toată lumea. Era să pic în fund când mi-a spus că nu are decât paisprezece ani ! Crezusem că este doar mai mică de înălțime, dar că are cel puțin nouăsprezece.

(?)

Astă-seară Doris este dărâmată. Nu mai avem nici iarbă și nici lovele, ne este foame și această ploaie idioată care a început din nou, ne scoate din sărite. În cămăruța noastră nu avem decât un reșou cu gaz care nu ne încălzește deloc. Am impresia că urechile și nasul mi-au înghețat bocnă și parcă am o greutate pe piept. Am vrea

să ieșim ca să facem rost de ceva haleală, dar mai bine ne lipsim, fiindcă ploaia asta nenorocită ne cam taie pofta. Va trebui să ne mulțumim cu fulgi de ovăz muiați în apă, fără nimic altceva. Eu și Doris am spus întotdeauna că detestăm turiștii, cerșetorii și pe toți nenorociții, dar cred că mâine va trebui să merg să cresesc ceva, pentru a ne putea plăti mâncarea și câte o doză. Doris și cu mine avem neapărată nevoie.

(?)

Ah! Nu știu ce să fac și de unde aș putea lua o doză. Visez că mi-am făcut o injecție, indiferent cu ce, și această senzație pe care ți-o poate da elixirul de opiu este formidabilă. Ah, pe dracu, cum să-mi procur drogul de care am atâta nevoie? Nu are importanță de care, numai să pot ieși din starea asta împuțită.

Am dormit și nu mai știu dacă m-am trezit în aceeași zi, aceeași săptămână sau în același an, dar ce importanță mai are asta după halul în care mă simt. Aceeași ploaie tâmpită continuă să cadă, parcă din ce în ce mai tare. Tot cerul se pișe în capul nostru.

Am încercat să ies din casă, dar cu guturaiul meu am înghețat înainte de a ajunge la colțul străzii. M-am întors imediat înapoi și m-am băgat în pat îmbrăcată strângându-mă ghem pentru a încerca să mă încălzesc și să nu mor de frig. Cred că aveam febră mare, deoarece îmi pierdeam din când în când cunoștința și cred că ăsta a fost singurul lucru care m-a împiedicat să crăp. Ah!

De-aș fi putut găsi o doză! Îmi vine să țip, să urlu, să mă dau cu capul de pereți și să mă cațăr pe perdele.

Trebuie să scap de aici. Trebuie s-o șterg înainte de a-mi pierde complet mințile. Mi-e frică, mă simt singură și sunt într-adevăr bolnavă. Mai bolnavă decât am fost vreodată în viața mea. Îmi dau toată silința să nu mă mai gândesc acasă. Doris s-a apucat să-mi povestească viața ei și fac eforturi pentru a-mi concentra toată atenția la ceea ce-mi spune ea. Dumnezeule mare, de-aș avea ceva bani ca să mă întorc la ai mei, sau măcar să le telefonez! Mâine mă voi întoarce la biserica aia și am să-l rog pe preot să-i cheme pe ai mei. Nu înțeleg cum de am luat-o razna în halul ăsta, de ce am fost atât de tâmpită, când am avut parte de o familie așa de cumsecade. Săraca Doris, de la zece ani n-a cunoscut decât mizeria. Mama sa era deja măritată a patra oară, înainte ca Doris să împlinească zece ani și nici ea nu mai știe câți amanți a avut între timp. Iar când Doris a împlinit unsprezece ani scumpul ei tată vitreg din acel moment, s-a apucat s-o reguleze de-a binelea, și proasta n-a scos un cuvânt, deoarece el a jurat c-o omoară dacă îi spune maică-si sau altcuiva.

L-a suportat pe măgarul ăla aproape un an, dar într-o zi taică-su i-a făcut-o atât de rău, încât la școală a fost obligată să-i explice profesorului de sport de ce nu poate face exercițiile. Profesul, după ce a aflat toate astea, i-a aranjat să stea într-o casă de copii până își găsește niște părinți adoptivi, dar nici cu ăștia n-a avut baftă și a nimerit la o familie care mai avea doi băieți, iar pe ea o țineau tot timpul la coada cratiței. Până la

urmă Doris a cunoscut o fată, care a învățat-o gustul drogurilor și să devină lesbiană, iar după un timp, pentru biata fată nu mai avea nici o importanță când și pentru cine își dădea jos chiloții.

Dumnezeule, Dumnezeule mare, în ce hazna am intrat ! Vreau să ies să scap cât mai repede din cloaca asta putredă !

Mi-e frică să nu mă scufund mai rău ! Trebuie să scap cât mai repede, cât mai este timp ! Mâine fără îndoială ! Poate că va înceta și această ploaie mizerabilă și idioată !

(?)

Scârbă asta de ploaie a stat în sfârșit ! Cerul este albastru, așa cum ar trebui întotdeauna să fie, dar parcă astăzi este mai frumos ca oricând, și am aflat că va fi un raliu în California de Sud. Grozav ! Doris și cu mine ne vom lua valea din acest loc împuțit ! Iupiii ! California, sosim !

(?)

M-am săturat, săturat, săturat, sunt sigur bolnavă ! Îmi vine să vărs peste lumea asta tâmpită și de rahat. Am făcut mai mult de jumătate din drum cu un camionagiu sadic, gras și murdar care a regulat-o pe Doris, făcându-i rău și privind-o cum plânge, fiindcă durerea ei îl excita. Când a oprit ca să alimenteze am reușit să o ștergem amândouă cu toate că-ne amenințase. Oh ! Dum-

nezeule, ce porcărie ! Pe urmă am făcut autostopul și am fost luate în mașină de o gașcă de băieți și de fete ca noi, care ne-au dat să gustăm din drogurile lor, dar acestea s-au dovedit a fi contrafăcute, deoarece erau atât de slabe încât am putut coborî din mașină imediat după ce le-am luat.

(?)

Raliul a fost nemaipomenit și am avut parte din plin de acid, iarbă și gugumai. Parcă și acum simt cum curg în jurul meu culorile, iar vitraliile de la ferestre sunt de o frumusețe incredibilă. Viața aceasta este fantastică ! Toată această frumusețe care mă înconjoară este greu de suportat. Aș vrea să plec ! Mă gândesc la toți ceilalți oameni, care nu fac decât umbră pământului degeaba ! Sărmanii nebuni ! Aș vrea să le bag viața pe gât cu forța și poate că atunci vor înțelege ce înseamnă să trăiești. În camera unde sunt, aproape de ușă, o fată cu părul lung, blond și murdar se așează în genunchi pe un covor verde, verde cu violet. Este împreună cu un tip, care are un inel pe una din nări și tatuaje de toate culorile pe căpățâna rasă. Se privesc și fac dragoste într-una. Este frumos să-i vezi. Culorile se topesc și se amestecă. Culorile și oamenii fac dragoste !

(?)

Nu mai știu unde sunt, nici cine sunt în prezent. Tot ce știu cu siguranță acum, este că sunt o preoteasă

a diavolului, care încearcă să reziste într-o luptă sălbatică pentru salvarea libertății.

(?)

Dragul meu jurnal, m-am plimbat peste tot, dar sunt plictisită și simt că am ajuns la capătul nervilor. Nu-mi dau seama ce se întâmplă cu mine și mai ales de ce mă apucă această senzație bizară când mă aflu în fața unei fete. Aș vrea să o sărut, să o ating, ca și cum aș fi băiat, pe urmă toate astea mă înspăimântă îngrozitor. Mă simt bine, dar în același timp neputincioasă. Aș vrea să mă mărit, să am copii și o familie a mea, dar mă tem. Mi-ar face plăcere să mă îndrăgostesc de un băiat și nu de o fată. Nu știu : ce m-a apucat ? Câteodată când o fată mă îmbrățișează, mă apucă o dorință nebună și aș vrea ca ea să mă mângâie, iar eu să mă culc peste ea și să o simt toată, dar când îmi dau seama ce gânduri îmi trec prin cap, mă apucă o frică groaznică, și asta mă îmbolnăvește. Pe urmă o visez pe mama. Visez că țip la ea când mă întorc acasă, să-mi facă loc în pat, pentru că eu sunt un bărbat. Îmi simt inima bolnavă și cred că nici nu mai are importanţă cu cine voi face sex. Într-adevăr nu mi-e bine !

(?)

Dragul meu prieten, cred că este mai târziu cu un milion de ani lumină, după ora lunară. Toată lumea are ceva de povestit în afară de mine. Eu nu am nimic de

spus. Tot ce pot face este să desenez monștri, organe intime și porcării ! Încă o zi, o schimbare rapidă. Curcanii au împânzit tot orașul, care acum este uscat, după ploaie. Singurul care îmi poate procura o doză este spurcatul acela cu fundul mare. Știu că o să-mi ceară să-i fac tot tacâmul, dar dacă nu iau repede ceva voi înceta să trăiesc. Dumnezeule bun, tremur toată, iar stomacul îmi este crispat și încordat.

O lume fără droguri, ce porcărie !

Dar porcul ăsta știe că am ajuns la capătul puterilor și că sufăr îngrozitor, iar el este singurul care îmi poate da ceea ce doresc. Trebuie să fac orice ca să ies din criza asta și sunt gata să mă fac preș și să mă întind, dacă este nevoie, cu toți spurcații ăștia cu bani. Porcul ăsta gras și libidinos o să mă oblige să fac tot ce vrea el, înainte de a-mi da doza. În jurul meu toți dorm de parc-ar fi morți, numai micul Jacon urlă : „mamă, tata nu poate veni că o regulează pe Carla."

Trebuie cu siguranță să ies din gaura asta împuțită.

(?)

Nu știu ce oră este, nici măcar ce zi sau ce an, nu știu nici în ce oraș sunt. Cred că am avut o perioadă de amnezie, după ce am luat porcăriile alea de pastile. Fata așezată lângă mine pe iarbă, este palidă la față, are un surâs de Giocondă și burta mare. Am întrebat-o ce va face cu copilul, iar ea mi-a răspuns pur și simplu : „Copilul va aparține lumii întregi, va fi al nostru al tuturor".

Vreau să plec și să caut pe cineva care să mă scape de aici. Chestia asta cu copilul m-a șocat. I-am cerut fetei un stimulent, dar a clătinat din cap ca o idioată, cu un aer vag și am înțeles că este complet distrusă. În spatele acestei figuri frumoase și liniștite nu mai este decât scrum, iar ea înțepenise acolo ca și cum ar fi știut că nu mai poate face nimic.

Slavă Domnului că eu nu sunt nici distrusă nici gravidă — cel puțin așa sper. Nu voi putea să iau anticoncepționalele astea tâmpite înainte de a-mi veni ciclul. Nu pot să le iau pentru că nu știu în ce zi trebuie să-mi vină. S-ar putea totuși să fiu gravidă. Și pe urmă va exista un student la medicină care va aranja asta sau voi găsi un tâmpit care să mă înjure și să mă pocnească în timp ce va face dragoste cu mine și îl voi pierde ușor. Poate că această dezgustătoare bombă va exploda mâine. Cine poate ști ?

Când îi văd pe toți cum își târâie fundurile pe aici, mă gândesc că suntem într-adevăr o adunătură de tâmpiți. Este ca o pânză de paianjen în care ne zbatem și din care nu putem scăpa. Nu facem nimic din ceea ce am vrea noi să facem și niciodată nu știm ce va urma. Libidinosul ăsta gras, care ne aprovizionează, este singurul care știe. Noi nu mai putem gândi, așa că-i lăsăm pe alții să gândească în locul nostru. În timp ce ei se agită, transformând gropile în case, construind mașini și drumuri, pornind curentul electric, apa și gazele, noi stăm și așteptăm cu mâna întinsă, cu sufletul explodând.

Dumnezeule mare, am început să mă vait ca o burgheză tâmpită, dar tot ce vreau acum este o doză pentru

a putea scăpa de gustul ăsta mizerabil din gură și de gândurile astea putrede.

Când ?

O picătură de ploaie, vine să mi se spargă pe frunte, iar efectul pe care îl are este al unei lacrimi căzând din cer.

Oare norii și cerul, plâng într-adevăr peste mine ? Oare sunt cu adevărat singură în această lume cenușie și tristă ? Oare este posibil ca Dumnezeu însuși să plângă de mila mea ?

Oh ! nu... nu... nu... Devin nebună ! Dumnezeul meu, Te implor, ajută-mă !

(?)

Văd cerul și mă gândesc că este dimineață. Am citit într-o foaie de ziar, pe care vântul a adus-o până la mine, că o fată a născut în parc, iar alta a avortat. S-ar părea că doi băieți necunoscuți au murit în timpul nopții de o supradoză. Ah ! Cât aș fi vrut să fiu eu în locul lor.

O altă zi

Azi am mers să văd un preot bătrân care îi înțelege pe copii și problemele lor. Am vorbit timp îndelungat despre tinerii care pleacă de acasă și de ce o fac. Pe urmă, acesta i-a chemat la telefon pe mama și pe tata. Așteptând să obținem legătura m-am privit într-o oglindă.

Nu mi-a venit să cred că mă schimbasem atât de puțin. Aveam impresia că sunt bătrână, zbârcită și cu părul alb, dar cred că numai sufletul meu a îmbătrânit, s-a deteriorat. Mama a răspuns la telefon și tata a urcat la etaj pentru a asculta convorbirea la derivație. Am vorbit toți trei în același timp.

Nu înțeleg cum de mă mai iubesc? Dar ei mă iubesc încă! Mă iubesc! Mă vor lângă ei, după tot ce le-am făcut! Au fost nebuni de bucurie când au aflat vești despre mine. Nu m-au certat, nu m-au acuzat de nimic și nu mi-au ținut predici. Este curios că n-au făcut-o, deși m-am așteptat la asta. Tata a abandonat lumea întreagă, afacerile sale și s-a repezit în ajutorul meu. Cred că dacă ar fi făcut parte dintr-o misiune a păcii și ar fi fost responsabil cu omenirea din galaxie, ar fi lăsat totul baltă și ar fi pornit în căutarea mea.

Mă iubește! Mă iubește! Mă iubește!

Cât aș vrea să mă pot iubi și eu însămi. Nu înțeleg cum am putut să-mi torturez în halul ăsta familia. Dar vreau să-mi răscumpăr greșeala și să-i răsplătesc pentru asta, voi termina pentru totdeauna cu viața asta de mizerie. Nu mai vreau nici să vorbesc, nici să mă gândesc la ce-a fost. Îmi voi petrece toată viața încercând să le aduc numai bucurii.

Dragul meu jurnal,

N-am putut să dorm, așa că am ieșit pe stradă să mă plimb. Sunt mai degrabă tristă, dar nu vreau să par așa când vor veni părinții mei. Mi-am strâns părul în

coamă de cal și am schimbat vechiturile de pe mine cu ce am găsit mai bun. Am și o pereche de tenișI albi pe care i-am găsit într-un tomberon și cu care m-am încălțat. Când cei din gașcă m-au văzut îmbrăcată așa, au rămas blocați, dar după ce le-am spus că părinții mei vor veni să mă caute, s-au bucurat enorm pentru mine.

Lucrul ăsta părea de neconceput în perioada când eram la Berkley fiindcă Chris și cu mine nu spuneam niciodată nimic celor din grup despre noi și familia noastră. Dar astă-seară abia așteptam să vorbesc despre asta cu Mike, cu Maria, cu Heidi, cu Lilas și cu toți ceilalți. Cred că voi folosi paginile care mi-au mai rămas ca să-i descriu pe toți, dar asta nu mai contează deoarece când voi ajunge acasă voi începe un nou jurnal. Tu dragul meu prieten, reprezinți trecutul meu, iar cel pe care-l voi cumpăra la reîntoarcerea acasă va fi viitorul meu. Tot ce vreau acum este să scriu despre toți oamenii pe care i-am întâlnit în noaptea asta. Sunt uimită câți părinți și câți copii au discuții din cauza părului!

Părinții mei mă călcau întotdeauna pe nervi când făceau aluzii la coafura mea. Voiau să mă tund sau să-mi strâng părul și să nu mai stau cu el în ochi. Câteodată mă gândesc că ăsta a fost mărul discordiei dintre noi. M-am întâlnit în seara asta cu Mike la o cafenea și după ce i-am explicat situația mea, l-am întrebat de ce a plecat de acasă. Recunosc că în acel moment eram curioasă să știu de ce își iau copiii lumea în cap. Mike a devenit tare comunicativ și mi-a spus că și pentru el părul a fost o mare problemă. Tatăl său a făcut asemenea crize de nervi, încât a trebuit să-și radă de două ori ceafa și per-

ciunii. Mike zicea că părinții lui l-au privat de libertate și de putința de a lua singur decizii. După o perioadă s-a dezumanizat și s-a mecanizat în efortul de a-l imita pe tatăl său. Nu avea nici măcar dreptul de a alege subiectele pe care vroia să le studieze la școală. După spusele lui, ar fi vrut să facă Arte Plastice, dar părinții credeau că nimeni nu era mai decăzut și mai demn de dispreț ca un artist. Până la urmă și-a luat lumea în cap pentru a-și păstra propria personalitate, pentru a rămâne întreg la minte.

I-am vorbit lui Mike despre biserică și despre preotul de acolo, precum și de eforturile pe care acesta le-a făcut încercând să facă posibilă o înțelegere omenească între mine și părinții mei. Sper că și el va merge să stea de vorbă cu acest om minunat.

Mai târziu m-am întâlnit cu Alice, pe care am găsit-o așezată pe trotuar, complet distrusă. Nu știa dacă fugea sau dacă voia ceva, dar a recunoscut că și ei i-ar fi plăcut din tot sufletul să se întoarcă acasă. Toți ceilalți cu care am vorbit și care aveau părinți și un cămin, vroiau să se reîntoarcă dar se gândeau că așa ceva nu mai este posibil, deoarece, atunci când au plecat, au renunțat definitiv la identitatea lor.

Asta mă face să mă gândesc la sute de mii de tineri care au dispărut și care rătăcesc de colo-colo, peste tot. De unde vin? Cine sunt? Unde își pot găsi un adăpost pentru noapte? De cele mai multe ori aceștia duc lipsă de bani și nu știu încotro s-o apuce. În cazul în care îmi voi termina studiile, cred că voi deveni asistentă socială și mă voi ocupa de copii. Sau poate voi putea să fac

studii de psihologie. Cel puțin eu aș putea să-i înțeleg pe puști și asta mi-ar permite să răscumpăr tot răul pe care l-am făcut.

Este poate o șansă că am suferit atât deoarece asta îmi va pemite să fiu mai înțelegătoare și mai indulgentă cu restul lumii.

Dragul și minunatul meu confident, scumpul și iubitul meu jurnal, asta este ceea ce voi face. Vreau să-mi petrec restul vieții ajutându-i pe cei la fel ca mine ! Ce bucurie, cât sunt de fericită ! Am găsit ceva pentru care merită să trăiești. Drogurile s-au terminat și arhi-terminat pentru mine !

N-am luat droguri foarte puternice decât o dată sau de două ori, dar nu mi-a plăcut. Acum nu-mi mai place nimic din toate aceste stimulente și tranchilizante. Mi-a ajuns până peste cap toată această mizerie, nu voi renunța niciodată la ceea ce mi-am propus să fac.

Mai târziu

Am recitit tot ce am scris în această perioadă și m-am înecat cu lacrimile mele, simt că mă sufoc, sunt copleșită și distrusă. Este o urzeală de minciuni. O minciună amară, sordită și blestemată ! Niciodată n-am putut să scriu asemenea lucruri. Niciodată n-am făcut aceste lucruri oribile ! Eram un om ca toți ceilalți, cu nimic mai bună, cu nimic mai rea. Altcineva a scris în jurnaul meu, o peroană degenerată, rea și stricată, care mi-a luat viața.

Da asta este, asta este !

Dar, chiar în timp ce scriu, îmi dau seama că asta este o nouă minciună și mai mare, enormă! Dar nu! Nu mai știu...!

Oare sufletul meu este bolnav? Oare am pur și simplu un coșmar pe care îl confund cu realitatea? Cred că în mintea mea totul se amestecă, că nu mai pot deosebi adevărul de minciună! Cu toate aceste lucruri nu pot fi nebună!

Trebuie să fiu nebună!

Am plâns până când am simțit că nu mai am lacrimi, dar știu bine că asta nu servește la nimic. M-am comportat ca o idioată, ca o imbecilă nefericită, mizerabilă, beată, jalnică, vrednică de milă, săracă, murdară și deplorabilă.

Nu văd decât două soluții: să mă sinucid sau să încerc să-mi refac viața ajutându-i pe alții. Asta este calea pe care trebuie să o urmez, fiindcă asta este singura soluție și nici nu vreau să mai provoc noi suferințe familiei mele și nici să le fie rușine cu mine.

Nu mai am nimic de spus dragul meu jurnal, doar știi cât de mult te iubesc, iubesc viața și pe Dumnezeu.

Oh! Da, oh da! Este adevărat. Adevărul-adevărat!

AL DOILEA CAIET

6 Aprilie

Ce minunat este să începi un nou jurnal, ca și cum odată cu el ai începe și o nouă viață. Este primăvară! M-am reîntors la familia mea și mă simt minunat. Bunicii vor veni să-și petreacă vacanța la noi și cred că vor fi bucuroși să-și revadă „fiica rătăcitoare". Tim și Alexandra nu s-au schimbat mult între timp și relațiile dintre noi sunt perfecte. Nu știu cum și de unde mi-a venit această idee: „Dumnezeu și cerul fac ca totul să meargă bine în această lume", dar este exact ceea ce simt.

Toți cei care au simțit nevoia disperată de a se reîntoarce acasă, cunosc această bucurie care îi încearcă atunci când își regăsesc căminul. Când am intrat în cameră și mi-am revăzut perna, patul și vechea mea oglindă cu ramă de argint, am izbucnit în plâns. Totul mi se părea aici atât de permanent, atât de vechi și atât de nou în același timp! Aș fi vrut ca viața să-mi fie cu totul alta; chiar eu însămi să fi fost o ființă total diferită de cea de acum. Oare îmi voi petrece tot restul vieții cu impresia că am suferit de o nebunie trecătoare?

Când voi deveni asistentă socială, voi încerca să-i fac pe copii să înțeleagă că drogurile sunt mizerabile și că trebuie să renunțe la ele până nu este prea târziu. Știu că este plăcut să hoinărești, este excitant să pleci în călătorii imaginare și nu voi putea niciodată să susțin con-

trariul. Este emoționant, divin, dar extrem de periculos. Atunci când începi să iei droguri există pericolul de a-ți pierde propria personalitate și asta nu este totul. Într-adevăr, nu este ! Toate zilele, până la sfârșitul vieții mele, voi trăi cu această teamă, că mă voi trezi și voi deveni din nou acea persoană care, cu siguranță, nu vreau să fiu. De acum încolo este necesar să lupt fără încetare, până la moarte dacă este nevoie și tot ceea ce pot spera este ca Dumnezeu să mă ajute. N-aș vrea să distrug viețile tuturor pentru că m-am întors și vreau să-mi scot din cap ideea că, poate, Tim și Alex ar fi fost mai fericiți dacă n-aș fi revenit.

7 Aprilie

Astăzi am făcut o lungă plimbare prin parc împreună cu Tim. I-am vorbit foarte deschis despre droguri ; are aproape 13 ani și știu că la școală puștii fumează iarbă. Bineînțeles că nu am intrat în amănunte despre ceea ce mi s-a întâmplat, dar am discutat despre viață și religie, despre Dumnezeu și părinți, despre viitor, despre război și tot ce se poate întâmpla atunci când intri în rândul drogaților. A fost o discuție cu totul deosebită și cu adevărat interesantă. Tim privește viața cu atâta claritate și este atât de cinstit, încât mă simt mândră că este fratele meu. În ceea ce mă privește, am impresia că toată lumea știe că mi-am luat câmpii și că mă droghez. Ah ! îmi vine să intru în pământ de rușine c-am făcut din viața mea o asemenea mizerie ! Deși Tim este mai mic decât mine, ne înțelegem foarte bine, iar el îmi spune că poate trece peste divergențele care există între părinți și gene-

rația lui. Este foarte indulgent și înțelege situația, chiar și atunci când părinții noștri încearcă să-l facă să vadă lucrurile doar din punctul lor de vedere. Este cu adevărat un copil aparte. Mă întreb dacă felul meu de a fi și comportarea mea au avut vreo influență în modul său de gândire. Probabil că absența mea de acasă l-a obligat să analizeze lucrurile din toate unghiurile mai ales atunci când mama și tata erau agitați și neliniștiți din cauza mea. La dracu ! Ce idioată am putut să fiu.

8 Aprilie

Bunicii au venit astăzi. Am fost cu toții la aeroport să-i întâmpinăm, iar eu am plâns ca un copil. Mi s-au părut atât de bătrâni și sunt sigură că eu sunt cea care le-a scos atâta păr alb. Bunicul a albit complet, iar bunica este mai zbârcită ca niciodată. Cum a fost posibil să le fac atâta rău într-o singură lună ? Bunicul mi-a arș una peste fund, cum făcea când eram mică, spunându-mi în același timp că mă iartă, dar să nu mai fac niciodată așa ceva. Este un om minunat și voi încerca să mă țin de promisiune și să nu-l mai supăr, cu toate că știu că nu va fi ușor. Trebuie să fac tot ce este posibil pentru ca el să-și recapete încredera în mine.

Mai târziu

N-am putut să adorm, așa că m-am dat jos din pat și m-am plimbat prin casă. Pisica lui Alex are pui, iar eu m-am așezat pe terasă și am privit-o. O revelație ! Fără droguri ! Fără nimic în afară de acești pisoi în a căror

blăniță se reunise toată dulceața lumii. Erau atât de drăguți, încât, închizând ochii, nu mai vroiam nimic altceva decât să-i mângâi. L-am prins pe cel mai mic dintre ei, pe care îl botezasem Norocel, l-am luat în brațe, lipindu-mi fața de el și ascultându-l cum toarce am simțit căldura acestui corp mititel. Pe urmă a început să mă miroasă cu boticul lui umed în ureche, iar pe mine m-a încercat o emoție atât de profundă încât mi-au dat lacrimile. Acest sentiment de duioșie mă făcea să mă simt mai bine ca oricând, era de o mie, de un milion, de un miliard de ori mai bine decât atunci când mă drogam. Aceste micuțe animale sunt adevărate ! Blândețea lor nu este o halucinație ; strălucirea stelelor, răcoarea nopții, mașinile care trec, zgomotul orașului, sunt cu adevărat aici. Aud ! Văd ! Simt ! Asta este viața adevărată ! Asta este viața pe care vreau s-o trăiesc !

9 Aprilie

Astăzi m-am reîntors la școală și am fost imediat chemată de director în biroul său. Mi-a adus la cunoștință faptul că este foarte bine informat despre comportarea mea și că sunt un exemplu negativ pentru colegii mei și pentru generația mea. Mi-a spus că am fost foarte egoistă, indisciplinată și nerațională, iar el nu mai este dispus să tolereze nici o abatere din partea mea. Apoi m-a expediat în clasă ca pe un gunoi pe care îl arunci la tomberon. Ce stupid !

De fapt toată această discuție m-a îndârjit și sunt mai hotărâtă ca oricând să studiez psihologia și psihiatria, pentru a-i ajuta pe cei care ajung ca mine. Copiii au atâta

nevoie de oameni înțelegători cu ei, care să-i asculte și să se preocupe de ei. Noua generație are nevoie de mine! Iar acești așa-ziși oameni maturi, stupizi și imbecili, care au demoralizat probabil sute de copii mi-au lansat o provocare personală. Tâmpiții ăștia îi pot demoraliza fără îndoială pe alții, dar nu pe mine.

Astă seară nu m-am ridicat de la lecții timp de patru ore și sunt hotărâtă să continui în ritmul acesta până voi recupera tot ce am pierdut. Voi avea grijă să-mi asigur opt ore de somn pe noapte, fiindcă trebuie să mă și odihnesc. La revedere, jurnal!

10 Aprilie

Acum mi-am găsit și eu un rost în viață, și asta mă face să mă simt mai sigură pe mine, mai tare. Simt că pe zi ce trece devin mai puternică, iar suferința începe să se estompeze. Acum sunt capabilă să rezist tentației drogurilor și cred că este mai bine să lupt și să-mi ating scopul propus, decât să-mi amintesc mereu de suferințele și mizeriile prin care am trecut.

11 Aprilie

Dragul meu jurnal,

Nici nu știu ce să spun. Cred că am avut un moment de nebunie pe care aș vrea să-l uit, să-l șterg din sufletul meu pentru totdeauna. Sunt atât de înspăimântată de ceea ce mi s-a întâmplat, încât nu știu încotro s-o apuc. Poate că dacă îți voi povesti, lucrurile nu vor mai fi atât de oribile. Pur și simplu tremur din tot corpul și sunt atât

de îngrozită încât mi-au transpirat mâinile. Mă gândesc cum de am avut această vedenie, această halucinație, când stăteam așezată pe pat și făceam proiecte pentru ziua de naștere a mamei, gândindu-mă la ce aș putea să-i cumpăr pentru a-i face o surpriză. Deodată am simțit că mintea mea o ia razna și am avut o senzație pe care nici nu știu cum s-o explic, ca și cum aș fi intrat într-o altă dimensiune, iar sufletul meu se rostogolea într-una fără ca nimic să-l poată opri. Pe urmă, se făcea că eram într-o cămăruță împreună cu cei din fosta mea gașcă și citeam niște anunțuri mici pentru droguri de ocazie și propuneri pentru jocuri sexuale de toate felurile. În timp ce citeam, m-a apucat un râs nebun. Pe urmă parcă zburam pe sub nori și de la înălțimea aceea vedeam lumea întreagă și toți oamenii de pe pământ, apoi dintr-o dată decorul s-a schimbat ca într-un film straniu în care totul se petrecea cu încetinitorul și într-o lumină bizară. Parcă eram într-o grădină în care mai multe fete dezbrăcate dansau și făceau dragoste cu niște statui. Îmi amintesc că o fată a început să-i lingă umerii unei statui și aceasta din urmă a prins viață, ducând-o pe fată în înălțimile ierburilor albastre. N-am văzut clar ce se întâmpla, dar sunt sigură că făceau dragoste. Eram atât de excitată, încât aveam o poftă nebună să fug după ei, să abandonez totul. Brusc au dispărut și se făcea că eram în stradă, unde mă masturbam și strigam la cei care treceau pe lângă mine: „Mulțumesc doamnelor și domnilor și sper că veți avea un orgasm plăcut împreună cu câinele dumneavoastră". Apoi am simțit că nu mai am aer și parcă mi-am luat zborul într-un fascicol de lumină care se rotea, totul se

roteа în jurul meu. Eram ca o cometă zburând pe cer. Când m-am trezit, eram culcată pe dușumea și udă toată de transpirație.

Nu mi-a venit să cred. Eram aici, așezată liniștit pe patul meu și făcând planuri pentru aniversarea mamei și deodată hodoronc !

De unde această halucinație ? Poate că sunt schizofrenică ? Se pare că asemenea lucruri se întâmplă celor care pierd contactul cu realitatea. Sunt sigură că toate astea se întâmplă din cauza drogurilor pe care le-am luat și care m-au abrutizat. Nu mai reușesc să-mi controlez subconștientul. Dacă mă uit la ceea ce am scris când eram cu capul în nori, îmi dau seama că această grămadă de liniuțe șerpuite și de simboluri idioate nu sunt decât niște stupidități. Dumnezeule ! Oare ce se va alege de mine ? Trebuie neapărat să vorbesc cu cineva ! O voi face ! O voi face, pentru că altfel înnebunesc ! Dumnezeul meu, ajută-mă ! Te implor ! Îmi este atât de frică și sunt atât de singură. Nu te am decât pe tine dragul meu jurnal. Tu și cu mine, ce pereche !

Mai târziu

Am reușit să fac câtevă probleme la mate și am citit câteva pagini. Cel puțin mai pot încă să citesc. Am învățat câteva pasaje pe de rost și memoria îmi funcționează perfect, iar mintea de asemenea, cel puțin aparent. Am făcut câteva exerciții de gimnastică și se pare că îmi controlez bine corpul. Tot ce mi-aș dori este să am cu cine discuta, cineva care să înțeleagă stările prin care trec

și care să știe riscul la care mă expun. Dar nu cunosc pe nimeni, așa că singurul lucru pe care pot să-l fac este să nu mă mai gândesc la droguri și să încerc să uit. Să uit, să uit, să uit și să nu mai privesc niciodată înapoi. Acum nu mai vreau să mă gândesc decât la aniversarea mamei. Poate că voi putea să-i determin pe Tim și pe Alex să-și amâne plecarea la film. Când vor veni de la școală, am să vorbesc cu ei și atunci am putea să pregătim o surpriză grozavă pentru mama și să stăm cu toții la masă. Vreau să cred că acest coșmar nu va mai reveni niciodată. Te implor, Dumnezeule, fă în așa fel să uit și să nu mai reînceapă. Te implor !

12 Aprilie

Astăzi m-am apucat să fac o sumedenie de lucruri. Am muncit toată ziua și am reușit să nu mă mai gândesc de loc la droguri. Cred că mâine îmi voi aranja părul așa cum îi place mamei ; asta ar trebui să-i facă plăcere.

13 Aprilie

Aniversarea mamei a fost perfectă. Tim și Alex au luat-o pe mama la film, iar tata trebuie să rămână la birou până mai târzlu. Cred că vor avea un șoc când vor intra în bucătărie, fiindcă ei habar n-au de ceea ce vreau să fac. Cred că totul va fi foarte frumos. Puiul pe care l-am scos din cuptor este bine rumenit și după ce l-am așezat deasupra sparanghelului bine legat arată ca o fotografie în culori din revista *Case și grădini*. Am făcut

pâinișoare și sunt la fel de aurii și pufoase ca acelea făcute de bunica. Ca aperitiv am preparat o băutură din fructe, iar în încheiere o salată cu slăninuță. După ce toată lumea a venit acasă, i-am poftit pe toți să se așeze la masa aranjată festiv, iar tata m-a tachinat spunându-mi că n-ar fi surprins dacă într-o zi voi deveni o soție excelentă. Sper că n-a remarcat lacrimile din ochii mei, deoarece asta era exact ceea ce îmi doream să ajung. Slăninuța din salată era un pic cam tare, dar nimeni n-a făcut nici o remarcă, iar pentru desert le pregătisem înghețată de piersici cu bucățele de fructe și sirop pe deasupra. Totul a fost formidabil, mai ales că era pentru prima oară în viața mea când pregăteam o masă.

Alex i-a dăruit mamei o cupă mică de ceramică de forma unei mâini și care era cu atât mai valoroasă cu cât Alex o făcuse singură, ajutată puțin de șefa grupului de ceramiști. Alex fusese nevoită să încingă de multe ori cuptorul aragazului și asta fără ca mama să afle. Cred că într-un timp am fost geloasă pe Alex, chiar ostilă, dar acum o iubesc din toată inima. De fapt, acum toată situația este alta. M-am schimbat mult în ultimul timp, m-am maturizat, gândesc altfel și iubesc altfel. Sper ca într-o bună zi să găsesc pe cineva care să mă iubească și cu care să mă căsătoresc.

14 Aprilie

În dimineața asta m-am sculat devreme ca să-mi pot face liniștită dușul, fără ca cineva să mă mai grăbească. M-am simțit formidabil știind că Tim și Alex nu vor mai

bate la ușă. Îmi place să-mi irosesc timpul și viața. După duș m-am depilat pe picioare și la subraț și mi-am privit corpul obiectiv pentru prima oară în viața mea. Nu arăt prea rău, dar am găsit că, după părerea mea, am pieptul cam mic. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă nu țineam regim și nu făceam gimnastică ? Cred că aș fi terminat prin a fi grasă ca o vacă. Trebuie să recunosc că sunt fericită că sunt fată, chiar și pentru că am ciclu. Nu mi-ar face plăcere să fiu băiat, deși multe fete ar dori asta. Mi se face rău când mă gândesc că, la un moment dat, eram așa de năucită de droguri, încât nu mai știam nici cine sunt. Ah, cum aș vrea să pot da timpul înapoi și să fac să dispară acest trecut mizerabil. Bunicul are dreptate ! Trebuie să uit și să mă iert singură ! Dacă aș putea face asta ! Dar nu pot. De fiecare dată când mă simt fericită și am gânduri bune, acest trecut murdar și putred mă inundă ca un coșmar și îmi taie toată pofta de viață.

(?)

Ghici ? Mica ta prietenă genială a reușit la examenul de engleză ! Totul este absolut sigur pentru că subiectele mi s-au părut foarte ușoare și sunt aproape sigură că am reușit și la mate. Cred că am mai greșit pe ici pe colo, dar nu mai mult de două-trei ori, sunt convinsă. Nu-i așa că-i formidabil ?

19 Aprilie

Pe dracu ! Ce porcărie ! Trebuia să se întâmple ! M-am întâlnit cu Jan în oraș și m-a invitat astă seară la

„o porție". Nu-i vine să creadă că m-am lăsat și că pentru mine totul s-a terminat. Cea mai mare parte dintre ei fac în așa fel încât să nu fie surprinși asupra faptului, sunt prudenți și discreți. Când i-am spus: „Nu, mulțumesc", Jan s-a uitat lung la mine și a surâs ca și cum ar fi spus: „Știm că vei reveni". Am crezut că o să mor de frică, pur și simplu nu puteam să mă mișc. Dumnezeule! Sper să n-o iau din nou de la capăt! Ah nu, asta nu se va mai întâmpla! Cinstit!

21 Aprilie

M-am întâlnit astăzi cu George și abia m-a salutat. Este evident că nu-i face plăcere să vorbească cu mine și este firesc. Nu vrea să aibă de-a face cu o drogată. Toți din școală știu cine se droghează și cine nu, iar eu, deși aș vrea să intru în rândul copiilor normali, nu pot fiindcă am deja o reputație proastă, și asta îmi atârnă de gât ca un bolovan. Nu mă pot plânge fiindcă eu sunt singura vinovată de situația asta, dar nici nu pot să nu mă gândesc că mi-ar face plăcere să fiu invitată în oraș de băieți bine crescuți și nu de banda asta de drogați. Cred că aș fi fericită dacă un băiat liniștit și-ar pune brațul în jurul umerilor mei atunci când am fi într-o sală de cinematograf. Dar cum să am parte de aceste gesturi tandre lângă un drogat? Toată lumea știe că acești maniaci sexuali, acești rahați împuțiți, nu vor altceva decât să se împerecheze și nu dau importanță cum, unde sau cu cine o fac. După părerea mea sunt niște jigodii leproase și cred că așa gândesc toți copiii cinstiți. Este des-

tul de trist că am ajuns să fiu băgată în aceiași oală cu ei și, deși voi fi totdeauna conștientă de asta, nu vreau să mai am de-a face cu drogurile. Curios, cu toate că m-am culcat cu o grămadă de băieți, eu mă simt încă virgină ! Visez la tandrețe, la plimbări cu un băiat atent, care să mă îmbrățișeze și să mă conducă până acasă fără a încerca să meargă mai departe, de fapt sufletul meu tânjește după o iubire romantică și inocentă. Să te strici de râs ! Dragul meu jurnal, iartă-mă ! Fac atâtea eforturi pentru a avea un punct de vedere pozitiv, dar nu reușesc să-l găsesc nicăieri. Pur și simplu nu pot ! Tu ești singurul în fața căruia îmi pot deschide inima. Aș vrea să iau totul de la capăt, dar nu mai am putere. Mă simt bătrână și rea, sunt îngrozitor de vinovată că am avut relații cu atâția băieți de la liceu sau din generală, încât nici nu le mai știu numărul. Dumnezeule, cât sunt de păcătoasă ! Cum va putea Dumnezeu să mă ierte vreo dată ?

Cred că aș face mai bine să mă spăl pe ochi și să fac un duș înainte ca părinții mei să audă sughițurile astea ridicole de plâns pe care nu mi le mai pot opri. Plânsul nu rezolvă nimic, dar oricum îți mulțumesc că m-ai ascultat.

24 Aprilie

Gașca asta de țicniți începe să mă sâcâie din ce în ce mai mult. Astăzi Jan m-a înghesuit pe culoar în timp ce-mi striga Sfânta Neatinsă și Maria Fecioara. Sunt sătulă de toate, sătulă până peste cap. Situația mi se pare mai rea și mai sumbră ca niciodată, iar eu sunt din ce în ce mai prost dispusă. Am să vorbesc cu tata, dacă nu

este posibil să mă mute la altă școală. Oare lucrurile ar merge mai bine dacă nimeni nu m-ar cunoaște ? Nici nu prea știu ce să le spun părinților. Ce motiv să invoc pentru a-i determina să mă mute ? Într-adevăr nu știu ce să fac. Am reînceput să-mi spun rugăciunea în fiecare seară, așa cum făceam când eram mică, dar în loc de rugăciune nu spun decât :

Te implor, Te implor, Dumnezeule !
Noapte bună, jurnal !

27 Aprilie

Este îngrozitor să nu ai prieteni. Mă simt teribil de singură și abandonată. Cred că în week-end va fi și mai rău. În timpul săptămânii nu prea observ ce se întâmplă în jurul meu.

1 Mai

Bunicul a avut un infarct și ai mei au luat astăzi avionul pentru a ajunge la el. Când ne-am întors de la școală, erau deja plecați. Sunt pur și simplu adorabili. Cred că erau prea neliniștiți și îngrijorați din cauza bunicului ca să se mai gândească că mă vor lăsa singură, dar oricum nu mai are importanță. Sunt convinsă că își dau seama că mă simt frustrată și marginalizată ; probabil că suferă și ei pentru mine așa cum sufăr și eu pentru bunicu. Toată această singurătate mi-a pus sufletul la grea încercare, dar în fond eu nu sunt decât o parte infimă dintr-o omenire în suferință. Trebuie să fim fericiți că cea

mai mare parte a oamenilor răniți sufletește nu sângerează decât în adâncul inimii lor pentru că altfel acest pământ s-ar fi înecat în sânge. Dacă bunicul moare, bunica va rămâne singură. Nu-mi pot imagina cum va trăi fără el! Ar fi ca și cum ai tăia un om în două bucăți și l-ai obliga să trăiască. Bătrânul și scumpul meu bunic, care mă botezase Generalul Cinci Stele. Cred că mi-ar fi plăcut să-i trimit o scrisoare pe care s-o semnez Generalul Cinici Stele. Nu cred că în afară de el ar mai fi înțeles cineva, dar bunicu cu siguranță ar fi înțeles.

Pe curând!

(?)

Tata ne-a telefonat azi pentru a ști dacă suntem bine și pentru a ne spune să starea bunicului s-a agravat. A intrat deja în comă și nu mai sunt mari speranțe. Vestea asta ne-a dat pe toți peste cap. Suntem pur și simplu terminați, mai ales Alex. După ce am urcat-o în patul său și am sărutat-o spunându-i noapte bună, așa cum face mama, ea a început să plângă și m-a întrebat dacă n-ar putea dormi cu mine, fiindcă îi este frică să rămână singură toată noaptea. Draga și micuța Alex, cum aș putea eu s-o liniștesc și ce-aș putea să spun pentru a consola o ființă cu inima așa de grea ca a ei, mai ales într-o situație ca asta când nici eu singură nu mă pot liniști? Pe urmă m-am dus să-i spun noapte bună lui Tim, pe care l-am găsit la fel de trist; toți trei suntem la fel de nefericiți, probabil că și tata este la fel, iar la cât suferă biata mama nici nu vreau să mă gândesc.

4 Mai

Ne-am trezit toți trei dimineața, la aceeași oră, și am făcut ordine prin casă, am pregătit micul dejun și am spălat vasele împreună. Suntem formidabili. Acum trebuie să plec la școală, dar dacă voi avea ceva vești, voi scrie din nou în caiet. Cred că tata va suna din nou diseară ca să ne spună ultimele noutăți, bune sau rele.

Seara

Tata a sunat, dar n-a apărut nici o schimbare în bine. Bunicul este din ce în ce mai rău, dar încă se mai agață de viață. Încă nu se știe cât va mai rezista. Presupun că este și la o vârstă critică. După ce am închis telefonul, Alex s-a aruncat plângând în brațele mele, iar eu și Tim am izbucnit de asemenea în plâns. Casa ni se pare imensă, tăcută și goală fără părinții noștri.

5 Mai

Bunicul a murit în cursul nopții. După amiază, profesorul F. de la universitate, ne va conduce la aeroport pe toți trei pentru a ne urca în avion. Trebuie să fim prezenți cu toții la ceremonia funerară. Nici nu îmi vine să cred că n-am să-l mai văd niciodată pe bunicu. Nu știu ce m-a apucat, dar nu mă pot obișnui cu ideea că este rece și mort. Refuz să cred că bunicu va putrezi în pământ, mâncat de viermi. Nici nu vreau să mă gândesc.

Poate că soluțiile folosite pentru îmbălsămare îl vor apăra și corpul său se va transforma, pur și simplu, în pulbere. Ah ! Sper că așa se va întâmpla !

8 Mai

Nu-mi venea să cred că lucrul acela neînsuflețit, culcat în sicriu, e bunicu. Am avut impresia că privesc un schelet vechi și obosit acoperit cu piele. Am mai văzut broaște, păsări, șopârle sau pui morți, dar atunci am avut un șoc teribil. Corpul mort al bunicului mi s-a părut ireal. Era ca și cum cineva ar face o glumă, proastă și macabră. Și prima mea călătorie a fost o glumă proastă, și nu o voi mai reîncepe niciodată. Într-un anumit sens îmi pare rău. Bunica părea atât de calmă și liniștită. A pus un braț în jurul umerilor mei și altul în jurul umerilor lui Alex. Scumpa de bunică, atât de singură și atât de tare. N-a vărsat o lacrimă în timpul interminabilului serviciu funerar. Stătea pe scaun, cu capul în piept, parcă era străină de tot ce se întâmpla, dar privind-o aveam impresia că bunicul era așezat lângă ea. După înmormântare Tim mi-a mărturisit că și el a avut aceeași senzație. Cel mai groaznic a fost când au coborât sicriul în criptă. Aceasta mi s-a părut cel mai chinuitor lucru din lume. Eu și Alex am izbucnit în hohote de plâns. Până atunci am încercat să fiu tare și să mă abțin ca toți ceilalți, dar când sicriul a fost coborât am simțit cum mă înecă plânsul și mi-a fost imposibil să mă mai controlez. Mama, bunica și tata se ștergeau la ochi cu discreție, Tim și Alex se smiorcăiau

ca niște copii, iar eu, ca de obicei, a trebuit să mă dau în spectacol.

9 Mai

După înmormântare, bunica a venit la noi și va rămâne până la sfârșitul trimestrului. Când se va termina școala, vom reveni amândouă, iar eu o voi ajuta să împacheteze și să-și strângă lucrurile, până ce mama și tata îi vor căuta un apartament micuț prin apropiere. În viața mea n-am fost atât de obosită. Nici nu-mi dau seama cum de mai rezistă bunica, în timp ce eu abia mă mai târâi. Oare cât timp va trebui să treacă până ne vom obișnui să trăim fără bunicu? După ce se va muta în noul apartament, voi merge des la ea să o văd, să o iau la film și să facem lungi plimbări împreună.

12 Mai

În această dimineață, privind pe fereastră am văzut primele fire de iarbă care au răsărit din pământ și am izbucnit în plâns. Nu înțeleg de loc reîncarnarea. Nu pot pricepe cum corpul bunicului, după ce va fi descompus, mucegăit, mâncat de viermi și intrat în putrefacție, va redeveni întreg? Dar nici nu pricep cum de poate un bulb de lalea sau gladiolă, uscat și împietrit să dea flori așa de frumoase? Probabil că Dumnezeu are puterea de a reuni din nou atomii și moleculele, în așa fel încât să refacă corpurile întregi. Dacă un bulb uscat și fără creier poate înflori, atunci și morții se pot reîncarna. Această

idee mi-a făcut cu adevărat bine, deși nu știu de ce încerc să înțeleg moartea și reîncarnarea, când eu nu pricep nici măcar electricitatea sau televiziunea. În sfârșit, trebuie să recunosc că înțeleg așa de puține lucruri, încât mă întreb cum de exist.

Am citit undeva că omul nu folosește în timpul vieții decât a zecea parte din creierul său. Ar fi formidabil dacă ne-am putea folosi și de restul de nouăzeci care rămâne. Ar fi divin! Această planetă ar fi cu adevărat minunată dacă oamenii ar fi de nouăzeci de ori mai eficienți decât acum.

14 Mai

Noaptea trecută am avut un coșmar în care se făcea că vedeam corpul bunicului plin de viermi care colcăiau pe el și m-am trezit speriată. Mă gândesc la ce mă așteaptă dacă mor, fiindcă viermii nu fac nici o deosebire între morți. Puțin le-ar păsa că eu sunt tânără și am carnea tare. Din nefericire, mama m-a auzit gemând și m-a ajutat să mă trezesc. Pe urmă am coborât în bucătărie și mi-a dat niște lapte cald, dar eram atât de îngrozită încât n-am putut să-i spun ce-am visat. Poate a crezut că acest coșmar are vreo legătură cu perioada în care mă drogam, dar n-am putu să deschid gura. Cum tremuram într-una, mama a fost de părere să ne punem pantofii și să ne plimbăm prin grădină. Ne-a fost un pic cam frig și ne-am cam murdărit rochiile de casă, dar am vorbit despre o mulțime de lucruri și printre altele i-am spus că vreau să devin asistentă socială, iar ea a fost încântată să vadă că

vreau să ajut și alți copii pentru a nu ajunge în situația mea. Este foarte înțelegătoare. Cred că toți copiii ar vrea să aibă noroc de o mamă ca a mea.

15 Mai

În ultimul timp trebuie să fac eforturi mari ca să mă pot concentra la ore. Nu știam că moartea unui om apropiat îți poate răvăși sufletul în asemenea hal. Parcă sunt complet goală pe dinăuntru și trebuie să fac eforturi mari ca să reușesc să mă adun.

16 Mai

Astăzi, tata m-a luat cu el la universitate unde avea loc un miting pacifist. Era foarte neliniștit din cauza studenților și discuta cu mine ca și cum aș fi o persoană adultă. Am fost încântată. Tata nu-și făcea iluzii în ceea ce-i privește pe studenții militanți, care doreau să trateze după poziții foarte dure. După părerea lui, tinerii se lăsau ușor antrenați de idei false. Trebuie să recunosc că și eu am început să fiu neliniștită din cauza lor, dar și pentru mine în același timp. La universitate ne-am întâlnit cu profesorul S., care era la fel de îngrijorat ca și noi pentru copiii din noua generație. Ne-a invitat în biroul lui și ne-a debitat o grămadă de statistici care m-au lăsat cu gura căscată. Nu-mi mai amintesc nici jumătate din ceea ce ne-a spus, dar țin minte să spunea că mii de tineri se sinucid în fiecare an și alte mii erau tentați să se sinucidă. Bolile venerice făceau mii de victime în rândul copiilor

în ciuda tratamentelor care se aplicau. De asemenea spunea că drogurile și crimele erau alte două nenorociri care se abăteau asupra noii generații. În sfârșit, după părerea lui, lucrurile mergeau din ce în ce mai rău și nu vedea nici o soluție în stoparea lor. Când am plecat de la el nu știam dacă trebuie să mă simt mai liniștită știind că atâția alții se drogau la fel ca mine sau dacă trebuie să fiu șocată de faptul că toată generația mea înnebunise în același timp. Cred că lucrurile nu se vor rezolva fără voința tinerilor, fiindcă adulții nu cântăresc prea mult în această balanță. În sfârșit nu găseam printre ei nici o personalitate capabilă să preia conducerea în această problemă, în afară de tata, care n-avea nici o șansă să fie ales cu o fată ca mine.

19 Mai

Dumnezeule, de data asta s-a terminat ! Cineva mi-a strecurat astăzi la școală o țigară de marihuana în geantă. Am fost atât de speriată încât m-am topit de la ultima oră și am sărit într-un taxi pentru a ajunge cât mai repede la tata la birou. Nu înțeleg ce au cu mine și de ce nu mă lasă în pace. Pentru ce mă hăituiesc ! Oare îi înspăimântă faptul că exist ? Cred că voi sfârși prin a crede că vor să mă facă să dispar de pe fața pământului, sau pur și simplu vor să mă facă să-mi iau lumea-n cap. Este ca și cum aș fi descoperit o uriașă rețea de spionaj, care încearcă acum să scape de mine. Tata m-a încurajat spunându-mi că am devenit mai tare și mai matură. Mi-a vorbit mult timp și i-am fost recunoscătoare pentru grija

pe care mi-o poartă, dar el nu înțelege nimic din intențiile lor. De altfel nu știe nimic nici de Richie, Lane și de restul. M-a încredințat că toată familia mă va susține, dar ce importanță mai are asta când lumea întregă este împotriva mea. Este la fel ca la moartea bunicului. Toată lumea a suferit enorm, dar nimeni nu a putut face nimic. Nici măcar eu.

20 Mai

Am reușit să mă reapuc de învățat și ăsta este cel mai bun lucru. Cel puțin așa nu mă mai gândesc la nimic.

21 Mai

Bunica este bolnavă, dar mama spune că este o simplă reacție la șocul avut. Sper să fie așa, dar arată într-adevăr groaznic. Ah ! Era să uit ! Tata a obținut pentru mine o autorizație de intrare la biblioteca universității și astăzi am fost acolo pentru prima dată. Este formidabil să poți studia orice carte vrei și m-am simțit teribil de sofisticată când o grămadă de tipi m-au luat drept studentă. Nu este grozav ?

21 Mai

Astăzi am cunoscut un băiat la biblioteca universității. Se numește Joel Reems și este student în anul trei. Am studiat împreună aceeași carte și pe urmă m-a condus până la biroul tatei. Cum tata era puțin ocupat,

ne-am așezat pe treptele din fața clădirii și am stat de vorbă în timp ce-l așteptam. M-am decis să nu-l mint pe Joel și să-i spun tot adevărul despre mine (în sfârșit, aproape tot adevărul); putea să rămână sau să plece, era la latitudinea lui. I-am spus că nu am decât șaisprezece ani și că, pur și simplu, datorită faptului că tata lucrează acolo am obținut dreptul de a frecventa biblioteca.

Joel este cu adevărat un băiat formidabil. Când i-am spus asta a început să râdă zicându-mi că asta nu are nici o importanță deoarece nu are de gând să mă ceară în căsătorie trimestrul acesta. După ce a venit tata, s-a așezat lângă noi pe trepte și am discutat toți trei ca și cum ne-am fi cunoscut de când lumea. Înainte de a pleca Joel m-a întrebat dacă voi reveni la bibliotecă și i-am răspuns că îmi petrec aproape toate zilele învățând, iar asta se pare că i-a plăcut.

23 Mai

Săracul tata, presupun că ar trebui să-i mulțumesc, dar nu pot! S-a apucat să studieze dosarul lui Joel și mi-a spus tot ce a aflat. Era să izbucnesc în râs, imaginându-mi-l pe tata furișându-se hoțește pentru a frunzări dosarul și a face rost de informații pentru mine. Drept urmare, am aflat că Joel este foarte avansat cu studiile, deoarece este deja în anul trei, deși nu are decât optsprezece ani. Tatăl său este mort, mama sa este lucrătoare într-o uzină, iar el muncește șapte ore pe zi, de la miezul nopții până la șapte dimineața, ca portar, pentru

a-și putea plăti studiile, iar luni, miercuri și vineri primul curs îl are de la ora nouă. Groaznic!

Tata m-a rugat să am grijă să nu-l încurc, deoarece are mult de muncă, iar eu mi-am dat cuvântul de onoare că așa o să fac. Dar dacă Joel vrea să mă conducă de la bibliotecă până la tata la birou, în fiecare zi, nu văd unde ar fi problema, nu?

Seara

Joel m-a condus până la tata la birou. A fost aproape ca o întâlnire! Am vorbit amândoi în același timp, am râs mult și am bârfit aproape tot drumul. A fost de-a dreptul încântător! Joel spunea că el nu are timp să se ocupe de fete și că nu înțelege cum de știu atâtea lucruri despre el. I-am răspuns că femeile au pur și simplu mai multă intuiție și sunt în același timp și foarte șirete.

25 Mai

Astăzi, Joel m-a condus din nou, iar tata l-a invitat la noi la masă pentru mâine seară. Mama a fost încântată de invitația asta, deoarece este foarte nerăbdătoare și curioasă să-l cunoască, mai ales că tata mă tachinează mereu din cauza lui.

26 Mai

M-am întors într-o fugă de la școală ca s-o ajut pe mama la curățenie și la pregătitrea mesei. Eram așa de

agitată, de parcă l-aș fi așteptat pe Regele Lumii. Primul lucru pe care l-am făcut, când am ajuns acasă, a fost să mă conving că am tot ce-mi trebuie pentru a face fursecuri de portocale, unica specialitate pe care știu s-o fac. Nu mai am răbdare să aștept! Am impresia că nu se mai face seară!

Mai târziu

Joel a plecat și zău că am petrecut o seară fantastică. Nu știu de ce am această impresie pentru că, de fapt, el și tata aproape nu s-au despărțit. Cred că Joel simte totuși lipsa tatălui său pe care l-a pierdut când avea șapte ani, dar cu care se înțelegea foarte bine. Până și Tim părea fascinat de discuțiile pe care tata și el le purtau. Cred că Tim se gândește deja să meargă la universitate, deoarece nici nu clipea când Joel vorbea despre cursurile pe care le urma. Biscuiții mei cu portocale au fost perfecți, dacă și bunica a declarat că nici ea nu i-ar fi făcut mai buni, iar Joel nu se mai sătura. În timp ce mânca a spus că, dacă vor mai rămâne fursecuri, ar mai lua câteva și pentru micul dejun. Cred că nimeni n-a avut nimic împotrivă. Probabil că o voi ruga pe mama să mă lase să mai fac și îi voi duce mai multe când voi merge la bibliotecă.

29 Mai

Dragă jurnal, ghici ce s-a întâmplat? Tata ne-a anunțat, foarte nepăsător în aparență, cea mai grozavă

veste. Vrea să facă tot posibilul să obțină o bursă pentru Joel. A spus că este aproape sigur de reușită, dar că lucrurile astea iau timp și că vrea ca eu să nu-i spun nimic lui Joel până ce lucrurile nu vor fi aranjate. Sper să-mi pot ține gura, fiindcă eu nu prea știu să păstrez un secret.

P.S.

Cu școala merge bine. Nimeni nu-mi vorbește, dar nici nu mă sâcâie nimeni. Presupun că așa este în viață, nu le poți avea pe toate.

1 Iunie

Casa bunicii a fost vândută. Părinții mei au decis să ambaleze pur și simplu toate lucrurile și să la mute într-un depozit închiriat. Toate astea au dat-o pe bunica peste cap și au făcut-o să izbucnească în plâns. Cred că moartea bunicului și faptul că a plecat din casa unde a trăit aproape toată viața au dărâmat-o. Toate aceste schimbări îngrozitoare și definitive sunt greu de suportat.

Mai târziu

Mă întreb dacă Joel mă place ? Aș vrea să știu dacă mă găsește amabilă, drăguță sau seducătoare... aș vrea să știu dacă pentru el am vreo importanță ? Sper să mă

placă deoarece el îmi place foarte mult. De fapt, cred că-l iubesc cu adevărat... Domnul Joel Reems.

DOMNUL JOEL REEMS!

Nu este minunat?

2 Iunie

Ne-a telefonat doamna Larsen pentru a ne spune că Jan, care promisese să aibă grijă de copilul ei în seara asta, o anunțase în ultimul moment că nu mai poate veni și că mă roagă să merg eu în locul ei dacă pot. Cred că nu m-a mirat prea mult comportarea lui Jan; mă așteptam la așa ceva din partea ei. În sfârșit, presupun că și acolo voi putea învăța la fel de bine ca acasă. Trebuie să-mi pregătesc lucrurile.

Pe curând.

Seara

Dragul meu jurnal,

Mă simt goală pe dinăuntru, obosită, tristă, epuizată și sătulă de toate până-n gât!

Jan a sosit la o jumătatea de oră după ce doamna Larsen a plecat, și a vrut să rămână ea cu copilul, deoarece avea nevoie de bani.

Mi-a fost imposibil s-o las, deoarece era complet drogată, iar copilul nu are decât patru luni. Am încercat s-o conving să plece, dar n-am reușit și singurul lucru pe care puteam să-l fac era să-i chem pe părinții ei. Le-am

spus că Jan nu se simte bine, și să vină cât mai urgent, dar în timp ce-i așteptam era în plină euforie. Dăduse drumul la casetofon cu volumul la maximum, iar copilul se trezise, era ud și plângea, dar nu puteam să-l schimb și să mă ocup de el, deoarece știam de ce era în stare Jan. Când au sosit părinții săi, era într-o asemenea stare încât au trebuit s-o care până la mașină, în timp ce amândoi plângeau și mă implorau să nu anunț poliția și să nu vorbesc cu nimeni despre cele întâmplate.

Dumnezeule, sper că am procedat bine ! Cred că n-aș fi apelat la părinții ei, dacă reușeam s-o fac să plece, dar nici nu se putea pune problema s-o las cu copilul. Nu-mi fac iluzii despre ce se va întâmpla mâine la școală, când se va afla toată povestea. Bum ! Nimeni nu va asculta versiunea mea. Cei ce consumă droguri habar n-au de ceea ce fac atunci, când sunt sub influența lor și nici că ar putea face rău unui copil. Nu știu absolut nimic.

3 Iunie

Tata și mama mi-au spus că ieri seară am procedat foarte corect, și le-a părut rău că n-au fost acolo, cu mine, pentru a mă ajuta. Dar nici ei n-ar fi putut face mai mult decât mine ; oricum i-ar fi chemat pe părinții lu Jan. Probabil că ar fi fost cu mult mai rău dacă erau și ei acolo. Cine știe ? Acum trebuie să plec.

Seara

Jan a trecut pe lângă mine pe culoare și mi-a aruncat o privire atât de plină de ură și resentimente cum

n-am văzut în viața mea. Când a fost în dreptul meu mi-a șuierat printre dinți:

„Ți-o plătesc eu, târâtură ordinară, Sfântă Maria-Neatinsă — și asta aproape că a strigat-o în fața tuturor! Am încercat să-i explic, dar ea mi-a întors spatele și a plecat ca și cum nu aș fi existat.

După ore am fost la bibliotecă și Joel și-a dat seama că ceva nu merge, dar i-am spus că probabil m-am căptușit cu o gripă, deoarece simt că ard (ceea ce era adevărat). M-a sfătuit să iau o aspirină și să mă odihnesc. Ce simplă e viața pentru oamenii normali!

(?)

Nu știu sigur dacă Jan este cea care a povestit și altora, dar ea trebuie să fie, deoarece acum toți rânjesc când trec pe lângă mine, iar zvonurile oribile care circulă pe seama mea mă fac să mă simt cu mult mai rău decât atunci când nimeni nu mă băga în seamă. Aș vrea să pot vorbi cu Joel despre asta, dar nici la bibliotecă nu mai am putere să mă duc, sunt pur și simplu terminată! Mi-am adus acasă câteva cărți și studiez în camera mea. Cred că până la urmă, această cameră va sfârși prin a fi întregul meu univers.

(?)

Joel mi-a telefonat de la bibliotecă, deoarece era îngrijorat din cauza mea. A cerut informații despre mine până și de la secretara tatălui meu care nu era la curent

cu nimic. Sunt fericită că m-a sunat, dar i-am spus că încă nu mă simt bine și nu pot veni la bibliotecă săptămâna asta. Oh ! Da, sunt bolnavă, bolnavă de scârbă când mă gândesc că am putut să intru în mocirla asta puturoasă și să am de-a face cu toți drogații ăștia împuțiți și cu toate leprele care acum nu încetează să mă tortureze. Joel mi-a cerut voie să-mi telefoneze în fiecare seară și bineînțeles că am fost de acord, deși nu i-am spus că voi aștepta telefonul lui cu sufletul la gură, cu toate că acesta ar fi purul adevăr. Numai tu știi asta dragul meu jurnal, tu singurul meu prieten.

7 Iunie

În noaptea asta bunica s-a simțit foarte rău. Cred că nu mai vrea să trăiască fără bunicul. N-a putut să coboare nici la micul dejun, așa că i-am dus un platou cu mâncare la ea în cameră, dar nici nu s-a atins de el. După-amiază, înainte de a pleca la bibliotecă, voi merge să stau puțin de vorbă cu ea. Joel va înțelege de ce am întârziat. Pe curând.

8 Iunie

Sunt pur și simplu îngrozită, nu mai știu ce să fac ! Jan a venit astăzi la mine și în timp ce coboram scările mi-a șoptit :

— Ai face mai bine s-o înveți pe pișecioasa aia mică de soră-ta să nu mai accepte bomboane de la ne-

cunoscuți, și nici măcar de la prieteni, mai ales de la unul din prietenii tăi!

Nu se poate ca Jan să facă așa ceva! Este imposibil! Știu ce gândește ea despre mine, dar acum ce vrea? Sper că n-o să se răzbune pe Alexandra din cauza mea. Oare ar putea să facă una ca asta? Cum s-o fac să înțeleagă că în starea în care se afla atunci nu puteam să procedez altfel; numai că nu știu cum să-i explic toate astea.

Ah! cât aș vrea să vorbesc cu ai mei sau chiar cu Joel, fiindcă în ultimul timp am impresia că toate intențiile mele bune sunt mereu răstălmăcite, iar situația se agravează din ce în ce mai rău.

Poate că diseară la masă voi putea face în așa fel încât să aduc discuția despre jigodii care pun droguri în bomboane sau chewing-gum și le dau copiilor. Poate că le voi atrage atenția spunându-le că unul din profesorii noștri ne-a povestit despre un copil din Detroit care a murit din această cauză. Ah! Trebuie să-i fac atenți, trebuie cu orice preț să-i pun în gardă! Trebuie!

9 Iunie

Reveneam de la magazin când o mașină plină de nebuni drogați s-a oprit în dreptul meu lângă trotuar și imediat, cei care erau în ea, s-au apucat să strige după mine:

— Uitați-o pe Maria cea Pură, cea mai inocentă dintre târfe!

— Vezi de treabă, este o spioană!

— Domnișoara turnătoare!

— Mă întreb ce-o fi apucat-o să arunce cu rahat în capul vechilor ei prieteni ?

— Ah ! Cred că vrea să-i facă o surpriză plăcută profesorașului de taică-su.

Pe urmă mi-au aruncat cele mai abjecte insulte, după care au demarat în trombă, râzând cu gura până la urechi. Am rămas ca o stană de piatră, mă simțeam groaznic, nici nu mai puteam să mă mișc : eram pur și simplu strivită. Nici nu știu cum am ajuns acasă. Dacă mă gândesc bine, cred că au vrut să mă sperie. Dar cine poate ști ! Vara trecută am citit în ziar un articol despre tineri drogați care au băgat o pisică în mașina de spălat și apoi au pornit-o ca să vadă ce se întâmplă. Toată gașca asta de drogați nebuni este în stare de orice, dar probabil vor să știe cum va reacționa tata. Sper să nu meargă mai departe. Cred că ar fi mai bine să nu-i bag în seamă și poate până la urmă se vor plictisi să se țină tot timpul de capul meu și vor renunța.

10 Iunie

Este pentru prima oară când sunt sigură că și dacă aș fi închisă undeva cu toate drogurile și stimulentele posibile, mi-ar fi pur și simplu greață să le ating, fiindcă îmi dau seama în ce hal au putut aceste mizerii să-i transforme pe toți acești copii care erau odată prietenii mei. Sunt convinsă că dacă n-ar fi luat toate porcăriile astea, comportarea lor față de mine ar fi fost cu totul alta și nici măcar nu le-ar fi trecut prin minte să mă tortureze în halul ăsta.

Ca și cum povestea de ieri n-ar fi fost de ajuns, astăzi, cineva, a pus în dulapul meu un lemn arzând. Am fost imediat chemată la director, deși cred că toți și-au dat seama că n-aș putea face niciodată o tâmpenie ca asta. Hainele și caietele mele au luat foc și s-au afumat. Vesta mea nouă are o gaură imensă, iar caietele au ars aproape cu totul. Directorul m-a întrebat dacă bănuiesc cine ar fi putut face așa ceva, și deși sunt sigură că Jan a făcut-o, n-am spus nimic. N-ar avea nici un rost să dau eu raportul despre toți drogații din școală. Poziția în care mă aflu îmi permite să-i arăt pe toți cu degetul, dar cred că dacă aș face-o m-ar sfâșia pur și simplu, iar mie îmi este cu adevărat frică.

11 Iunie

Sunt fericită că toate s-au terminat cu bine la școală, anul viitor voi merge să-mi urmez cursurile la Seattle și voi locui la mătușa Jeannie și la unchiul Arthur. Regret că bunica a vândut casa, dar cred că, în situația ei, n-ar fi putu să trăiască singură.

12 Iunie

Astă seară la școală se organizează banchetul de sfârșit de an, dar n-am de gând să mă duc. Nici măcar George, cu care am ieșit de câteva ori în oraș nu mă mai bagă în seamă. Trece pe lângă mine fără să mă vadă sau mă tratează cu dispreț. Cel puțin lipsa mea le va lăsa cale liberă ca să mă bârfească. Nu-mi pot imagina ce a

spus Jan despre mine și nici când vor înceta cu bârfa asta oribilă.

(?)

Cred că cei din vechiul grup nu se vor lăsa până nu voi deveni complet nebună și, ca să fiu cinstită, nu mai este mult până atunci. Astăzi am fost cu mama la piață și am întâlnit-o pe Marcie și pe mama ei. În timp ce mamele noastre discutau, Marcie s-a întors spre mine și a murmurat cu un frumos surâs inocent:

— Astă seară organizăm o partidă și este ultima ta șansă.

Am spus „nu, mulțumesc" cât de calm am putut, dar credeam c-am să mă sufoc, în timp ce priveam cu coada ochiului ca să-mi dau seama dacă maică-sa, care era lângă ea, a auzit-o. Dar ea mi-a surâs, toată numai lapte și miere și mi-a șoptit:

— Ar fi mai bine să vii de bunăvoie, deoarece până la urmă tot vom reuși să punem mâna pe tine.

Era incredibil ca o fată de cincisprezece ani, care aparține unei familii bune, cultivată și respectată, să o amenințe pe una din colegele ei — și asta în public, în plină piață, în fața raionului de legume, fără nici o jenă sau reținere. Am crezut c-am înnebunit, că mintea mea a luat-o razna și că nu știu prin ce miracol s-a evaporat complet. Abia am înțeles-o pe mama care mă întreba de ce am stat ca o mută tot timpul. Mi se părea că visez, că nu este adevărat, dar mama a început să-mi spună că ar trebui să mă împrietenesc cu o fată așa drăguță cum

este Marcie Green. O fată așa drăguță ! Probabil c-am înnebunit ! Poate că toate astea nu s-au întâmplat decât în imaginația mea, în timp ce realitatea este cu totul alta ?

16 Iunie

Bunica a murit în somn noaptea trecută. Încerc să mă conving singură că de fapt a plecat să-l întâlnească pe bunicu, dar sunt deprimată și nu mă pot concentra. Singurul gând care-mi revine obsedant este că va fi și ea mâncată de viermi ca bunicu. Parcă și văd în fața ochilor găvanele goale în care colcăie colonii întregi de larve. N-am putut mânca nimic și parcă toată lumea din casă a înnebunit. Toți se ocupă de funeralii. Săraca mama și-a pierdut amândoi părinții în două luni ! Oare cum poate suporta ? Cred că eu aș muri dacă mi-aș pierde părinții. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca s-o ajut pe mama, să-i ușurez greutățile, dar toate aceste eforturi m-au epuizat într-un asemenea hal, încât trebuie să fac un efort de voință ca să pun un picior înaintea celuilalt.

17 Iunie

Joel a aflat de moartea bunicii și mi-a telefonat să-mi spună că este dezolat de cele întâmplate. Telefonul lui parcă mi-a redat forțele, iar el a promis că va veni să mă vadă mâine, după înmormântare. Sunt atât de fericită că vine ! Am atâta nevoie de el !

19 Iunie

Cred că singurul lucru care m-a ținut astăzi pe picioare a fost gândul că Joel mă așteaptă. De câte ori izbucneam în plâns, mă gândeam la el și-l vedeam așezat în salon și toate astea mă făceau să mă simt mai bine. Mi-ar plăcea să știu că și mama se gândește la altceva, deoarece este cu adevărat distrusă. N-am văzut-o niciodată în halul ăsta. Tata era ceva mai bine, dar cred că nu mai reușea să comunice cu ea.

După înmormântare am revenit acasă, iar eu și Joel ne-am dus în grădină ca să putem discuta. Tatăl lui murise când el avea 7 ani, iar după moartea lui, Joel se gândise mult la viață și la moarte. Sentimentele și ideile lui despre aceste lucruri sunt atât de pline de maturitate încât îmi venea să cred că are o sută de ani. În același timp este și foarte evlavios, cu toate că nu este un fanatic religios, dar sentimentele sale sunt foarte profunde și este foarte sensibil. Probabil că toți cei din generația noastră sunt așa, dar în timp ce unii fac călătorii în spațiu cu ajutorul drogurilor alții cred că vor reuși să se întâlnească cu Dumnezeu sau cu alte ființe celeste. La plecare Joel m-a sărutat pentru prima oară, tandru, pe buze. Este atât de bun și de cinstit încât sper ca într-o zi să ne aparținem unul altuia. Îmi doresc asta din tot sufletul ! I-am povestit lui Joel cât de îngrozitor a fost la înmormântare și ce am simțit când am văzut sicriul care conținea rămășițele pământești ale scumpei și dragei mele bunici, atât de gingașă și dulce, coborâtă în groapa aceea neagră și fără fund. Când s-au aruncat primele lopeți de pământ peste

sicriu, am avut impresia că a înghițit-o pământul și a trebuit să mă abțin ca să nu urlu ca un animal.

M-a sfătuit să nu mă mai gândesc la asta, deoarece moartea, în sine, este cu totul altceva și presupun că are dreptate. Oricum, nici nu vreau să mă mai gândesc.

20 Iunie

Acum, după ce școala s-a terminat, se fac o mulțime de petreceri și ceaiuri, iar eu încerc să nu mă simt jignită de faptul că nu sunt invitată. Cred că ar fi și un pic indecent să mă duc la petreceri așa de repede după moartea bunicii. Dar adevărul este, dragul meu jurnal și prieten, că sunt dată la o parte și că încerc să fac în așa fel încât toată lumea să aibă impresia că asta nu mă afectează. Sunt atât de obosită sufletește, încât îmi vine câteodată să-mi iau lumea în cap și să nu mai știu de nimic.

22 Iunie

Ieri seară, o gașcă de copii a fost săltată de poliție de la o petrecere și ei m-au făcut responsabilă pe mine pentru asta. Jan a venit pornită contra mea și, deși eram într-un magazin, mi-a spus că de data asta am sărit calul, că nu sunt altceva decât o spioană mizerabilă. Bineînțeles că i-am spus că nu știu despre ce este vorba și că, oricum, nu sunt la curent cu absolut nimic din ceea ce fac ei — dar ca de obicei n-a vrut să mă asculte.

Nu știu ce voi face dacă vor începe iar să mă urmărească. Nu mă mai simt în stare să suport tensiunea asta nici dacă Joel și familia mea m-ar susține moral. Este prea mult, prea mult!

23 Iunie

Totul merge din ce în ce mai prost, iar eu nu mă mai simt în stare să rezist; nu mai pot! Simt că-mi cedează nervii! Astăzi, mergeam pur și simplu pe stradă, de-a lungul parcului, când un tip, pe care nici măcar nu-l cunosc, s-a repezit la mine. M-a apucat de mână și mi-a răsucit-o la spate aruncându-mi în același timp cele mai abjecte insulte. Pe lângă noi treceau o mulțime de oameni și vroiam să strig după ajutor, dar n-am putut să scot un sunet, parcă eram mută. Tinerii serioși care treceau pe lângă noi, habar n-au de existența mea! Pe urmă, tipul care mi-a răsucit mâna m-a împins brutal în spatele unui tufiș și m-a sărutat cu forța. A fost cea mai umilitoare, cea mai groaznică și cea mai respingătoare experiență din viața mea. Și-a vârât limba în gura mea, mișcând-o în toate părțile, până ce am început să plâng; simțeam c-o să-mi pleznească inima de durere și, ca și când asta n-ar fi fost de ajuns, după ce m-a sărutat, mi-a spus că de fapt eu am nevoie să fiu regulată o dată zdravăn și că dacă nu-mi țin gura va avea el grijă să-mi facă bucuria asta. După ce mi-a dat drumul, eram atât de îngrozită încât am fugit până la cabinetul domnului avocat M.S. și l-am rugat să mă conducă până acasă. Când m-a văzut în ce hal arătam, a crezut probabil că sunt bolnavă, iar

când am ajuns acasă, mama a avut și ea aceeași impresie și m-a obligat să mă bag imediat în pat. Am impresia că amândoi au dreptate și că sunt într-adevăr bolnavă, fiindcă nu mă pot opri din vomitat și nu mă pot concentra deloc. Oare ce va fi cu mine? Ce voi deveni? Nici nu mă gândesc să-i spun ceva mamei; după moartea bunicii, aceasta ar fi picătura care ar umple paharul. Dumnezeule, ce-aș putea să fac? Am auzit o mașină care trecea pe lângă casa noastră cu farurile aprinse și claxonând într-una, și toată familia s-a repezit afară să vadă despre ce este vorba. Toți, în afară de mine, fiindcă în prezent nu mă mai interesează nimic.

24 Iunie

În această dimineață la micul dejun mi-am făcut puțin curaj și i-am spus tatei că cei din vechea gașcă se țin tot timpul de capul meu. Tata a fost de părere că ar fi bine să se ducă să vorbească cu părinții lor despre toate astea, iar eu l-am implorat să n-o facă fiindcă asta n-ar rezolva nimic, din contră ar înrăutăți și mai mult lucrurile. L-am rugat de asemenea să aibă grijă și să încuie bine mașina, deoarece unul dintre ei m-a amenințat că-i va pune droguri în ea și pe urmă va anunța poliția. Bineînțeles că le-am atras din nou atenția lui Tim și lui Alex, deși nu cred că va ajuta la ceva. Am impresia că toată familia este asediată, dar nici unul din ei nu-și dă seama de asta și nu ia situația în serios. Tata trăiește cu convingerea că nimeni nu va îndrăzni să-și pună în practică amenințările, și că nu vor face absolut nimic care ar

putea să mă afecteze. N-am putut să-i spun de întâmplarea de ieri, așa că trebuie să-l las să creadă în continuare că totul merge bine.

Mai târziu

Draga și scumpa mea mamă, m-a însoțit astăzi până la bibliotecă, unde urma să mă întâlnesc cu Joel, cu pretextul că are de luat ceva din birou de la tata. Este cu adevărat formidabilă. Am vorbit puțin cu Joel și pe urmă nu mai știu de ce, l-am rugat să ne plimbăm un pic și cu inima grea i-am spus câte ceva despre situația mea. Tare n-aș fi vrut să-i spun, dar acum mă bucur că am făcut-o. Reacția lui a fost exact așa cum mi-am dorit să fie. Mi-a spus calm, că el ține mult la mine și că este convins de faptul că am renunțat definitiv la droguri, pentru că sunt un om sănătos și cu multă tărie de caracter. Am crezut că mi-a spus toate aceste lucruri pentru că oricum pleacă acasă în vacanță, dar când ne-am despărțit Joel mi-a dăruit ceasul pe care-l avea de la tatăl lui și de care nu se despărțea niciodată, iar eu i-am dăruit, în schimb, inelul pe care-l aveam de la bunica. Mă simt îngrozitor de tristă din cauza acestei despărțiri, iar sufletul îmi este mohorât așa cum sunt cele mai mohorâte zile din lume.

25 Iunie

Astăzi parcă tot cartierul a înnebunit. Toată lumea se agită și aleargă în toate părțile pentru a se pregăti deoarece în seara asta are loc festivitatea anuală de închi-

dere a cursurilor. Nici unul din banda de drogați n-a avut timp să mă bage în seamă și sunt mulțumită că este așa. Cred că au avut de rezolvat treburi mai importante decât să se ocupe de persoana mea. Este curios cum, într-un liceu ca al nostru, copiii se pot diviza pentru a forma două lumi diferite, care să se ignore complet una pe alta. Oare pot exista mai multe lumi ? Am impresia că școala este o mică galaxie, cu un univers minuscul pentru fiecare grup minoritar : unul pentru copiii săraci și unul pentru cei bogați, unul pentru cei ce se droghează sau poate unul pentru drogații bogați și altul pentru cei ce aparțin milioanelor de defavorizați. Oare putem ignora celelalte lumi care există lângă noi, până în momentul în care cineva încearcă să treacă de la una la alta ? Este oare o greșeală să încerci acest lucru ? Sau toată această încercare este de fapt o revenire la origini ? Cred că nici unul din cei care iau droguri nu și-a pus vreodată această problemă. Sau poate și-o pun ! Cred că până la urmă voi putea înțelege mecanismele a cel puțin două lumi ; mă rog, pot încerca.

Chris are un noroc formidabil ! Părinții ei se mută în alt oraș și va pleca să trăiască într-un loc în care nimeni n-o cunoaște.

P.S.

Nici nu pot să cred ! Am întâlnit trei colegi care nu au nimic de-a face cu lumea drogurilor și care m-au întrebat dacă nu vin la banchet. Ar fi prea frumos să fie adevărat ! Poate că totuși, până la urmă s-a spart gheața ! Nu pot decât să sper ! Sper !

27 Iunie

Am dormit până la ora unsprezece și m-am trezit odihnită și fericită. Aud păsările care cântă sub fereastra mea și simt cum îmi pătrunde în suflet liniștea acestei zile de vară.

Dragul, dragul meu prieten, trăiesc, sunt sănătoasă și fericită să mă trezesc în patul meu. Ura! Cred că ar fi bine dacă în perioada vacanței aș urma un curs pentru a-mi pregăti deschiderea anului școlar. Anul viitor vreau să urmez cursuri în timpul vacanței universitare. Va fi grozav de stimulent!

1 Iulie

Prima zi de iulie! Mi-ar fi plăcut ca Joel să fie aici și să vadă cât este de frumos. Mi-a scris o scrisoare în care spunea că deja se plictisește acasă. După cât spune, mama lui trebuie să fie o persoană foarte drăguță, dar nu este o intelectuală și Joel ar fi bucuros dacă ar avea lângă el niște oameni așa cum sunt mama și tata, care știu să poarte o discuție. M-a făcut să-i promit că îi voi iubi și aprecia pe amândoi; și pentru mine și pentru el. De câteva luni tot încerc să reiau lecțiile de pian și nu reușesc. Astăzi voi reîncepe. Profesoara mi-a dat de studiat un concert foarte dificil, dar voi munci la el în fiecare zi și cred că până la urmă voi reuși să-l cânt.

Aș fi vrut ca și Joel să știe că am talent pentru pian.

P.S.

Ieri am fost la plimbare cu Tim și am văzut-o pe Jan la magazin și pe Marcie în parc, dar nici una din ele nu mi-au dat vreo atenție. Yupi ! Poate că acum, când școala s-a terminat, vor renunța să se mai țină de capul meu. Aș vrea să pot fi în sfârșit liberă ! Ar fi minunat, divin, fantastic ! Cred că aș muri de fericire !

3 Iulie

Încă o minunată și frumoasă zi. Frumusețea ei a fost puțin întunecată de faptul că tata ne-a spus, când a venit acasă, că pozele și piatra funerară pentru mormântul bunicii au fost în sfârșit terminate și instalate. După cum spune el, acestea sunt foarte frumoase, dar asta nu mă încălzește cu nimic și nici nu mă pot împiedica să mă gândesc la faptul că trupul bunicii este deja descompus, iar cel al bunicului trebuie să fie într-o stare îngrozitoare. Cred c-ar trebui să iau într-o zi de la bibliotecă o carte despre îmbălsămare și să o studiez pentru a ști exact cum stau lucrurile. Mă întreb dacă tata, mama sau Tim se gândesc la toate astea, sau dacă eu sunt singura care o fac ? Nu cred că sunt singura, pentru că și Joel mi-a spus că și-a pus aceleași întrebări la moartea tatălui său și nu avea decât șapte ani.

7 Iulie

Doamna Larsen a avut un accident de mașină și și-a rupt piciorul. Am să merg la ea în fiecare zi pentru a-i

face menajul și pentru a pregăti masa pentru soțul ei. În același timp voi avea și grijă de copil până când va veni mama doamnei Larsen. Cred că va fi un bun antrenament pentru viitor ! Micuța Lou-Anne este de-a dreptul adorabilă și sunt fericită să mă pot acupa de ea. Cam asta am acum de făcut. Trag nădejde ca domnul Larsen să nu mănânce în fiecare zi la spital, fiindcă așa sper să capăt experiență la gătit.

Pe curând !

(?)

Dragul, dragul și scumpul meu prieten ! Sunt fericită că mama mi-a dat voie să te pun din nou în vechea și micuța ta casetă. Am fost teribil de jignită când infirmierele de la spital m-au obligat să te scot afară din ea împreună cu stilourile și creioanele mele. Presupun că este obligația lor să fie prudente și că au vrut doar să se convingă că tu nu ascunzi droguri. Mi se pare că visez ! Nu poate fi adevărat ! Nu pot să cred că mi se poate întâmpla așa ceva !

Fereastra salonului este acoperită cu un grilaj din plasă groasă de fier și deși nu arată la fel de groaznic ca niște gratii, îmi pot da seama că mă aflu într-o închisoare-spital. Am tot încercat să înțeleg ce s-a întâmplat și cum am ajuns aici, dar nu-mi pot aminti absolut nimic. Infirmierele și medicii îmi repetă într-una că deja mă simt cu mult mai bine, dar cu toate astea gândurile mele sunt foarte confuze. Nu pot dormi, deoarece, în momentul în care închid ochii, simt cum viermii încep să colcăie pe

mine. Mă rod de vie. Alunecă în nasul meu, îmi rontăie gura, ah Dumnezeule...

Ar fi mai bine ca acum să te pun la loc în casetă, deoarecem simt cum larvele încearcă să alunece de pe mâinile mele pe paginile tale și cred că este mai bine să te țin sub cheie să nu pățești ceva.

(?)

Astăzi mă simt ceva mai bine. Medicii mi-au scos bandajele de pe mâini și nu mă mir că aveam dureri atât de groaznice. Degetele mele sunt complet zdrențuite, am două unghii zmulse cu totul, iar celelalte rupte de la jumătate. Am dureri groaznice atunci când scriu, dar simt că trebuie s-o fac, dacă nu vreau să-mi pierd complet mințile. Aș vrea să-i scriu lui Joel, însă nu cred să poată exista cineva care să înțeleagă mâzgăliturile, deoarece mâinile mele arată de parcă aș avea mănuși de box. Simt cum viermii colcăie într-una peste mine, dar în ultimul timp am început să mă obișnuiesc cu ei, cu atât mai mult cu cât îmi dau seama că încă nu sunt moartă, iar ei nu fac altceva decât o experiență cu sufletul meu.

(?)

Viermii mi-au devorat prima dată organele genitale. Mi-au ros complet vaginul și sânii și acum îi simt cum îmi atacă gura și gâtul. Aș vrea ca medicii și infirmierele să mă lase să mor liniștită, dar ei încearcă cu disperare să-mi adune la un loc trupul cu sufletul.

(?)

În dimineața asta m-am trezit în sfârșit cu mintea limpede și mă simt mai bine. Cred că am reușit să scap de călătoria asta îngrozitoare. Infirmierele mi-au spus că sunt aici cam de zece zile și după ce am citit ce-am scris am avut impresia că mi-am pierdut într-adevăr busola.

(?)

Medicii mi-au pus mâinile sub o lampă cu ultraviolete pentru a accelera vindecarea. Nu mi-au dat voie să mă uit în oglindă, dar simt că sunt complet desfigurată. Este suficient să mă uit la genunchii, picioarele și coatele mele pentru a-mi da seama de asta. Tot corpul îmi este rănit și muribund. Mă întreb dacă voi mai fi vreodată întreagă. Degetele mele, sub lampa cu ultraviolete, seamănă cu niște mititei la grătar. În același timp fac și aerosoli pentru calmarea durerilor. Nu mai am mâinile bandajate și aproape că regret asta, deoarece sunt obligată să le privesc tot timpul pentru a mă convinge că nu sunt pline de viermi.

(?)

O muscă a intrat astăzi în camera mea și a fost imposibil să nu încep să urlu de frică. Eram îngrozită la gândul că mi se va așeza pe față, unde va depune noi ouă de larve. A fost nevoie de două infirmiere pentru a

o omorî, dar nu pot lăsa muștele să depună ouă pe mâinile, fața și corpul meu. Poate că ar fi mai bine să încerc să dorm.

(?)

M-am ridicat pentru a merge să mă privesc în oglindă. Am atele la patru degete de la picioare și probabil că sunt fracturate. Când m-am privit în oglindă nu știam ce să mai cred, abia dacă m-am recunoscut. Fața mea este umflată, buhăită și plină de vânătăi și de julituri, iar părul mi-a fost smuls aproape tot, așa că acum sunt aproape cheală.

(?)

Ieri am reușit să-mi rup iar două degete, atunci când m-am ridicat să mă uit în oglindă și acum medicii mi-au pus din nou piciorul în ghips. Tata și mama vin să mă vadă în fiecare zi, dar nu rămân prea mult cu mine ; nu prea avem mare lucru să ne spunem și asta cu atât mai mult cu cât eu sunt încă bolnavă sufletește.

(?)

Am amețeli destul de dese, dar infirmiera mi-a spus că este perfect normal să le am deoarece am suferit o comoție cerebrală în urma unui șoc. Viermii aproape au dispărut, dar trebuie să fac în continuare tratamentul care îi va ucide.

(?)

Am descoperit ce mi s-a întâmplat și cum am ajuns aici. Tata mi-a spus că am fost drogată de cineva care a pus droguri în ciocolata cu alune din frigiderul doamnei Larsen. Cred că este adevărat, deoarece acum îmi amintesc că am mâncat ciocolată după ce am făcut baie copilului. Atunci când am dat peste ea, am crezut că domnul Larsen a lăsat-o acolo ca să-mi facă o surpriză, dar acum, când mă gândesc mai bine, nu știu cum de nu mi-am dat seama că ceva nu este în regulă, deoarece nu se putea ca el să treacă pe acasă și să nu vorbească cu mine. În mintea mea totul este o gaură neagră. De altfel mă și mir cum de-mi mai reamintesc și asta. Nu-mi explic cum, dar mintea mea a continuat totuși să funcționeze, chiar și după ce am fost drogată. Medicii au spus că a fost nevoie de o mare doză de droguri pentru a-mi face creierul praf. Îmi amintesc că, în timp ce mâncam ciocolata cu alune, mă gândeam la bunicu, deoarece el mânca tot timpul alune trase în ciocolată și la un moment dat, am început să am grețuri și amețeli.

Cred că ar trebui să-i telefonez mamei și să o întreb dacă atunci când va veni la mine n-ar putea să o aducă și pe fetița doamnei Larsen. Nu-mi vine să cred că, după ce am făcut atâtea eforturi să scap de droguri, cineva a reușit să mă drogheze din nou, și asta fără ca eu să știu.

Deși încerc să-mi amintesc ce s-a întâmplat după ce am fost drogată, nu reușesc; amintirile pe care le am sunt îngrozitor de confuze. Când încerc să mă concentrez asupra celor întâmplate, nu văd decât lumini care dansea-

ză în jurul meu și care trec prin toate culorile curcubeului, dar știu că am încercat să telefonez acasă și că mi s-a părut o eternitate până ce am reușit să găsesc cifrele și să rotesc discul până la capăt. Cred că linia era ocupată; dar ce s-a mai întâmplat pe urmă nu știu.

Singurul lucru pe care mi-l mai amintesc bine, este că am început să țip ca o disperată, iar ceea ce am văzut după asta parcă sunt imagini de coșmar. Se făcea că bunicul venise să mă ajute, dar de pe corpul său curgeau șiroaie de larve și de viermi care luceau în toate culorile și cădeau pe pământ în urma sa. Vroia să mă ridice în brațe, dar mâinile lui nu erau decât oasele unui schelet, restul corpului era umflat de larve colcăitoare și lacome care-l devorau într-una, cu lăcomie, fără să-i lase o clipă de răgaz. Găvanele ochilor erau pline de niște lighioane târâtoare, cu corpul alb și moale care alunecau înăuntru și ieșeau afară; apoi toți acești paraziți au devenit fosforescenți au început să se târască cu repeziciune spre camera copilului în timp ce eu încercam cu disperare să-i strivesc, să-i calc în picioare sau să-i apuc cu mâinile, dar nu reușeam să-i ucid deoarece se înmulțeau înfiorător de repede și dintr-o dată mi-am dat seama că mă acoperiseră cu totul și începuseră să-mi colcăie pe față, mâini și picioare. Îi simțeam în nas, în gură, în gât și-mi dădeam seama că până la urmă vor reuși să mă stranguleze și că voi muri sufocată. Nu aveam cum să mă apăr, deoarece toți acești viermi și toate aceste larve îmi rontăiau carnea în timp ce viermuiau peste mine, mă devorau de vie. Bunicul mă striga într-una, dar îmi era imposibil să plec și să las copilul la discreția acestor lighioane scârboase

și, de fapt, nici nu vroiam să plec cu el, fiindcă mă îngrozea și mă scârbea în același timp. Era atât de mâncat de viermi, că abia l-am recunoscut. Parcă eram băgată într-un sicriu alături de el, și mii de persoane moarte mă împingeau înăuntru încercând să închidă capacul, în timp ce eu țipam, țipam și încercam să ies afară, dar ei nu vroiau să mă lase.

Și uite în ce hal sunt acum ! Probabil că încercând să scap de viermii care mă acopereau mi-am sfâșiat carnea și mi-am zmuls părul. Dar nu știu absolut deloc cum mi-am spart capul. Cred că am încercat să scap din acest coșmar lovindu-mă cu capul de pereți, dar nu-mi mai amintesc nimic și oricum sunt groaznic de obosită din cauza efortului pe care l-am făcut scriind. Parcă niciodată în viață n-am fost așa de obosită ca acum.

(?)

Tata și mama sunt siguri că cineva m-a drogat fără știrea mea ! Dumnezeule, nu-mi vine să cred că au încredere în mine ! Bănuiesc cam cine ar fi putut să facă asta, dar nu voi avea niciodată vreo dovadă sigură. Tot ce-mi doresc acum este să mă odihnesc și să mă vindec cât mai repede. Nu mai vreau să mă gândesc la ce s-a întâmplat. Mulțumesc Cerului că nu i-am făcut copilului nici un rău !

(?)

În câteva zile voi fi transferată la alt spital. Sper ca în scurt timp să mă pot întoarce acasă, deoarece mâinile

îmi sunt aproape vindecate și cea mai mare parte a echimozelor a dispărut. Medicul care mă tratează mi-a spus că trebuie să treacă aproape un an până ce mâinile îmi vor fi perfect vindecate și-mi vor crește unghiile, dar că peste câteva săptămâni nu vor mai arăta așa oribil ca acum. Fața mi s-a vindecat aproape de tot și un puf mic a început să-mi crească pe cap. Mama a adus niște foarfeci de acasă și împreună cu infirmiera mi-au tăiat părul cât se poate de scurt. N-au făcut-o câtuși de puțin profesional, de fapt mai mult l-au ciopârțit, dar au zis că deocamdată merge și așa iar peste o săptămână sau două, când voi ieși din spital, pot merge la coafor să mi-l egalizeze. Probabil că nici nu voi mai ieși din casă până nu-mi voi recăpăta o înfățișare cât de cât omenească. Am în continuare coșmaruri în care viermii încearcă să mă acopere, dar n-am vorbit nimănui despre ele. La ce bun? Știu că aceste vise nu sunt reale și asta o știu toți, dar atunci când le visez mi se par atât de adevărate, încât parcă, simt căldura lipicioasă a acestor lighioane colcăitoare. De fiecare dată când am aceste vise, nasul sau cicatricele încep să mă mănânce și trebuie să mă stăpânesc ca să nu țip după ajutor.

(?)

Mama mi-a adus astăzi un pachet de scrisori de la Joel. I-a scris ea pentru a-i spune că sunt la spital și de când a aflat că sunt bolnavă mi-a scris în fiecare zi. De asemenea a telefonat ca să afle ce este cu mine, iar mama

i-a spus că am făcut un fel de depresie nervoasă. Într-un anumit sens, are dreptate.

22 Iulie

Mama a venit astăzi să mă vadă și mi-am dat seama că plânsese. Am încercat să mă țin tare și să-mi iau un aer cât mai fericit. Trebuia să fac asta, deoarece am aflat de la ea că vor să mă trimită într-un azil de nebuni sau alienați, unde-mi voi petrece tot timpul înconjurată de idioți, de lunateci sau de tot felul de țicniți. Tata a încercat să-mi explice toate aceste lucruri foarte calm și foarte profesional, dar mi-am dat seama că și el era dărâmat de această poveste, iar mie îmi este atât de frică, încât nici nu mai îndrăznesc să respir. Nu cred să mai fie cineva atât de îngrozit ca mine ! Ca și cum asta n-ar fi de ajuns, tata mi-a spus că nu peste mult timp cazul meu se va judeca la tribunalul pentru copii și că Jan și Marcie au depus deja mărturie că de mai multe săptămâni încerc să la vând L.S.D. și marihuana și că la școală toată lumea cunoaște faptul că eu mă droghez și fac pe intermediara. Trebuie să recunosc că mulțumită lor toate circumstanțele par să fie contra mea. Se pare că au avut grijă să-mi asigure deja un cazier de drogată. Tata mi-a spus că în seara în care s-a întâmplat toată povestea cu drogurile, vecina și grădinarul doamnei Larsen m-au auzit țipând și au venit pentru a vedea ce se întâmplă, timp în care eu făcusem deja o criză de nebunie, și atunci ei m-au închis într-o debara, după care s-au dus să vadă ce este cu copilul, care se trezise din cauza țipetelor mele și plângea.

Singurul lucru pe care-l puteau face era să cheme poliția iar când aceștia au venit, m-au găsit grav rănită, încercând să smulg bucăți din perete și repezindu-mă cu capul în ușă pentru a ieși de acolo ; se pare că lovitura a fost atât de violentă încât m-am ales cu o fractură craniană. Drept urmare acum vor să mă trimită într-un ospiciu de nebuni unde, după părerea lor, voi fi la locul meu. Tata încearcă să-mi ridice moralul spunând că fără îndoială nu voi rămâne acolo mult timp, fiindcă se va ocupa personal de eliberarea mea și de găsirea unui bun psihiatru. Mama mi-a spus că deja au vorbit cu cei de la azilul pentru tineri, unde ar trebui să merg, dar nu par nici ei convinși de ceea ce spun, așa că nu pot păcăli pe nimeni, nici măcar pe ei înșiși. Nu există nici o urmă de îndoială că voi fi trimisă într-un ospiciu de nebuni. Nu înțeleg, cum este posibil așa ceva ? Cum este posibil ? Sunt milioane de oameni care fac lucruri mult mai grave și care nu sunt trimiși la azil. Până acum n-au știut cum să mă facă să-mi revin, spunându-mi că toate vedeniile pe care le am nu sunt adevărate, iar acum mă trimit într-un loc mai înfiorător decât toate sicriele și toți viermii la un loc. Nu înțeleg cum de am ajuns aici, cum de mi se pot întâmpla astfel de lucruri. Cred că pur și simplu am alunecat de pe fața pământului și că nu mai există nimic care să mă mai oprească din această cădere. Dumnezeul meu ! Dumnezeul meu ! Fă Tu în așa fel încât să nu ajung la ospiciu, fiindcă îmi este îngrozitor de frică ! Ajută-mă să mă pot întoarce acasă, în camera mea, și să mă pot obișnui ! Te implor Dumnezeul meu, Te implor !

23 Iulie

Asistenta socială a venit să mă ia și am fost dusă la un spital de psihiatrie, unde am fost înscrisă, catalogată și interogată, dar asta mi se pare destul de corect, atâta timp cât nu mi s-au luat amprentele. Pe urmă am fost condusă la un medic psihiatru care mi-a pus tot felul de întrebări, la care n-am putut să răspund, deoarece parcă tot procesul de gândire mi se blocase de un singur lucru : frica ! Îmi era groaznic de frică !

Pe urmă am fost dusă pe un coridor vechi, murdar și oribil, care avea pereții jupuiți, după care, m-au împins într-o cameră, închizând ușa cu cheia. Inima îmi bătea nebunește și aveam impresia că o să explodeze și că în acel moment toți pereții vor fi împroșcați cu sânge. În timp ce mergeam de-a lungul coridorului îmi simțeam inima în urechi și cu mare greutate puteam pune un picior înaintea celuilalt. Aveam impresia că nu se va mai termina niciodată, dar în același timp am reușit să zăresc câteva chipuri în spatele unor uși prevăzute cu un mic orificiu cu gratii. Știam bine că n-am ce căuta aici, dar eram paralizată de frică și, deși aș fi vrut să urlu că sunt închisă pe nedrept într-o lume de nebuni, nu puteam scoate un sunet. Acum îi simt peste tot, sunt pretutindeni, și nu-mi dau seamna dacă fac sau nu parte din ei. Dumnezeule, am înnebunit de-a binelea ! Până la urmă, dragul meu jurnal, unicul meu prieten, încep să cred că nu există pe pământ un loc mai bun ca ăsta, deoarece lumea întreagă este nebună.

24 Iulie

Noaptea mi s-a părut interminabilă. Pentru cei de aici timpul are altă măsură și nu are nici o importanță cum va trece. Aici nimeni nu va ști niciodată nimic!

25 Iulie

Dimineața am fost trezită la 6,30 pentru micul dejun, dar mi-a fost imposibil să mă ating de mâncare, deoarece aveam frisoane și abia puteam ține ochii deschiși. După masă am fost condusă din nou de-a lungul unui coridor sumbru, până în dreptul unei uși mari din fier care avea la mijloc o fereastră cu gratii. O cheie s-a răsucit în broasca enormă și m-am trezit dincolo de ea, pe urmă cheia s-a răsucit la loc. Infirmierele care făceau de serviciu ziua, vorbeau într-una, dar eu nici măcar nu le auzeam. Parcă aveam urechile astupate și tot ceea ce știu este că mă stăpânea o frică teribilă. Am fost apoi condusă la Centrul pentru Tineret care se afla cu două clădiri mai departe de cea din care ieșisem. În timp ce mă îndreptam spre această nouă destinație, am văzut doi băieți care vorbeau în timp ce greblau frunzele sub supravegherea unei infirmiere. La Centrul pentru tineret am văzut cincizeci, poate șaizeci sau șaptezeci de copii care se învârteau în cerc așteptând să intre în clase, sau cine știe unde. Toți păreau foarte normali, în afară de o fată, care avea aerul de a fi de o vârstă cu mine, dar era mult mai înaltă și mai grasă și care se întinsese în mod ciudat peste un biliard electric din sala de recreație. Tot acolo mai

era și un băiat care nu făcea altceva decât să bâțâie într-una din cap, în timp ce bombănea ca un cretin. Un clopoțel a sunat și toată lumea a plecat din sală în afară de mine și de cei doi idioți. Mă lăsaseră singură cu ei și aveam sentimentul că voi rămâne acolo tot restul vieții. Într-un târziu a apărut o doamnă grasă, despre care am aflat că era infirmiera școlii, și care mi-a spus că dacă vreau să merg la școală trebuie să-l caut pe doctorul Miller și să semnez o hârtie prin care mă oblig să respect întocmai regulamentul centrului.

I-am spus că sunt gata să o fac și am întrebat-o unde îl pot găsi pe doctor, dar se pare că acesta nu era momentan acolo, așa că am fost obligată să-mi petrec toată ziua în compania celor doi cretini. Stăteam acolo ca prostită și mă gândeam ce efect deplorabil puteam să am, cu mutra mea și cu tunsoarea asta gazon, asupra celor care intrau sau ieșeau din sală. Mi-am petrecut acolo toată dimineața, timp în care soneria a sunat de mai multe ori și o mulțime de oameni au trecut pe lângă mine.

Alături, pe o măsuță rotundă, era un teanc de reviste, dar n-am putut citi nici măcar un rând. Eram incapabilă de a face până și acest lucru banal.

Pe la 11,30, infirmiera, care mi-a spus că o cheamă Marjorie, mi-a arătat unde se află sala de mese. Aici copiii veneau și plecau din toate părțile și nici unul din ei nu mi s-a părut a fi atât de nebun încât să fie închis într-un ospiciu, dar poate că totuși erau. La dejun ni s-au servit macaroane cu brânză și cu mici bucăți de carnat, fasole verde din conserve, iar ca desert un fel de budincă

lipicioasă. Cred că trebuie să fie o frumoasă pierdere de timp încercând să mănânci așa ceva, dar nici măcar un dumicat n-a putut trece de nodul imens pe care-l aveam în gât.

O grămadă de copii vorbeau, râdeau și se tachinau, și am remarcat surprinsă că-și strigau profesorii, terapeuții și asistentele pe nume. Cred că doar medicii făceau excepție de la această regulă. Nici unul din ei nu părea să fie atât de înspăimântat ca mine și mă întrebam dacă lor le-a fost frică atunci când au venit aici pentru prima dată. Sau poate că încă se tem și doar lasă impresia că iau lucrurile foarte ușor ? Cinstită să fiu, nu înțeleg deloc cum se pot împăca cu acest mod de viață ?

Centrul pentru tineret seamănă cu o mică școală și este mai puțin înfiorător decât dormitorul, care este de-a dreptul deplorabil. De fapt tot spitalul este mai înfiorător decât orice coșmar, depășește orice închipuire, este mult mai îngrozitor decât mi-am putut imagina vreodată. Culoarele acelea interminabile și dezgustătoare, oameni cu priviri rătăcite din spatele ușilor zăvorâte, gratiile de la ferestre, totul, absolut totul parcă face parte dintr-un scenariu de groază.

Doctorul Miller a sosit în sfârșit și am putut să-l văd. Acesta este un om cu adevărat amabil, care mi-a explicat că nici spitalul, nici personalul de aici, nici profesorii și nici programul centrului, care s-a dovedit a fi excelent, nu mă pot ajuta cu nimic atâta timp cât nu mă ajut eu singură. Mi-a spus că ar trebui să-i spun ce probleme am, pentru a încerca să le rezolvăm împreună. Dar ce puteam să-i spun când eu nu am nici o problemă ?

Știu că pot rezista tentației drogurilor, chiar dacă aș fi îngropată în ele. Dar cum să-l fac să mă creadă că am fost drogată fără știrea mea? Mama, tata, Tim și Joel sunt singurele persoane care au încredere în mine și care mă cred. Nu-i fac nici o vină profesorului Miller, pentru că este de necrezut ca cineva care a fost drogat fără să știe să ajungă imediat într-un azil de nebuni. Cine-ar putea crede că am fost atât de tâmpită, când nici mie nu-mi vine să cred, cu toate că știu că ăsta este adevărul. Și pe urmă, pentru a povesti toate astea, ar trebui să vorbesc în timp ce eu am gura încleștată de frică. Cât timp am vorbit cu doctorul, am răspuns la întrebări doar prin da sau nu, făcând tot timpul semn din cap, fără a putea pronunța un singur cuvânt.

După ce am plecat de la doctorul Miller, m-am întors în sala de recreație. În jurul orei 14,30 copiii au ieșit din clase și au început să se joace cu mingea sau să-și găsească alte preocupări.

Abia acum îmi amintesc de un lucru pe care doctorii și asistentele mi l-au spus când am ajuns aici.

În acest azil, copiii sunt împărțiți în două grupe. Primul grup încearcă să respecte regulamentul și să se supună regulilor, ceea ce face ca în final să fie eliberați. Ei beneficiază de toate drepturile și privilegiile care se pot acorda.

Cei din al doilea grup sunt furioși, înjură, fură sau fac sex între ei, ceea ce face să nu beneficieze de nici un drept și să fie îndeaproape supravegheați.

Sper că aceștia din urmă nu-și pot procura și droguri, fiindcă deși știu că n-aș mai fi tentată să iau așa

ceva, nu vreau să mai am și alte belele, pentru că n-aș mai putea suporta și aș înnebuni de-a binelea.

Sunt convinsă că doctorii și tot personalul își cunosc meseria și știu ce fac, dar asta nu mă împiedică să mă simt pierdută și speriată.

16,30 este ora când ne întoarcem în camerele noastre și suntem din nou închiși în cuști, ca niște animale la grădina zoologică.

În aceeași parte a clădirii mai stau cu mine încă șase fete și cinci băieți și slavă Domnului că este așa, fiindcă nu cred c-aș fi avut curajul să mă întorc singură aici. Am remarcat că și ei au început să tremure când ușa s-a închis în urma noastră.

În timp ce ne conducea pe culoar, infirmiera, o femeie mai în vârstă, a spus că până în acel moment totul a fost liniștit. În timp ce spunea lucrul acesta o fată micuță s-a întors spre ea, strigându-i:

— Du-te dracului de împuțită!

Am rămas trăznită, nu-mi venea să cred și mă așteptam să-i cadă pur și simplu tavanul în cap, dar nimeni nu i-a dat nici cea mai mică atenție.

27 Iulie

Fata aceea micuță de care ți-am vorbit ieri, este chiar în camera de lângă mine. Are treisprezece ani și parcă este tot timpul gata să izbucnească în plâns. Am întrebat-o de cât timp este aici și ea mi-a răspuns: Din totdeauna, din totdeauna!

Când ne-au dus la sala de mese, ca să luăm cina, a mers alături de mine până acolo și apoi ne-am așezat pe aceiași bancă în fața unei mese lungi, dar nici una din noi nu a mâncat nimic. După aceea am fost lăsați să bântuim prin toată clădirea, fără a avea ceva de făcut și fără să putem pleca. Aș vrea din toată inima să le povestesc părinților mei ce fel de viață se duce aici, dar n-am s-o fac. Nu vreau să aibă și alte griji în plus. Una din supraveghetoarele de noapte, este o alcoolică obscenă, care mă înspăimântă groaznic, dar cel mai mult mă îngrijorez pentru Babbie. Această creatură îi face propuneri nerușinate și nu există nimeni care să o poată împiedica să facă așa ceva. În seara asta, când am trecut pe lângă ea, a început să facă anumite gesturi, iar eu am întrebat-o pe Babbie dacă n-am putea să ne plângem cuiva. Babbie a ridicat din umeri și a spus că am putea să ne plângem infirmierei, dar că ar fi mai bine să n-o băgăm în seamă.

După asta ne-am strâns cu toții într-o sală enormă și am început să ne uităm unii la alții, fără să facem nimic. Parcă eram niște maimuțe care se zgâiau la alte maimuțe. Am întrebat-o pe Babbie dacă n-ar fi mai bine să mergem în camera mea și să stăm de vorbă liniștite, dar ea mi-a răspuns că nu aveam voie să facem sex în camere, însă am putea găsi un colț liniștit într-o debara. Am rămas blocată, nu mai știam ce să cred ? Dumnezeule ! Credea că vrea s-o seduc ; mă lăsase fără glas, îmi luase piuitul. Am încercat să-i explic că n-am nici o intenție, dar ea vorbea ca și cum nici n-aș fi fost acolo. S-a apucat să-mi spună că are treisprezece ani și că se droghează de doi ani, părinții ei divorțaseră când ea avea

zece ani, iar ea fusese încredințată tatălui ei care era antreprenor și se recăsătorise imediat după divorț. La început totul fusese bine, dar pe urmă a început să fie geloasă pe frații ei vitregi și să se simtă îndepărtată de familie. Atunci a început să petreacă din ce în ce mai mult timp în afara casei, sub motiv că are greutăți la unele materii și că se duce la bibliotecă. Cred că majoritatea copiilor folosesc aceste pretexte. Pe urmă a început să chiulească de la ore, dar cum avea grijă să aibă note bune, părinții n-au băgat de seamă ce se întâmplă. Apoi tatăl ei a primit o scrisoare din partea școlii în care se menționa faptul că lipsește foarte des de la cursuri. Când a fost luată la întrebări, i-a spus tatălui său că școala este foarte mare și are foarte multe clase, așa încât nu se știa niciodată cu siguranță cine este prezent și cine absenta. Nu-mi dau seama cum a putut tatăl ei să creadă o asemenea bazaconie, dar a crezut-o. Probabil că-și iubea prea mult liniștea din casă, că să o tulbure cu o cercetare mai atentă asupra comportamentului fiicei sale din prima căsătorie. În acest timp, Babbie făcuse deja cunoștință cu un bărbat de 32 de ani. Se cunoscuseră întâmplător într-o sală de cinematograf și, cu timpul, acesta a învățat-o să ia droguri. Nu mi-a dat toate detaliile, dar presupun că în afară de asta a mai învățat-o și multe alte lucruri. După câteva luni, acesta a dispărut, dar între timp ea descoperise că este foarte ușor să faci cunoștință și să te împrietenești cu alți bărbați. Așa se face că la doisprezece ani era deja prostituată. În timp ce îmi spunea toate astea era atât de calmă și liniștită încât simțeam cum mi se sfâșie inima din cauza ei și am

izbucnit în plâns. De obicei nu plâng foarte ușor, dar ea era atât de departe de toate acestea încât nici nu m-a observat.

Se droga de aproape un an când isteții ei părinți au început să aibă suspiciuni, dar nici atunci n-au fost în stare să atace problema frontal. S-au mulțumit să-i pună o groază de întrebări, care au scos-o din sărite și drept urmare s-a cărat cu primul tip pe care l-a agățat, iar cu banii furați de acasă a luat primul autobuz spre Los Angeles. Aflase de la un alt tip, cu care fusese încurcată, că acolo micile prostituate o duc pe roze și, dacă ar fi s-a cred pe Babbie, toate astea sunt adevărate. Nici nu trecuseră două zile de când ajunsese acolo când a făcut cunoștință cu o „prietenă", o femeie foarte drăguță, care locuia într-un apartament superb și care a luat-o pe Babbie la ea. În apartament, în afară de Babbie, mai erau câteva fete de vârsta ei și în aceiași situație ca și ea. Prietena respectivă i-a spus că are câteva agenții comerciale și câteva buticuri de care se ocupă și i-a pus la dispoziție droguri de toate felurile. Drept urmare într-o jumătate de oră era complet drogată.

Când și-a revenit, femeia respectivă i-a spus că nu va lucra decât două ore după amiază, că poate locui la ea, dar că trebuie să meargă la școală. Babbie a fost de acord cu toate acestea, așa că a doua zi a fost înscrisă la școală ca nepoată a acestei „doamne", și a început să trăiască ca o prostituată de lux. În afară de ea „doamna" mai mai avea încă patru nepoate care locuiau tot acolo. Aveau șofer care le ducea și le aducea în fiecare zi de la școală, aveau droguri la dispoziție, dar nici una din

fete nu vedea culoarea banilor pe care-i câștiga și erau obligate să-și petreacă timpul liber în casă. Cum nu aveau ce face cea mai mare parte din zi, stăteau și se uitau unele la altele ca niște tâmpite, fără să-și vorbească. Toată această situație mi s-a părut incredibilă, încât am vrut să-i pun câteva întrebări, dar ea a continuat să vorbească, tristă și distantă, încât sunt sigură că tot ce spunea era perfect adevărat. De altfel, ținând cont de cele ce mi s-au întâmplat, sunt gata să cred orice. Dragul meu prieten, nu ți se pare că este groaznic de trist să ajungi în situația de a crede absolut tot ? Eu cred că da, iar acest lucru nu ți se poate întâmpla decât dacă ajungi în situații cu adevărat disperate.

Dar revenind la Babbie, se pare că aceasta, după câteva săptămâni, și-a luat câmpii și a plecat spre San Francisco făcând autostopul. După ce a ajuns acolo a fost pur și simplu răpită de pe stradă de patru bărbați care au violat-o. Nu avea nici un ban, așa că a încercat să cerșească de la cineva bani de telefon pentru a-i anunța pe părinții ei unde se află, dar nimeni nu i-a dat nimic. Mi-a spus că era gata să se întoarcă acasă în genunchi și că ar fi fost bucuroasă dacă părinții ei ar fi primit-o să locuiască și într-o debara. Am întrebat-o de ce nu s-a adresat poliției sau la vre-un spital, deoarece aceștia ar fi putut s-o ajute, dar nici n-am terminat fraza că ea a și început să țipe și să se tăvălească pe jos. Probabil că până la urmă cineva a reușit să-i anunțe pe părinții ei, dar când aceștia au sosit la San Francisco ea fugise deja cu un tip care-și făcuse un laborator propriu pentru fabricarea L.S.D.-ului. Până la urmă au fost prinși amândoi

în timpul unei ceremonii de aderare la o sectă a diavolului și în sfârșit a aterizat aici.

Ah ! Dragul meu prieten, cât sunt de recunoscătoare, cât de fericită sunt să te am lângă mine, deoarece nu este nimic, dar absolut nimic de făcut în cușca asta infectă, unde toată lumea este cu mintea rătăcită. Nu știu cum aș putea trăi fără tine ?

Undeva la capătul acestui coridor, există o femeie care se vaită tot timpul și scoate niște țipete atât de înfiorătoare, încât dacă încerc să-mi astup urechile cu amărâtele astea de mâini jupuite, tot mai aud oribila ei gălăgie.

Mă întreb dacă voi mai apuca ziua în care să dorm fără să fiu obligată să-mi pun limba între dinți pentru a le opri clănțănitul ? Voi apuca ziua când voi scăpa de această teroare pe care am strâns-o în mine ? Va mai exista oare vreo zi în care să nu mă gândesc la toți cei închiși aici ?

Cred că visez urât ! Toate aceste nu pot fi adevărate ! Cine știe dacă nu cumva mâine nu vor aduce aici niște copii care să ne arunce alune printre gratii ?

27 Iulie

Dragul meu, nu știu ce să cred, oare mi-am pierut mințile sau doar puterea de concentrare ? De câteva ore încerc să mă rog și nu pot. Aș fi vrut să spun Tatăl Nostru, așa cum făceam când eram mică, dar nu-mi mai pot aminti absolut nimic, și în loc de rugăciune spun doar niște cuvinte inutile care se rostogolesc de pe buzele mele și se pierd în cele mai întunecoase unghere ale camerei.

Încerc, încerc din răsputeri să-mi amintesc ce trebuie să mai spun după „Tatăl Nostru care ești în ceruri...“ dar nu găsesc decât cuvinte amare, inutile, artificiale și surde, care n-au nici o semnificație și nici o putere.

Este la fel ca în delirul acelei idioate de la capătul coridorului, care face acum parte din familia mea de deținuți. Divagații, divagații inutile, tatonări fără nici o importanță, fără nici o putere și fără nici un sens. Trăiesc cu senzația că moartea s-a furișat deja pe jumătate în această cameră.

29 Iulie

Astăzi mi s-a acordat dreptul de a merge la școală și în această casă a umbrelor școala este un privilegiu. Nimic nu poate fi mai sumbru, mai sinistru, decât toate aceste ființe închise aici, care nu au nimic de făcut în timpul a milioane de ore interminabile.

Cred că azi-noapte am plâns în somn, deoarece dimineață aveam perna umedă, iar eu mă simțeam epuizată.

La școală avem doi profesori care au un aer de oameni cumsecade, și cea mai mare parte dintre copii mi s-au părut aproape normali. Probabil că fac eforturi groaznice ca să lase această impresie și încearcă să-și ascundă cât mai bine frica de moarte, de a nu fi trimiși în acea „Țară a nimănui“ unde vor fi condamnați la o eternă singurătate. Probabil că instinctul de conservare i-a făcut să se obișnuiască cu viața din acest azil de

nebuni. Aș vrea să plâng, dar nu mai am nici măcar lacrimi.

Seara, când am auzit ușa grea de fier trântindu-se și închizându-se în urma noastră, m-am simțit groaznic de deprimată. Am încercat să scap de acest sentiment trăncănind un pic cu Babbie și făcându-mi de lucru cu părul ei, pe care l-am ridicat în coc, dar veselia și spontaneitatea au dispărut pentru totdeauna din viața mea. De fapt am încetat să trăiesc; acum doar mă târăsc și fac eforturi disperate pentru a exista și cred că Babbie face la fel. În timp ce celelalte fete vorbesc, glumesc, se uită la televizor și se ascund prin W.C.-uri să fumeze, noi două încercăm doar să nu ne pierdem complet mințile.

Aici toată lumea fumează și culoarele sunt pline de fum cenușiu și greu care se rostogolește în toate părțile, ca și cum nu are pe unde iești. Parcă fumul ar fi și el prizonier împreună cu noi și încearcă să scape cu disperare.

Toate infirmierele poartă la brâu legături mari de chei și zornăitul lor continuu și deprimant nu încetează niciodată, aducându-mi în permanență aminte unde mă aflu.

30 Iulie

Astă seară Babbie a preferat să coboare în sala de recreație pentru a se uita la televizor, iar eu am avut sentimentul că sunt trădată și părăsită. Dumnezeule, ce se întâmplă cu mine ? Oare mă transform într-o lesbiană geloasă și furioasă că o fată a acordat atenție unei femei

bătrâne care are la ea un pachet de țigări ? Nu este posibil ! Nu mi se poate întâmpla un lucru atât de oribil !

31 Iulie

Astăzi, după ce s-au terminat cursurile, am avut șansa să particip la prima ședință de tratament în grup, care a avut loc în marea sală a Centrului pentru tineret. A fost deosebit de interesant să-i ascult pe ceilalți copii. Aș fi vrut să-i întreb ce au simțit când au fost aduși aici, dar n-am avut curajul să deschid gura. Rosie spunea că se simte neglijată și izolată de toți ceilalți, dar o parte din ei i-au răspuns că le este imposibil să se înțeleagă cu ea, deoarece încearcă să monopolizeze pe toată lumea, lipindu-se pur și simplu de ei. La început, a fost furioasă și a început să jure că n-a monopolizat niciodată pe nimeni, dar până la urmă au început să se înțeleagă unii pe alții, deși nu atât cât ar fi dorit ea.

Pe urmă au început să discute despre cei care „se hrăneau" pur și simplu cu propriile lor probleme și discuția asta mi s-a părut cu totul deosebită. Este posibil ca timpul petrecut aici să facă din mine o persoană capabilă să înțeleagă problemele celorlalți. După ce această discuție s-a terminat, Carter, președintele grupului nostru (a fost în frunte toate aceste săptămâni), m-a luat deoparte și mi-a spus că trebuie să încerc să mă eliberez de toate gândurile, furiile și temerile mele pentru a le putea judeca obiectiv. Mi-a explicat că dacă voi continua să țin totul în mine, acestea vor căpăta o importanță disproporționată și m-a asigurat că și lui i-a fost frică la început

și că timp de trei zile n-a fost în stare să spună un singur cuvânt. Era atât de distrus psihic, încât avea impresia că n-o să-și mai revină niciodată. Fusese trimis aici fiindcă nimeni nu se mai putea înțelege cu el. Înainte de asta a mai fost închis în două case de corecție și într-un centru de reeducare, a fost trimis chiar și la niște părinți adoptivi, însă nici aceștia n-au putut face nimic, iar gândul că va fi închis într-un azil psihiatric l-a făcut pur și simplu să-și piardă mințile.

El este de părere că trebuie să ne controlăm, să facem eforturi pentru a progresa spre a putea face parte din primul grup și că, deși el reușise de două-trei ori să facă parte din acesta, fusese dat înapoi din cauza caracterului său imposibil. De asemenea, se pare că cei din primul grup vor face peste două săptămâni o excursie pentru a vizita peșterile din munți. Ah ! Cât mi-aș dori să fac și eu parte dintre cei care vor pleca în această excursie ! Trebuie să ies de aici cu orice preț ! Trebuie ! Trebuie !

1 August

Tata și mama au venit astăzi să mă viziteze. Ei sunt singurii care m-au crezut și care au avut încredere în mine. Tata speră că până la urmă o va putea convinge pe Jan să-și schimbe depoziția. A fost deja la ea și crede că în curând o va determina să nege că am încercat să-i vând droguri. Tratamentul în grup mi se pare excelent și poate până la urmă voi putea profita de faptul că am

fost închisă aici. Sper că asta se va întâmpla înainte de a fi definitiv terminată.

2 August

Cu cât mă gândesc mai bine, îmi dau seama că și doctorul Miller mă crede. A fost încântat când i-am spus că aș vrea să fac o muncă socială și mi-a spus că și el s-a gândit la faptul că va fi nevoie de oameni care să înțeleagă tot ce se întâmplă aici. M-a sfătuit să încerc să intru în mijlocul unui grup de copii și să le pun întrebări care îmi vor permite să le înțeleg mai bine motivațiile, dar că nu trebuie să fiu șocată de lucrurile pe care le voi descoperi. Probabil că el are impresia că mai sunt capabilă să rămân surprinsă de ceea ce se întâmplă pe această lume. Din fericire nu-mi cunoaște trecutul... cel puțin așa cred. I-am spus că pentru început mă gândeam că n-ar fi tocmai indicat să le cer celorlalți copii să-mi vorbească despre problemele lor, dar el m-a asigurat că dacă le voi explica pentru ce vreau să știu toate astea, vor face și ei tot posibilul să mă ajute. Totuși am sentimentul că aș fi cam indiscretă dacă aș începe să le pun întrebări despre trecutul lor și mă gândesc ce-aș putea eu să răspund dacă cineva s-ar apuca să-mi răscolească viața. După tot ce s-a întâmplat probabil că aș spune doar adevărul sau poate că aș ascunde faptul că am fost în stare să iau drogurile astea mizerabile.

Astă seară m-am uitat puțin la televizor, dar cum nu eram decât șase fete și zece infirmiere și cum trebuia să votăm pentru alegerea programului, iar ele erau ma-

joritare am renunțat. De altfel prefer să scriu sau să citesc. În ultimul timp am tot încercat s-o fac și pe Babbie să citească și poate că până la urmă se va hotărî să împrumute o carte de la bibliotecă. Sper că o va ajuta să mai uite un pic de toate necazurile, cu condiția să se poată concentra. Asistenta ei socială încearcă să-i găsească niște părinți adoptivi, dar ținând cont de trecutul său este destul de dificil și după cum se vede nici părinții ei buni nu vor să mai știe de ea. Este îngrozitor de trist!

3 August

A fost o zi superbă, caldă și liniștită. Ne-am așezat pe iarbă și am avut în sfârșit curajul să-l întreb pe Tom, unul dintre băieții care au dormitorul în același corp de clădire cu mine, de ce se află aici. Tom este un băiat inteligent, amabil și drăguț. Are cincisprezece ani și este genul de om care te face să te simți imediat în largul tău. S-a apucat să povestească că provine dintr-o familie bună, solidă și sănătoasă și că la școală era cel mai simpatic băiat din an. Dacă la mine la liceu s-ar fi organizat așa ceva, probabil că aș fi fost aleasă regina idioatelor.

Din ceea ce spune Tom, mi-am dat seama că primăvara trecută trei dintre colegii lui au început să-și dea aere față de el, spunându-i că au luat droguri și că totul a fost foarte excitant, ceea ce l-a făcut curios și l-a determinat să încerce. Mi-am dat seama imediat după expresia lui că regreta lipsa drogurilor, fiindcă atunci când le lua se simțea minunat și că niciodată nu-și va schimba modul de gândire. Mi-a spus că deși era împreună cu

colegii lui și în ciuda faptului că au țipat și au făcut zgomot, tatăl băiatului la care petreceau nu și-a imaginat că ar putea fi drogați și le-a spus doar să se potolească și să nu mai facă atâta tărăboi. O săptămână mai târziu au încercat să se îmbete cu schotch-ul pe care l-au găsit în casă, dar nu le-a plăcut și și-au dat seama că era cu mult mai ușor să găsești iarbă și pilule. Discuția cu el n-a făcut decât să-mi confirme un lucru pe care deja îl știam și anume că părinții nu-și dau seama când le lipsesc tranchilizantele, somniferele și tot felul de alte pastile pentru slăbit sau pentru gripă, ceea ce le îngăduie copiilor să-și ofere o clipă de nebunie, atunci când nu au altceva la dispoziție.

De atunci a început să se drogheze și după șase săptămâni avea atâta nevoie de bani, încât a trebuit să-și caute ceva de lucru. A reușit să găsească ceva în dughiana unui negustor, dar nu peste mult timp patronul a descoperit stocul de pilule. Acesta era un om cumsecade care nu vroia să aibă necazuri cu familia lui Tommy, așa că i-a spus că nu mai are nevoie de el. Ceilalți angajați n-au știut niciodată de ce patronul se dispensase de serviciile lui.

Pe Tom nu l-a afectat prea mult faptul că fusese dat afară, fiindcă între timp el trecuse pe droguri tari și un coleg îi făcuse cunoștință cu un furnizor, iar el începuse deja să vândă droguri în școală pentru a face rost de bani.

Până la urmă a fost prins și trimis aici și după părerea mea, nu-și va reveni niciodată. Mi-am dat seama că o va lua de la capăt cu drogurile imediat ce i se va ivi

această posibilitate și nici măcar nu-l deranja acest lucru. Julie era așezată lângă noi și mi-am dat seama că și ea avea aceeași reacție ca și Tom. Se pare că acest lucru este la fel de molipsitor ca atunci când cineva cască lângă tine și până la urmă sfârșești prin a căsca și tu. Sunt fericită că n-am simțit deloc nevoia de a mă întoarce la droguri, dar îmi pare rău pentru Tom și Julie deoarece mi-am dat seama că ei vor rămâne toată viața dependenți de ele.

Ah ! Cum urăsc această lume ! Cum urăsc acest loc ! Detest mirosul infect de urină care se degajă din W.C.-urile astea mizerabile și dezgustătoare ! Urăsc celulele cu gratii în care oamenii sunt închiși ca niște animale sălbatice ! Într-una din celule este închisă o femeie, piromană, și nu suport gândul că până la urmă va reuși să dea foc clădirii și că vom muri cu toții arși de vii. Nu mai pot suporta această teroare permanentă ! Ah ! Oamenii sunt îngrozitori ! Mai îngrozitori decât orice monstru !

4 August

Astăzi am fost duși la scăldat. La întoarcere, în mașină, m-am așezat lângă Margie Ann și am trăncănit tot timpul. Margie spunea că nu are câtuși de puțin intenția să scape din cușca asta, deoarece foștii prieteni vor veni să o caute și s-ar ține tot timpul de capul ei, căutând s-o determine să intre iar în gașca lor și să se drogheze, iar ea crede că nu i-ar putea refuza. La terminarea discuției mi-a spus : Am putea să ne luăm lumea în cap

amândouă. Știu unde aș putea găsi un sac de iarbă, într-un minut.

5 August

Tata și mama au venit din nou să mă vadă și mi-au adus o scrisoare de 10 pagini de la Joel. Mama ar fi vrut s-o citesc imediat, dar am preferat s-o fac atunci când voi fi singură. Este un lucru prea personal, pe care nu vreau să-l împart cu nimeni altcineva decât cu tine dragul meu jurnal. Recunosc că îmi era și frică s-o citesc fiindcă tata i-a spus lui Joel adevărul despre mine, în sfârșit tot ce știa el, așa că am considerat că este mai bine să mai aștept puțin înainte de a citi această scrisoare. Tata mi-a spus că până la urmă a reușit s-o convingă pe Jan să semneze o hârtie prin care recunoaște că a mințit când a declarat că am vândut droguri în școală. În prezent ea și tata încearcă s-o convingă și pe Margie să-și schimbe depoziția. Tata spune că, dacă vor reuși, aș putea ieși de aici imediat. Îmi este frică să mai sper, dar nici nu mă pot împiedica s-o fac. Cum aș putea trăi în această lume disperată și tristă fără nici o rază de speranță ? Iar mă apucă plânsul !

Mai târziu

Scrisoarea lui Joel este fantastică ! Îmi era atât de frică s-o citesc, iar acum, după ce am terminat, sunt în culmea fericirii. Joel este cel mai minunat om, cel mai cald, cel mai înțelegător și compătimitor om de pe su-

prafața pământului. Știam de mult că pentru mine drogurile nu mai reprezintă nici o ispită, dar abia acum realizez cât de idioată, irațională și tâmpită am fost, făcându-mi atâta sânge rău la gândul că el s-ar putea să nu mă creadă. Ah, cât aș vrea să fie acum lângă mine! Îi simt lipsa tot atât de mult ca și pe cea a familiei mele. Mi-aș dori din tot sufletul să fiu cu ei!

8 August

Ah! nu credeam c-am să mai trăiesc vreodată o zi atât de fantastică, glorioasă, minunată, incredibilă! Ziua soarelui și-a libertății! Nici nu găsesc cuvinte pentru a-mi exprima fericirea! Plec de aici! Voi fi liberă! Mă întorc acasă! Toate hârtiile au fost semnate și mâine părinții mei vor veni să mă ia. Ah! Ce departe mi se pare ziua de mâine! Aș urla de fericire, dar mă abțin cât pot, deoarece mi-e frică să nu fiu din nou închisă într-o celulă. Acum, când pot privi în urmă, cred că am fost nedreaptă cu acest azil. Este groaznic, fără îndoială, dar este mai puțin înspăimântător decât o casă de corecție. Kay mi-a spus că, dacă aș fi fost închisă într-un asemenea loc, aș fi învățat cele mai mizerabile lucruri care se pot imagina și o cred, fiindcă ea a trăit o astfel de experiență. Este încântată de acest azil și de toți cei pe care i-a cunoscut aici, și crede că toți ar trebui să fim. Dar acum, nu vreau să mă mai gândesc decât la ziua de mâine. Nu credeam să mai apuc ziua în care mă voi reîntoarce acasă. Cineva, acolo sus, m-a protejat. Fără îndoială că este vorba de bunul și bătrânul meu bunic.

Mai târziu

N-am putut să adorm și atunci am început să mă gândesc la Babbie. Mă simțeam într-un fel vinovată că plec și o las aici. Poate că după ce îmi voi recăpăta forțele și amintirea acestui coșmar se va mai estompa voi putea reveni s-o caut. Cred că m-am tâmpit de-a binelea dacă pot crede așa ceva! Viața nu este atât de simplă cum am vrea noi și este păcat! Dar nu mai vreau să mă mai gândesc la asta acum!

9 August

În sfârșit, în sfârșit, am ajuns acasă pentru totdeauna. Tim și Alex au fost atât de fericiți să mă vadă încât îmi venea să intru în pământ de rușine, gândindu-mă la ce le-am făcut. Până la urmă bucuria de a fi cu familia mea a fost mai tare decât orice alt sentiment și cred că și mama a început să plângă. Sunt fericită că bunicii nu sunt aici și nu pot vedea în ce hal am ajuns. Cred că tata a fost singurul care a înțeles ce-am simțit și asta nu mă miră, deoarece el a fost întotdeauna sensibil și tandru. Dragul, iubitul meu tată! M-a înțeles întotdeauna! După ce am stat puțin de vorbă m-a sfătuit să urc în camera mea și să încerc să mă odihnesc. Este cu adevărat formidabil, parcă știa că vroiam să fiu singură cu lucrurile mele. Simțeam nevoia să ating perdelele albe de la fereastra camerei mele, să privesc desenele pe care le făcusem de-a lungul timpului, să mă întind în patul meu pentru a-i simți moliciunea, să mângâi pereții și să simt

casa cu tot sufletul, să mă conving că totul este real și permanent. Aveam nevoie să știu că toți ai mei sunt acolo și că mă acceptă așa cum sunt, deși în acest moment nici eu nu sunt sigură că mă pot suporta.

10 August

Dragul meu jurnal,

Este două dimineața și sunt cuprinsă de o asemenea bucurie, încât nu pot adormi. Am încercat să mă rog pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu că m-a scos din iadul acela și m-a adus acasă, dar gândurile mi-au zburat la Jan și Marcie și pentru prima oară mi-a fost milă de ele. Aș vrea ca Dumnezeu să le ajute să se vindece și să nu ajungă să fie închise într-un spital psihiatric. Cu toate că amândouă mi-au făcut rău, le-am iertat și mă rog la Dumnezeu să le ierte și El, să le ajute și să mă ajute și pe mine.

12 August

Tata are ocazia să meargă în Est pentru două săptămâni. Trebuie să termine un turneu de conferințe în locul profesorului S. care a suferit un atac de cord. Nu-i așa că este o veste formidabilă ? Bineînțeles că-mi pare rău de bietul profesor și sper din toată inima să-și revină cât mai repede, dar am fost încântată de faptul că tata a fost ales să-l înlocuiască și că vom pleca cu toții să locuim în casa colegului său, care este fantastică. Nu-i așa că este minunat ?

14 August

La motel n-am găsit decât o cameră cu două paturi așa că eu voi dormi cu Alex, iar mama cu tata. Tim va trebui să doarmă pe jos, dar a spus că asta nu-l deranjează deloc și că se va simți ca într-o excursie în care este obligat să doarmă în cort. Am tras la sorți ca să vedem cine are norocul de a folosi primul baia. Eu am rămas ultima, dar asta nu mă supără fiindcă am timp să scriu în jurnal. Fericirea mea ar fi deplină dacă Joel ar fi fost cu noi. Îmi lipsește, deși presupun că n-ar fi fost prea comod să împărțim toți această cameră și baia, mai ales că încă nu suntem căsătoriți. Cred că ar fi fost mai mult jenant dacă l-am fi avut printre noi, dar asta nu mă împiedică să-i simt lipsa. Nici un bărbat din lume nu va mai avea parte nici de cel mai mic culcuș lângă mine, atâta timp cât nu voi fi măritată cu el la bine și la rău, până ce moartea ne va despărți. Chiar și după moarte cred că vom fi împreună, fiindcă nu-mi pot imagina cum un Dumnezeu al dreptății să facă doi oameni să se iubească pe pământ ca apoi să-i despartă în cer. Bunicul și bunica, tata și mama n-ar putea niciodată să fie fericiți dacă n-ar fi împreună. Când mă gândesc la bunica îmi dau seama că ea a murit deoarece n-a putut suporta despărțirea. De fapt cred că n-a fost deloc bolnavă, dar a vrut să moară pentru a fi lângă bunicu. Nu mi-o pot imagina pe mama sărutând un alt bărbat în afară de tata, deși cred că a făcut-o, fiindcă el o tachina mereu cu un anume Humphrey, dar sunt sigură că niciodată nu s-a culcat cu el.

Îmi dau seama că fetele de azi nu se mai conduc după aceleași principii ca pe vremea bunicii, dar cred că ar fi mult mai bine și mai ușor pentru ele să rămână virgine și abia după căsătorie să învețe ce înseamnă viață sexuală. Oare cum ar fi fost dacă și eu aș fi făcut același lucru ? Cred că totul ar fi fost minunat și cum până acum nu m-am culcat cu nimeni fără să fiu drogată, am impresia că sunt aproape virgină și sunt convinsă că atunci când mă voi căsători și voi face lucrul acesta cu soțul meu, pentru mine totul va fi nou și formidabil. Sper că voi reuși să uit toate experiențele din trecut atunci când voi fi măritată cu un om pe care să-l iubesc. Iată un gând foarte plăcut ! Nu ți se pare ? Să faci dragoste cu un om pe care să-l iubești și care să te iubească la rândul lui ! În sfârșit pot intra în baie, așa că te las !

Pe curând.

17 August

Ne-am instalat. Tata are cursuri dimineața, iar după-amiază vom merge să vizităm orașul. Când am ajuns era noapte, dar tot am putut să-mi dau seama că acest cartier este incredibil. Sunt fericită că suntem aici ! Acum toată lumea este epuizată deoarece noaptea trecută mama și tata au făcut cu schimbul la volan și nu ne-am oprit deloc. Două zile și o noapte pe drum sunt obositoare, dar a fost interesant să văd locuri noi, și sunt bucuroasă că am ajuns cu bine. Tata mi-a promis că la întoarcere vom trece prin Chicago să-l vedem pe Joel. Ar fi fantastic ! Mi se pare că totul este prea frumos ca

să fie adevărat și mă rog tot timpul să nu se întâmple ceva rău, mi-e frică să-mi încetez rugăciunile chiar când scriu sau mănânc.

20 August

Dragul meu jurnal, mă vezi tu pe mine participând la o recepție la Universitate ? Este cel mai incredibil lucru care mi se poate întâmpla și cu toate astea nu sunt deloc neliniștită. Cred că am devenit cu adevărat adultă !

Pe curând.

22 August

Greșeala mea ; nu trebuia să mă apuc de explorări ! Nu știu cum am reușit să mă plimb ieri prin iederă otrăvită și acum arăt groaznic. Nu sunt multe lucruri de găsit în această zonă, dar atunci când vrei să dai de belele, contează pe mine pentru asta !

Sunt umflată și roșie și mă mănâncă tot corpul. Pleoapele îmi sunt așa de inflamate încât nici nu pot deschide ochii și în general arăt ca o nebună. Doctorul care a venit să mă vadă mi-a făcut o injecție, dar nu avea un aer prea încurajator. Deci !

24 August

Nu știam că porcăria asta este contagioasă, dar Alex a luat-o și ea, probabil, după hainele mele sau mai știu eu de unde. Nu este atât de grav ca la mine, dar și pe

ea a început să o mănânce peste tot. Cei de la universitate au venit să mă întrebe dacă-mi aduc aminte cam pe unde m-am plimbat și cam în ce loc este iedera asta otrăvită, pentru a se duce s-o smulgă, dar eu habar n-am cum arată planta asta idioată.

27 August

Urra ! Mergem la New York în week-end ! Mama, Tim, Alex și cu mine vom lua mâine trenul și nu ne vom întoarce până luni. Cred că ne vom distra fantastic ! Deabia aștept să văd magazinele și vitrinele de acolo. Bubele mele au mai dispărut, iar pe cele care au rămas voi încerca să le acopăr cu puțin fond de ten. Sper că voi reuși și ard de nerăbdare să ne urcăm în tren. Mi se pare că mai este o veșnicie până mâine la 7,15 ! Tata mi-a dat voie să-mi cumpăr o grămadă de lucruri noi pentru școală. Urra ! Urra !

29 August

Este atât de cald, umed și sufocant în Manhattan încât nu-mi pot reveni. Când ne aflam în vreun magazin, unde au aer condiționat, totul era perfect, dar cum ieșeam de acolo, aveam impresia că intram într-un cuptor încins. Căldura se ridică din trotuare în nori grei și nu-mi dau seama cum de-o pot suporta oamenii care locuiesc aici. Joel spunea că la Chicago este și mai rău, dar numai

când mă gândesc la asta mi se face rău. Toată dimineața ne-am petrecut-o făcând cumpărături de la Bloomingdale și după-amiază am fost la cinematograful Rodia City pentru a scăpa de căldură. Cred că cea mai mare greșeală din viața noastră am făcut-o când ne-am urcat în metrou. Era atât de aglomerat, încât stăteam înghesuiți ca sardelele în cutie și credeam că n-o să mai ajungem niciodată la destinație. O femeie grasă și bătrână, care stătea lângă mine și se ținea de bară ca să nu cadă, avea o rochie fără mâneci, iar la subrațul ei era un adevărat cuib de păsări. Era cel mai grețos lucru pe care l-am văzut vreodată. Cred că dacă ar fi văzut-o Tim cu siguranță ar fi devenit homo. Mâine mergem să vizităm Muzeul de Artă Modernă și alte două-trei locuri. Nu cred că vom rămâne până luni, deoarece nici unul nu ne simțim bine, iar mama se simte cel mai rău dintre toți.

2 Septembrie

Până la urmă nu am mai fost la Chicago. Se pare că la universitate se fac o groază de schimbări și tata dorea să se întoarcă cât mai repede. El vroia să facă totuși un ocol pentru a trece prin Chicago, fiindcă așa îmi promisese, dar nu puteam fi chiar atât de copilăroasă să nu înțeleg situația și oricum îl voi vedea pe Joel peste câteva săptămâni. De altfel noi nici măcar nu suntem logodiți. Bineînțeles că-mi este dor de el și că aș fi vrut să-l văd, dar trebuia să înțeleg situația.

4 Septembrie

Este obositor să călătorești cu mașina toată ziua și aproape toată noaptea. Când am ajuns, tata părea complet epuizat iar Alex era foarte nervoasă din cauza oboselii. Mi-ar fi plăcut să-l pot înlocui la volan, dar tata a spus că nici nu se poate pune problema până nu-mi voi lua carnet de conducere ; cred că voi încerca să-l iau cât mai repede.

6 Septembrie

Am ajuns acasă, dar tata, săracul, a trebuit să plece imediat la Universitate, deși era dărâmat. Chiar și eu, la vârsta mea, sunt obosită, cu toate că nu am condus și mă întreb cum de el se mai poate ține pe picioare și cât va mai rezista. Mama aleargă prin toată casa, fericită ca o vrăbiuță, dar asta, probabil, pentru că, în sfârșit, s-a întors acasă. Acasă ! Acasă ! Ah ce bine este c-am ajuns ! Acasă ! Ce cuvânt minunat, divin și încântător ! Parcă încep și eu să-mi recapăt puterile, deși au trecut doar câteva ore de la sosirea noastră. Aveam impresia că vom muri cu toții de oboseală și acum, după ce au trecut doar câteva ore, ne-am regăsit pur și simplu forțele.

Alex a și fugit la Tricia pentru a se întâlni cu Honey și pisoii ei, Tim s-a apucat din nou de meștererile lui, iar eu am urcat în camera mea pe care-o iubesc atât de mult și-n care îmi țin toate cărțile și toate amintirile mele. Nici nu știu ce să fac mai întâi ? Să cânt la pianul căruia i-am simțit atât de mult lipsa sau să citesc o carte, în timp ce

stau lungită în pat și mă odihnesc. Cred că odihna se impune.

7 Septembrie

Astăzi m-am întâlnit cu Fawn la magazin și m-a invitat la ea ca să înotăm în piscină. Grozav ! Poate că anul acesta voi reuși să fac pasul și să intru în rândul copiilor normali și poate că voi scăpa de golanii ăștia drogați, care nu vor mai îndrăzni să se țină de capul meu atunci când vor vedea că mi-am găsit un nou grup de prieteni. Va fi perfect !

Fawn și surorile ei fac balet subacvatic, însă eu nu înot bine, dar ea mi-a spus că nu este nici o problemă și că va avea ea grijă să mă învețe. Sper să nu-mi rup gâtul plonjând în apa mică și nici n-am de gând să mă înec.

10 Septembrie

Fawn mi-a telefonat devreme și mi-a spus că vinerea viitoare organizează o petrecere la care vrea să invite și băieți. Mă voi duce după-amiază la ea ca s-o ajut la pregătiri și, de ce să nu recunosc, mă simt bine acolo. Mi-a spus că în seara asta se duce cu Wally la film și nu mă pot opri să nu-mi fac griji pentru ea. Este cu câteva luni mai mare ca mine, dar eu știu că băieții stau la baza tuturor problemelor noastre, sau în tot cazul la baza celor mai multe dintre ele. Poate că totuși mă înșel ! În sfârșit, sper că se va descurca ! Am citit în dimineața asta un

articol despre personalitate și responsabilitate, în care autorul spunea că tinerii nu au dreptul de a lua decizii importante înainte de a deveni adulți, iar cei care sunt obligați să o facă înainte de a fi pregătiți pentru asta, greșesc cu atât mai mult, deoarece nu-și pot asuma nici o responsabilitate. Deși nu cred că fac parte din nici una din aceste categorii totuși ideea în sine mi s-a părut interesantă.

Pe curând!

16 Septembrie

Nici nu-ți trece prin cap despre ce este vorba! Doamna F., fosta mea profesoară de pian mi-a telefonat spunându-mi că vrea să fac un solo la audiția pe care o organizează. De asemenea, vrea să particip și la micul concert ce se va ține în amfiteatrul Universității, care va beneficia de multă publicitate, iar pe coperta programului va fi una din fotografiile mele.

Știe că am avut mâinile rănite, dar audiția nu va avea loc decât peste o lună sau două și asta este foarte bine. Nu-mi dau seama cum de s-a gândit la mine? Nici nu gândeam că am atât talent! Ca să fiu sinceră mă îndoiesc că voi face față, dar ea vrea să vorbească cu părinții mei într-una din serile următoare. Nu-mi vine să cred! Am impresia c-am ajuns în Paradis! De obicei îmi făceam exercițiile obișnuite și toate gamele doar ca să mă distrez, fiindcă nu aveam altceva de făcut, dar acum, când știu că am serios de muncă, mă enervează când Tim și Alex deschid televizorul pentru a urmări programele

lor preferate — și nici nu-mi pot petrece toată viața citind.

Nu m-am îndoit niciodată de faptul că știu să cânt la pian, dar nici nu mi-aș fi imaginat că voi ajunge să dau recitaluri. Mă întreb ce vor spune cei din vechea gașcă despre asta și dacă nu mă vor găsi cam idioată. N-aș vrea să le dau motive să fie invidioși pe mine și să înceapă iar să mă sâcâie, mai ales acum când am început să-mi fac prieteni noi. Cred că ar trebui să mă sfătuiesc cu Fawn, dar asta după petrecerea ei, fiindcă acum nu se mai gândește decât la ea.

P.S.

Am primit o scrisoare adorabilă de la Joel în care îmi scrie că este nerăbdător să mă vadă. Nu i-am spus niciodată că și eu am aceleași sentimente pentru el, dar presupun că știe deja.

17 Septembrie

Mi-a venit ciclul ! Este cam neplăcut că s-a întâmplat tocmai acum și mă întreb dacă mama se va enerva dacă voi cumpăra Tampaxuri în locul vechilor Kotexuri ? Cred că se va supăra și n-ar fi bine să-mi asum acuma acest risc, dar mâine seară este petrecerea și nu văd cum mă voi descurca. Oh ! În fond asta nu are prea multă importanță !

Voi purta pantalonii ecosez și cămașa nouă, deși trebuie să știi că nu este prea plăcut să nu te poți mișca

în voie. În sfârșit nu pot face absolut nimic și vreau să mă duc la Fawn. De acord ?

La revedere și pe diseară.

18 Septembrie

Azi dimineață, când am privit cerul, am înțeles că vara este aproape terminată și asta m-a făcut să mă întristez deoarece nici nu știu cum a trecut. Ah ! Cât aș vrea să nu se mai termine ! Nu vreau să îmbătrânesc !. Sufăr de o frică teribilă că voi îmbătrâni înainte de a apuca să-mi trăiesc tinerețea. Mă întreb cum de s-au putut întâmpla atât de multe lucruri într-un timp atât de scurt, cu atât mai mult cu cât viața mea nu este încă terminată.

Nu mai vreau să mă gândesc la nimic, fiindcă începe să mă ia cu frisoane.

(?)

Sunt o cretină ! Mâine este ziua de naștere a tatei și eu am uitat complet. Tim și cu mama vor să ieșim cu toții în oraș, dar eu am fost atât de preocupată de petrecerea dată de Fawn și de toți ceilalți, încât nici nu m-au interesat toate aceste detalii, ceea ce dovedește încă o dată, dacă mai era nevoie, că sunt complet idioată. Acum e prea târziu ca s-o mai fac și mă voi mulțumi să-i cumpăr ceva de ziua lui și asta pentru a-i lua pe toți prin surprindere.

Pe curând.

19 Septembrie

Mama a avut, ca de obicei, dreptate. Am fost complet ridicolă că mi-am făcut atâtea griji în legătură cu petrecerea de la Fawn. Totul a fost formidabil, strălucitor și foarte drăguț. Fawn are niște părinți grozavi și nici prietenii ei nu sunt mai prejos. Am făcut cunoștință cu Jessek, care va fi viitorul președinte al consiliului de elevi, iar Tess este președinta consiliului de fete. Judy este de asemenea o fată grozavă și de fapt toată lumea de acolo a fost nemaipomenită.

Când îmi aduc aminte că am pierdut un an din viață prin cele mai oribile maghernițe, îmi vine să-mi dau cu pumnii în cap. Sper că toți vor fi de acord că merit o a doua șansă și că nu-mi vor pune întrebări indiscrete despre ceea ce s-a întâmplat. Dacă aș gândi ca un om matur, ar trebui să-mi dau seama că până la urmă cineva va vorbi despre trecutul meu și să mă resemnez atunci când părinții acestor copii atât de drăguți le vor interzice să stea de vorbă cu mine de frică să nu le stric și lor reputația. Probabil că atunci se vor întreba și ei cine sunt de fapt și nu-mi dau seama ce vor crede despre mine când vor afla că am fost închisă într-un azil de psihiatrie. Este puțin probabil că din nouă sute de copii, cât are școala noastră, să nu se găsească cineva care să vorbească. Nici nu știu cum de mi-a dat prin cap că ar fi posibil să trec de la un grup la altul și toată lumea să mă lase în pace.

Dar pot s-o fac ! Pot și trebuie s-o fac ! Dumnezeule te implor, ajută-mă să reușesc ! Poate că ar fi mai bine dacă le-aș spune adevărul părinților lui Fawn.

Dragul meu jurnal, crezi tu că ei m-ar înțelege sau ar fi tot atât de jenați ca și mine de această discuție? Știu că până la urmă va trebui să-i spun lui Fawn despre spital, fiindcă deja m-a întrebat ce am pățit la mâini și m-am simțit îngrozitor de prost știind că o mint. Nu-mi dau seama ce ar trebui să fac. Dacă aș cunoaște pe cineva cu care să pot vorbi despre toate aceste lucruri, dacă aș avea cu cine să mă sfătuiesc, n-aș mai fi obligată să stau aici zăpăcindu-te și pe tine și pe mine. Aș vrea ca cineva să mă îndrume și să-mi spună: fă așa, sau fă altfel, dar nu am pe nimeni la care să pot apela și sunt sigură că nici tata sau mama n-ar înțelege situația și că nici ei nu știu mai bine decât mine ce-ar trebui să fac. Sunt convinsă că au încercat să mușamalizeze totul și cred că nici cei mai buni prieteni ai lor nu știu ce mi s-a întâmplat.

De ce este viața atât de dificilă? De ce nu putem să fim pur și simplu noi înșine, iar lumea să ne accepte așa cum suntem? De ce nu pot fi eu însămi, cea care sunt acum, fără să mai fie nevoie să mă controlez, să mă ascund, să fiu tulburată de trecutul sau de viitorul meu? Simt că înnebunesc la ideea că mâine s-ar putea să mă întâlnesc pe stradă cu Jan sau cu Marcie, mi-e frică să nu mă trezesc cu toată banda în spatele meu și să mă gândesc că cel mai bun lucru ar fi fost să nu mă fi născut niciodată. Mă întreb ce ar gândi amabilul Frank dacă ar ști adevărul despre mine? Bănuiesc că ar lua-o la fugă ca un iepure sau probabil că și-ar imagina că poate obține de la mine tot ceea ce vrea în schimbul unui singur lucru. Simt nevoia să mă odihnesc. Nu ți se pare bizar faptul că timpul trece așa de repede încât nu putem ține pasul cu el? Unde au trecut de exemplu ultimele două-trei

săptămâni ? Orele, minutele, zilele și săptămânile se topesc ca o scânteie, înainte de a ne da seama. Astăzi este aniversarea tatălui meu. Când va împlini o sută de ani, eu voi fi deja măritată, voi avea copii și voi trăi într-o fermă undeva, la țară. Sper că voi avea norocul ca lucrurile să nu se petreacă tot atât de repede cum trec zilele noastre. Dar cine poate ști asta ? Trebuie să încerc să mă comport ca un om adult.

Mai târziu

În după-amiaza asta am ieșit în oraș și i-am cumpărat tatei o vestă fără mâneci. Sunt sigură că îi va face plăcere, deoarece am văzut ceva asemănător într-o vitrină a domnului Taylor și el a spus că ar fi perfectă pentru a o purta la birou atunci când este prea cald ca să stea îmbrăcat cu puloverul. Trebuie să-ți spun că am început un poem și că nu mai am mult până-l voi termina. Am impresia că, în sfârșit, fac și eu ceva bun. Mă întreb dacă și pentru ceilalți oameni viața este tot atât de tulbure și explozivă ca pentru mine ? Sper că nu, fiindcă n-aș vrea ca și ceilalți să aibă parte de încurcături atât de mizerabile ca și ale mele. Mâine este ziua mea și nu-mi dau seama dacă mă vor sărbători în seara asta, odată cu tata, sau vor aștepta până mâine. Două torturi de aniversare în aceeași săptămână și mai ales la o diferență de o zi între ele este cam mult ; riscăm să ne îmbolnăvim cu toții. Dumnezeule, încă o aniversare ! A mai trecut un an din viața mea ! Mă simt deja bătrână la gândul că nu mai e mult și voi împlini douăzeci de ani ! Parcă ieri eram copil !

20 Septembrie

Abia făcusem ochi, când Frank mi-a telefonat să mă invite în oraș în seara asta, dar l-am refuzat spunându-i că trebuie să-mi petrec sfârșitul de săptămână împreună cu familia mea. A fost puțin decepționat, dar m-a crezut, și pe urmă, venea de la bucătărie un miros atât de apetisant de carne afumată și-mi era atât de foame c-aș fi mâncat și plapuma.

Pe curând.

P.S.

Aniversare tatei a fost foarte reușită ! Am fost cu toții așa de bine dispuși, încât ne-am amuzat de orice fleac ca niște nebuni. Te rog să mă ierți că m-am gândit la tine atât de târziu.

P.S.2

Tata a fost încântat și de vestă și de poemul meu ! Cred că cel mai mult i-a plăcut poemul, fiindcă era scris pentru el și s-a și smiorcăit puțin în timp ce-l citea.

Mai târziu

Toată lumea e jos și complotează. Casa este plină de miresme care te fac să-ți lase gura apă, am impresia că se pregătesc niște mâncăruri demne de regi și de prințese exotice. Mă întreb, ce fac ? Mama, Tim și Alex

nici nu m-au lăsat să intru în salon, mi-au zis să mă cărăbănesc iute, să fac baie, să mă coafez și să nu cobor înainte de a deveni cea mai frumoasă fată din lume. Nu prea văd cum cred ei că s-ar putea întâmpla minunea de-a ajunge așa ceva, dar merită să încerc.

Și mai târziu

N-o să ghicești niciodată, dar niciodată ce s-a întâmplat ! Venise Joel ! Știam că va intra mai târziu la universitate din cauza serviciului, dar... Nu, zău nu pot să cred ! Șmecherul ! A sosit de patru zile și era în salon când am intrat îmbrăcată cu cei mai jerpeliți blugi pe care îi am și cu o geacă veche de-a tatei, plină de vopsea albă. Când am intrat în salon s-a uitat la mine și mi-a spus că se întoarce imediat la Chicago. Nici nu știu cum am reușit să mă schimb așa de repede, dar mulțumesc lui Dumnezeu că am reușit să o fac. Nici nu știu când am ajuns în camera mea și mi-am pus rochia albă și sandalele noi. După ce am coborât nu-i mai venea să creadă că sunt tot eu. Tim și tata râdeau și mă necăjeau spunând că ar fi trebuit să-l lege pe Joel de scaun ca să n-o ia la fugă când a dat prima dată ochii cu mine.

Am petrecut o seară a dracului de veselă ; am impresia că toată lumea face haz de mine. Cel puțin așa cred ! Mai ales după ce Joel s-a apucat să mă sărute pe gură și să mă strângă în brațe până ce mi-am simțit oasele troznind ca niște cartofi prăjiți. A fost minunat, dar puțin jenant. Dar ei puseseră la cale toată vara surpriza asta.

Și eu care crezusem că-mi vor serba ziua cu rămășițele de la aniversarea tatei. În loc de asta am avut parte de cea mai frumoasă aniversare din viața mea! Joel mi-a făcut cadou un inel de email acoperit cu floricele pe care am să-l port până la moarte. Îl am și acum pe deget și este cu adevărat încântător. Tata și mama mi-au dăruit o vestă din piele de căprioară la care visam de mult, Tim mi-a cumpărat o eșarfă iar Alex mi-a făcut o prăjitură de nuga cu alune, pe care tata, Joel și Tim au devorat-o imediat drept pedeapsă că și eu o mâncasem pe cea de la aniversarea tatei. Șmechera asta mică de Alex a făcut prăjitura mai bună decât cea pe care o făcuse mama și cu mine și sunt sigură că știe asta, dar n-a vrut să ne spună cum a făcut-o. Eu cred că tot secretul constă în faptul că ea este atât de dulce, încât dulceața ei s-a întins și peste prăjitură. N-am reușit să rămân singură cu Joel decât zece minute, înainte ca tata să-l conducă nu știu unde. Am uitat să-l întreb unde se ducea, dar aveam atâtea să ne spunem... Sigur sunt îndrăgostită de el și el mă iubește în felul lui liniștit, dulce, tandru și definitiv. Aproape toată seara am stat mână în mână, dar asta nu înseamnă mare lucru fiindcă și Alex i se agățase de cea-laltă mână, în timp ce Tim încerca să-l târască de colo colo și să-i arate tot ce adunase în timpul vacanței. Gata, acum! Dacă vreau ca mâine să mă scol la șase și să studiez la pian, cred că ar fi cazul să mă culc. De altfel vreau să visez la această încântătoare aniversare și la toate lucrurile minunate care mă așteaptă în viitor.

21 Septembrie

M-am trezit înainte să sune ceasul. Nu este decât 5,05 și sunt sigură că încă nu s-a sculat nimeni în cartier, dar eu sunt atât de trează, încât nu mai pot adormi din nou. Între noi fie zis sunt speriată de moarte la gândul că va trebui să mă întorc la școală, dar trebuie să mă conving că totul va fi bine. Acum îl am pe Joel și pe noii mei prieteni super grozavi, care mă vor ajuta. Oricum ar fi, acum sunt mult mai puternică și mai sigură pe mine. Întotdeauna am spus că, atunci când voi termina acest caiet, voi începe altul și voi încerca să țin jurnalul vieții mele, dar acum nu cred c-o s-o mai fac.

Jurnalele intime sunt foarte bune atunci când ești tânăr și trebuie să recunosc că tu mi-ai salvat viața de o sută, de o mie, de un milion de ori. M-ai ajutat să trec peste toate fără să înnebunesc. Dar vine o vreme când trebuie să începi să discuți problemele pe care le ai cu cei de lângă tine sau cu cei de vârsta ta și să încetezi a mai vorbi cu tine sau cu o parte din tine însăți, așa cum ești tu, dragul meu prieten. Da, tu ești cel mai scump și cel mai bun prieten pe care l-am avut și pentru asta am să-ți mulțumesc în vecii-vecilor, etern, că ai fost lângă mine, împărtășindu-mi toate necazurile, lacrimile, luptele și nefericirile ca și toată bucuria și toate clipele frumoase pe care le-am trăit. Prietenia noastră a fost aparte, de un tip special și cred că mă bucur pentru faptul că între noi totul a fost cum nu se poate mai bine.

Salut și pe curând.

EPILOG

Autoarea acestui jurnal a murit la trei săptămâni după ce luase hotărârea de a nu mai ține un altul.

Părinții ei s-au întors într-o seară de la cinematograf și au găsit-o moartă. Au chemat poliția, salvarea, dar nu mai era nimic de făcut.

Luase o doză prea mare ? Accident ? Sinucidere ? Premeditare ? Nimeni nu știe nimic și în fond asta are prea puțină importanță.

Ceea ce contează este faptul că acest copil a murit și că ea nu este decât una din cele cincizeci de mii de victime ale drogurilor care au murit în anul acela.

Tiparul executat la TIPOGRAFIA „DRAGO PRINT“
Calea Rahovei nr.147
Telefon: 623.93.22; 623.66.61

Credem că nu greşim prea mult dacă afirmăm că această carte reprezintă un fragment din cruda realitate a vieţii de fiecare zi.

Ţinând cont de faptul că datorită evenimentelor internaţionale România a devenit o placă turnantă a traficului de droguri, editorii îşi fac o datorie de onoare prin a pune la dispoziţia cititorilor chiar şi aceste minime informaţii *reale* despre pericolul pe care acestea îl reprezintă.

Cartea se constituie într-un semnal de alarmă pentru toţi tinerii, dar şi pentru părinţii care, preocupaţi de grija zilei de mâine, nu mai au timp să se ocupe de problemele specifice adolescenţei.

Pentru toţi aceia care nu se mint singuri, ignorând îngrozitul pericol pe care-l reprezintă consumul şi traficul de droguri, această carte s-ar putea numi simplu:

AVERTISMENT

BESTSELLER

Editura A. V. ALCOR

ISBN 973-96735-3-8

Preţ: 2500 lei
T.L. 60 lei
Total 2560 lei